

[Võng Phôi] Chuyện Xấu CP

Contents

[Võng Phôi] Chuyện Xấu CP	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	9
4. Chương 4	14
5. Chương 5	20
6. Chương 6	23
7. Chương 7	27
8. Chương 8	34
9. Chương 9	38
10. Chương 10	43
11. Chương 11	48
12. Chương 12	55
13. Chương 13	58
14. Chương 14	60
15. Chương 15	63
16. Chương 16	66
17. Chương 17	69
18. Chương 18	72
19. Chương 19	77
20. Chương 20	82
21. Chương 21	86
22. Chương 22	89
23. Chương 23	91
24. Chương 24	95
25. Chương 25	99
26. Chương 26	102
27. Chương 27: Phiên Ngoại 1	105
28. Chương 28: Phiên Ngoại 2	107
29. Chương 29: Phiên Ngoại 3	108

[Võng Phôi] Chuyện Xấu CP

Giới thiệu

Thể loại: Đam mỹ hiện đại, võng phối, đại thần công x hậu kì thụ, HE Biên tập: Ốc Tinh trạng bản g

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vong-phoi-chuyen-xau-cp>

1. Chương 1

Mùa hè.

Tiếng chuông cửa vang lên. Tô Lam tưởng là người giao hàng, mơ mơ màng màng vớ lấy tiền lẻ trên đầu giường, xuống giường đi mở cửa.

“...”

Ngoài cửa chẳng phải người mang theo hương thơm ngào ngạt của món cơm thịt lợn, mà lại mà một người tay trái ôm âu phục, tay phải xách một vali màu nâu, dưới chân là giày da sáng bóng, dáng người rất cao.

Tô Lam ngẩng đầu một chút, ồ, vô cùng anh tuấn, có điểm quen quen — “Tấn Xuyên, sao anh đã trở về rồi?”

Tốt lắm, nhào tới! Cánh tay anh vẫn mạnh mẽ hữu lực như trước, chuẩn xác ôm lấy thắt lưng tinh tế khêu gợi, Tô Lam vừa mừng vừa sợ cọ cọ trong *** ngực cường tráng của đối phương, cười khúc khích.

“Ngoan, để anh vào nhà đã, nhớ em muốn chết.”

Thanh âm trầm thấp mà gợi cảm khiến mặt Tô Lam trong nháy mắt đỏ bừng, luống cuống tay chân giúp anh kéo hành lý vào nhà, xấu hổ muốn ra buông khỏi bàn tay to của Tạ Tấn Xuyên, nhưng lại bị anh nắm chặt kéo trở về.

“Cạch —”

“Rầm —”

Khi cửa bị đóng sập lại cũng là lúc hành lý trong tay Tô Lam bị một phát đá văng, Tạ Tấn Xuyên áp người vào ván cửa hung hăng hôn, vừa bá đạo lại vừa thân mật, Tô Lam run rẩy nhắm mắt thừa nhận nụ hôn, bên tai lại nghe thấy anh hỏi, “Có nhớ anh không?”

“Có... Rất nhớ...” Tô Lam hai tay vòng qua cổ anh, cắn một cái vào tai đối phương, “Mười ngày anh đi công tác, ngày nào em cũng rất nhớ anh...”

Sáng sớm tỉnh dậy nhớ đến nụ hôn chào buổi sáng của anh, buổi trưa nghỉ ngơi cũng lo lắng anh có ăn trưa hay không, buổi tối luôn tưởng niệm lúc anh dỗ cậu đi ngủ, nửa đêm thường nghĩ anh có vì nhớ cậu mà mất ngủ hay không. Mỗi giờ mỗi khắc, từng phút từng giây, đều vô cùng nhớ anh.

“Ừ ừ —”

Tạ Tấn Xuyên dùng tay xoa xoa cái bụng mềm mại của cậu, cười khẽ, “Đói bụng sao?”

“Đúng vậy, Tạ tiên sinh, em muốn ăn sườn xào chua ngọt(1), khoai tây xào thịt lợn (2)... Nhưng mà hiện tại...” Tô Lam xoay người ra trước, “Anh nên đi tắm đã, em lấy quần áo cho anh.”

“Ngoan lắm.”

“Tạ tiên sinh, anh còn lần chần ở đây thì tối nay ngủ ở thư phòng nhá.”

Tạ Tấn Xuyên lộ biểu tình bất đắc dĩ bước vào phòng tắm, Tô Lam ở sau lưng anh lè lưỡi, vốn tưởng người này gọi điện lừa cậu rằng sáng sớm sẽ trở về, nhưng dù vậy cậu vẫn ở nhà lôi quần áo của anh ra phơi nắng.

Tối gần cửa phòng tắm là vô cùng nguy hiểm, đặc biệt là bên trong còn có một người mới đi công tác mười ngày về, Tô Lam cẩn thận đặt quần áo ở cái ghế cạnh cửa, sau đó lùi vài bước, hô to, “Uy, quần áo em để ở bên ngoài, anh tự lấy đi.”

Cửa phòng tắm tùy tiện mở ra, Tô Lam hét lên một tiếng liền ôm mặt chạy vào phòng ngủ, Tạ Tấn Xuyên nhìn theo bóng lưng cậu mà bật cười, không được tự nhiên cũng có điểm tốt đó chứ, anh rất chi là hưởng thụ.

Nhưng mà, lần này người nào đó không được tự nhiên hơi thái quá. Mỗi lần Tạ Tấn Xuyên ở nhà bếp nấu cơm, Tô Lam đều nấp ở bên ngoài nhìn trộm đến si mê, nhưng mà hôm nay anh nấu xong cả một bàn thức ăn — cửa phòng ngủ vẫn đóng chặt. Tạ Tấn Xuyên không ngại tự mình tới ôm người nào đó ra ngoài ăn cơm, anh nguyện ý mãi mãi chiều chuộng cậu như vậy.

“Cộc cộc——”

“Tô Tô, đừng xấu hổ nữa, ra ăn cơm.” Tô Tô là biệt danh anh dùng để gọi cậu.

Tạ Tấn Xuyên đẩy cửa phòng ngủ, ánh mắt lập tức trở nên thâm trầm, thanh âm cũng khàn khàn đi vài phần, “Tô Tô...”

“Ngô... Anh thế nào... vào được...”

Tô Tô của anh lúc này nằm nghiêng ở trên giường, sắc mặt ửng hồng, ngón tay thon dài trắng nõn bất lực túm lấy tấm chăn mỏng màu trắng, Tạ Tấn Xuyên đi tới bên giường, quỳ một gối xuống bên người cậu, cúi người cười nhẹ, “Nhìn thấy anh, dĩ nhiên... phản ứng nhiệt liệt như vậy. Tô Tô, đến đây, anh giúp em.”

Không thể nào kháng cự được.

Tô Lam ngã vào lòng anh, hầu như mặc cho anh muốn làm gì thì làm, trong bầu không khí đầy ám muội, anh ý loạn tình mê đè lên người cậu, “Em, em... Nga...” Dạ dày vô duyên kêu lên.

Tạ Tấn Xuyên thở gấp ôm ngang người cậu, nhú mào, “Nhẹ quá... Tô Tô, khi anh vắng nhà, em không có ăn uống đầy đủ?”

“Em, em... Đó là vì... Bởi vì em thích đồ ăn anh nấu.”

“... Được rồi, lý do này anh chấp nhận.”

Tô Lam len lén làm một dấu hiệu thắng lợi, chỉ là một khắc sau khi bị người nào đó ép ngồi vào bàn ăn, có ý muốn dứt cho cậu, nhất thời gương nanh múa vuốt, “Uy! Tạ tiên sinh, em không phải trẻ con mẫu giáo, em có thể tự ăn!”

Lợi thế chiều cao tuyệt đối —— Người này ôm cậu trong lòng mà còn có thể nhìn xuống cậu!

Được rồi, ánh mắt của Tạ tiên sinh tuyệt đối không chứa một tia tín nhiệm, Tô Lam không được tự nhiên mà ngậm lấy thìa thức ăn ngọt ngào được đưa đến bên môi, canh chảy vào cổ họng thật là ngon!

“Ngô, ăn ngon, ăn ngon, em còn muốn ăn khoai — Uy, anh hôn một cái là được rồi mà. Cho... em một miếng sườn chua ngọt nữa được chứ?”

“Hạt cơm dính khóe miệng em kìa.”

“—— Tạ tiên sinh, em hẳn là nên cảm ơn anh hôn em mà còn phải mượn cớ sao?”

“Chuyên tâm một chút.”

“...”

Ban đêm, Tô Lam khoác chiếc áo sơ mi rộng thùng thình lạnh run rẩy đứng ở trước gương, trên cặp đùi trắng nõn đầy những dấu hôn khả nghi. Cậu đặt tay trước bụng, thanh âm cũng có chút run, “Ăn, ăn nhiều như vậy — Tiêu hóa không nổi rồi, nhưng mà, sẽ không mang thai chứ...”

“Không đâu.”

Tạ tiên sinh từ đằng sau ôm thắt lưng cậu, cúi đầu đặt môi hôn lên cần cổ yếu ớt mà miễn cưỡng, tay men theo vách tường mờ đến công tắc điện, ngọn đèn tối đi, chỉ có ánh trăng sáng sữa xuyên qua rèm cửa.

*Chú thích:

(1) Sườn xào chua ngọt:

(2) Khoai tây xào thịt lợn:

2. Chương 2

Mùa hè bình minh tới sớm, ánh nắng xuyên qua khung cửa kính chiếu vào giữa phòng ngủ, sáng sủa mà không nóng nực.

Tô Lam ghé vào trên người Tạ Tấn Xuyên, đầu gối lên ngực anh, lắng nghe tiếng tim đập hữu lực trong ***g ngực, khi đôi mắt khẽ chớp, lông mi cậu cọ cọ lên da anh, thật ngứa ngáy.

Tạ Tấn Xuyên trở mình một cái, đem người kia ôm vào trong lòng, nhắm mắt lại, nói: “Còn sớm chán, ngủ với anh một lúc nữa.”

Tô Lam thuận theo, hai mắt nhắm lại, khi tỉnh lại lần nữa thì người bên cạnh đã đi mất rồi, cậu mơ mơ màng màng xoay người xuống giường, vừa bước chân ra khỏi phòng ngủ đã gặp phải ánh mắt quái dị của đối phương, không khỏi chột dạ cúi đầu nhìn, ách...

“Ba——”

Cửa phòng ngủ bị đóng rầm một cái, Tô Lam che khuôn mặt nóng bừng, vội vàng chạy tới tú lấy quần áo mặc vào.

Lần này quần áo chỉnh tề ra khỏi phòng, Tạ tiên sinh đã ngồi đợi bên bàn ăn. Tô Lam chạy tới ngồi cạnh anh, lộ ra khuôn mặt tươi cười rạng rỡ, “Tạ tiên sinh, chào buổi sáng!”

“Không còn là buổi sáng nữa, đã một giờ chiều rồi.” Tạ Tấn Xuyên ưu nhã nhấp ngụm cháo, cũng không quên chỉ đạo, “Ăn từ từ thôi, cẩn thận nóng.”

“Anh mặc vậy là buổi chiều muốn ra ngoài sao?”

“Ừ, hai giờ công ty có buổi kí một hợp đồng tài chính lớn, anh phải tự mình tham dự.” Tạ Tấn Xuyên đứng dậy lấy cho cậu cốc sữa nóng, “Buổi chiều em định làm gì?”

“Em cũng không phải ông chủ, không phải bận việc này bận việc kia!” Tô Lam cảm giận húp một ngụm cháo lớn, lại nhào tới hôn lên môi anh một cái, liếm liếm, “Em chờ anh trở về, không được đi nhậu.”

Tạ Tấn Xuyên sờ soạng eo nhỏ của cậu, còn chưa thỏa mãn, đối phương đã nhẹ nhàng né tránh, không khỏi cười nói, “Càng ngày càng nghịch ngợm, buổi tối xem anh trị em thế nào.”

“Anh, anh dám!” Tô Lam mở to hai mắt nhìn, đôi mắt long lanh ngập nước, trong veo.

“Anh không dám!” Tạ Tấn Xuyên cười xấu xa, “Anh chỉ biết yêu em mà thôi.”

Tô Lam đỏ mặt quay về phía thư phòng, khi len lén nhìn ra ngoài, Tạ Tấn Xuyên đã đi rồi, không khỏi thở phào nhẹ nhõm, nhưng mà nghĩ đến buổi tối thì đứng ngồi không yên, khởi động máy lên mạng.

Tô Lam log in vào QQ, tình trạng cơ bản là thế này:

“Kỳ An sama! Tui xin quỳ xuống cầu hậu kì! Toàn bộ manh kịch kỳ một a! Âm thô đã xong rồi a!” —— Xin lỗi, tạm thời không nhận kịch mới.

“Tiểu An An, hậu kỳ kịch Yêu thật đơn giản cậu làm thế nào rồi?!!!”—— Nga, không được tốt lắm.

“.....” —— .....

Mưa mùa hạ: An bảo bối, cậu cuối cùng cũng log in *nhào vào* Moah

~Tôi vừa mới out hôm qua thôi mà...

Mưa mùa hạ: Này, An bảo bối, một ngày không gặp tựa tam thu, tui nhớ cậu muốn chết! Chuyện bảo cậu suy nghĩ đã nghĩ đến đâu rồi? Vào xã đoàn, vào xã đoàn đi! Đây là lần đầu tiên tôi thương lượng cửa sau đó, An bảo bối, quá vinh dự!”

Kỳ An: ... Cậu nói là thương lượng cửa sau, ảnh hưởng không tốt lắm à?

Mưa mùa hạ: Ai đã khiến cho đầu năm nay hậu kì đều như vậy! Ai cho hậu kì của cậu không những hiệu suất cao mà còn hoàn hảo đến thế! Ảnh hưởng vậy có đủ hay không a! Quá đáng, làm cho một thiếu nữ ôn nhu biến thành bác gái rít gào!

Kỳ An: ( )

Mưa mùa hạ: Gia nhập nha?

Kỳ An: Ha hả.

Mưa mùa hạ: Tui biết mà → →222790, mau đến đây đi bạn trẻ!

[Diễn đàn xã đoàn kịch truyền thanh Thiên hạ sanh ca]

Hỉ Oa(1): Có ai nói cho tui biết rằng tui không hoa mắt đi, Kỳ An sama xin gia nhập đoàn kìa!

Mưa mùa hạ: Tung hoa hoan nghênh An bảo bối tham gia xã đoàn kịch truyền thanh Thiên hạ sanh ca
=3=

Tịch Dương: Thật hay giả vậy? Có thật là hậu kì thần thánh Kỳ An sama không?

Cá chua ngọt: Hình như là thật → → screen shot làm chứng.

Mạc Ly: Người mới, cầu thông đồng =3=

Tương Tiểu Vũ: Cứ việc thông đồng với Ls (2) nếu không sợ đại thần nào đó trở về điều giáo một trăm lần
( )

Mạc Ly:...

Tiểu miên dương: Nhắc mới nhớ lâu lắm không thấy đại thần >O

Mạc Ly: Cậu ta đang đi công tác...

Cá chua ngọt: Ai đó đang oán niệm kìa ↑

Tương Tiểu Vũ: Một ngày không gặp tựa tam thu, vậy tính ra xa cách cũng gần mười năm rồi ấy chứ, người nào đó có thể không oán niệm sao ( )

Mưa mùa hạ: = =!!! Các cậu không nên vừa nhắc tới đại thần liền đi lạc đề chứ! Không nên bỏ quên Kỳ An sama của chúng ta nha!

Kỳ An: ...

Tương Tiểu Vũ: Nhào vào Kỳ An sama!

Cười mà không nói: Khụ.

Tương Tiểu Vũ: Anh, anh, anh sao lại ở đây?!

Mạc Ly: Tui cũng nhào vào Kỳ An sama! Kỳ An sama cầu hôn hôn =3=

Kỳ An: >O< tui,="” tui,="” tui="” sợ="” bị="” đại="” thần="” giết="” người="” diệt="”>

Mưa mùa hạ: Chớ sợ, chớ sợ, chúng tui ép Mạc Tiểu Ly ra đối chất là được rồi ( )

Hỉ Oa: Kỳ thực, Kỳ An sama còn có thể bán manh a, tui nghe nói Kỳ An sama ngốc manh ngốc manh!

Tương Tiểu Vũ: Lăn

Kỳ thực, kỳ thực tui vẫn luôn thắc mắc → → Kỳ An sama rốt cuộc là một thiếu nữ hay là tao niên(3)?

Tiểu miên dương: Câu hỏi này thực sắc bén!

Mạc Ly: Cuộc tối nay Tương Tiểu Vũ bị đè → → Kỳ An là một cậu bé!

Cá chua ngọt: Cuộc tối nay Tương Tiểu Vũ bị đè → → Kỳ An là một cậu bé!

Mưa mùa hạ: Cuộc tối nay Tương Tiểu Vũ bị đè → → Kỳ An là một cậu bé!

Kỳ An: ..... Các cậu thắng = =!!!

Hỉ Oa: Kỳ An sama, em cũng muốn cực...

Tương Tiểu Vũ: Tên kia! Bọn họ khi dễ tui a a a a a >O

Cười mà không nói: *vuốt cằm* thực ra anh cũng rất muốn cực...

Tương Tiểu Vũ: đêm nay ngủ sô pha đi!

Cười mà không nói: Hóa ra đêm nay em muốn bị thượng ở sô pha

Tương Tiểu Vũ:

Mạc Ly: Không nói nhớ đối xử với Tương Tiểu Vũ của chúng ta ôn nhu một chút nha

~Kỳ An: Ngao~ Hóa ra Cười mà không nói cùng Tương Tiểu Vũ là CP thật nha!

Mưa mùa hạ: Giờ cậu mới biết sao = =!!!

Kỳ An: Vậy Quân lâm thiên hạ đại thần cùng với Mạc Ly cũng là CP thật sao?

Diễn đàn trong nháy mắt im ắng đến kì dị, Tô Lam thầm mắng nhìn lỗ tay, nhưng hai mắt chớp cũng không dám chớp dán chặt vào màn hình vi tính.

Tương Tiểu Vũ: Tiểu An An, sao cậu có thể ngốc như vậy! Đại thần thần thánh bất khả xâm phạm nha, tất cả mọi người chỉ dán lên lên đùa giỡn tí chút thôi >O< cậu="” lại="” dám="” ở="” trước="” mặt="” quân="” chúng="”>

Kỳ An: Ách... Tui là người vô hình... Các cậu đều không nhìn thấy đúng không?

Tương Tiểu Vũ: Không việc gì, đại thần thường không nhìn lên cũng không xem Lịch sử trò chuyện ( )

Mạc Ly: Phốc...

Mưa mùa hạ: An bảo bối, cậu quá dễ thương luôn =3=

Cá chua ngọt: Để ca ca ôm một cái nào =3=

Tương Tiểu Vũ: Tiểu An An, không cần sợ đại thần, ca ca bảo vệ cậu!

Kỳ An: Tui nhớ không lầm thì Tương Tiểu Vũ, cậu từng nói cậu mới tốt nghiệp cao trung phải không?

Tương Tiểu Vũ: Thì sao?

Kỳ An: Ca mùa hè năm nay đã tốt nghiệp đại học...

Cá chua ngọt: Sát, ước gì điều này không phải sự thật! +10086

Kỳ An: *vuốt cằm* mị lực của nam nhân trưởng thành chính là ở chỗ dùng cảm chấp nhận sự thật.

...

Tô Lam ở trong diễn đàn trò chuyện vui vẻ vô cùng, cho nên khi nghe thấy tiếng chân vang lên ở phía sau thì bị giật mình, nhận ra là Tạ Tấn Xuyên mới nhẹ nhàng thở ra một hơi, “Anh đã về rồi!”

Tạ Tấn Xuyên từ phía sau lưng ôm lấy cậu, hất cằm chỉ chỉ màn hình máy tính, “Trò chuyện vui vẻ nhỉ?”

“Ba——” Laptop bị gấp thật mạnh, nhưng cũng chỉ là giấu đầu hở đuôi mà thôi.

Tô Lam cúi đầu càng ngày càng thấp, Tạ Tấn Xuyên nhẹ nhàng vỗ về eo của cậu, cười cười hôn lên vành tai phiếm hồng, “Tô Tô, sau này chỉ chuyên làm hậu kỳ cho anh thôi nhé?”

“Dựa vào cái gì chứ —— Ôi chào, anh không tức giận?” Tô Lam ngẩng đầu kinh ngạc nhìn anh, chỉ nhìn thấy vẻ mặt anh đầy chiều chuộng cùng ôn hòa.

Hai người bảy năm trước gặp nhau, quen biết nhau bốn năm thì yêu nhau, rồi ở chung. Cũng là từ khi đó, Tô Lam tiếp xúc với giới vông phổi, tuy rằng cậu nhìn Tạ Tấn Xuyên cùng người khác nói chuyện yêu đương có chút khó chịu, nhưng cậu thập phần tin tưởng anh, chỉ là cậu hiểu kì nên mới gia nhập giới.

Thế nhưng Tạ Tấn Xuyên thì một chút cũng không muốn cậu gia nhập. Hứng thú của Tô Lam cũng không lớn, nhưng mà cậu thích xem các tin đồn trên diễn đàn, dần dần mỗi topic đều phải ngó qua, đồng thời xem các thông tin về Tạ Tấn Xuyên.

Một thời gian ngắn không có việc gì làm, nhìn thấy trong diễn đàn có cô bạn chiêu mộ hậu kỳ, cậu liền xung phong đăng kí, tiếp vở kịch đầu tiên trong đời. Tạ Tấn Xuyên cũng cho cậu rất nhiều lời khuyên. Khi đó, Tạ Tấn Xuyên đã là Quân lâm thiên hạ đại thần của giới vông phổi, chủ tịch vô số bộ kịch kinh điển, fan hâm mộ nhiều vô số.

Khi Mùa mùa hạ tìm đến mời Tô Lam gia nhập xã đoàn, cậu vừa mừng vừa sợ, sợ rằng sẽ làm lộ quan hệ giữa hai người, giới vông phổi thực ra vô cùng hỗn loạn, cảm tình của hai người họ chưa đủ bền vững, sợ sẽ gặp trắc trở.

Thế nhưng, càng ở bên anh càng động lòng không gì so sánh được.

Tô Lam không ngăn cản Tạ Tấn Xuyên mở Lịch sử trò chuyện ra xem, nhích nhích móng bảo anh ngồi xuống, chỉ thấy người nào đó không biết vô sỉ là gì, nắm thắt lưng nhấc cậu lên ngồi trên đùi anh. Tô Lam đỏ mặt muốn đứng dậy, lại bị Tạ Tấn Xuyên giữ chặt cằm cự quậy, “Ngồi yên, đừng lộn xộn.”

Tô Lam then quá hóa giận, “Bọn họ đều nói anh với Mạc Ly là một đôi, còn có là CP lâu của các anh trong diễn đàn lại cao thêm một tầng!”

“Anh lúc nào thừa nhận qua?” Tạ Tấn Xuyên tựa lưng vào ghế, nắm lấy bàn tay của người không an phận trong lòng mình, đưa tới miệng hôn một cái, “Tô Tô, anh còn tưởng rằng cả đời em đều không quan tâm tới việc này.”

“Em, em quan tâm cái gì?” Tô Lam biết rõ còn giả bộ.

“Em xác định là muốn anh nói ra?” Bàn tay Tạ Tấn Xuyên đặt trước ngực cậu, nói, “Em ở đây rất quan tâm nè, Tô Tô”

Tô Lam làm ra bộ dáng liều chết cũng không theo, Tạ Tấn Xuyên nhìn thấy buồn cười, còn nói, “Chúng ta trong lúc này còn cái gì là không thể đâu. Em quan tâm anh nói thích người khác, quan tâm anh cùng người khác thành CP, có đúng không?”

Tô Lam nghe anh nói thẳng như vậy, thấy ủy khuất, “Anh biết rồi còn gì...”

Tạ Tấn Xuyên mỉm cười nói: “Cười mà không nói cùng với Tương Tiểu Vũ diễn kịch với nhau, kịch giả thành thật, anh thì không cần, anh có em rồi, làm sao còn muốn cùng người khác diễn kịch?”

Tô Lam nhẹ nhàng tựa vào lòng anh, nghe thấy tiếng tim đập mạnh mẽ, nói: “Nói được thì làm được nha, nếu không, em sẽ không bao giờ... quan tâm anh nữa.”

“Hảo.”

“Uy! Anh đừng có chiếm máy tính của em! Tránh qua một bên đi!”

Tạ Tấn Xuyên cũng thò người lấy ra một cái notebook khác, khởi động máy. Hai cái notebook đặt song song nhau, tay hai người cũng chạm vào nhau, khiến Tô Lam nảy ra một suy nghĩ táo bạo — Đương nhiên, trấn an tiểu thụ tặc mao chính là một trong những lạc thú hằng ngày của tiểu công đứng hay không?

Mưa mùa hạ: Kêu gọi An bảo bối Tui biết cậu không có offline mà!

Tương Tiểu Vũ: (^)

Cá chua ngọt: Tương tiểu thụ, biểu tình này của cậu là muốn đi tìm bất mãn sao, bảo tiểu công của cậu nỗ lực lên a!

Tương Tiểu Vũ: Đi chết đi, Đi chết đi, Đi chết đi, Cười cười nhà tui không cần phải nỗ lực nha!

Cười mà không nói: Khụ khụ khụ.

Mạc Ly: Khụ khụ khụ khụ khụ khụ khụ khụ khụ.

Mưa mùa hạ: Khụ khụ khụ khụ khụ khụ khụ khụ khụ khụ khụ...

Tương Tiểu Vũ: !!!!! Ý của tui là nếu anh ta mà còn nỗ lực nữa thì tui không xuống được giường có được hay không!

Cười mà không nói: Khụ khụ khụ.

Kỳ An: Cái này phải hiểu....

Mạc Ly: Nga

Tương Tiểu Vũ: Để tui chết đi — a a a a a a!

Cười mà không nói: ~ Nhào vào lòng anh đi.

Quân lâm thiên hạ: Tương Tiểu Vũ, kỳ thực tôi thỉnh thoảng cũng hay nhìn lên và đọc Lịch sử trò chuyện.

Cá chua ngọt: Đại thần!!

Mưa mùa hạ: Tui không cố ý cười

Tương Tiểu Vũ: Mạc Tiểu Ly! Mạc Tiểu Ly, đại thần nhà cậu khi dễ người ta, sao có thể thấy chết mà không cứu hả?!

Mạc Ly: Tui rất thích thấy thế này.

Cá chua ngọt: Nhà người ta phu xướng phụ tùy, Tương Tiểu Vũ, cậu mau nhảy vào vòng tay của tiểu công nhà cậu đi

~~“Thế nào lại im lặng vậy?”

Tạ Tấn Xuyên khoe miệng mang theo tiểu ý, Tô Lam thấy mà nghiêng rằng, cần một phát lên khoe môi anh, “Hỗn đản, anh muốn em nói cái gì đây! Theo cả nhà cùng đùa giỡn anh với Mạc Ly sao? Mơ đẹp nhỉ!”

Tô Lam thấy cần một cái còn chưa hả giận, liền đập loạn lên bàn phím máy tính của anh.

Quân lâm thiên hạ: Bỗng nhiên ih9878rewhu, hồ lớn asdfghjkl

Hỉ Oa: Đại thần?

Mạc Ly:

Quân lâm thiên hạ: Mèo con nhà tôi lại xù lông, đi vuốt lông cho nó đây

Mạc Ly: Mèo con thật dễ thương, đại thần mau đi đi =w=

“Anh mới xù lông ấy.”

Tô Lam thương cảm hề hề bị bàn tay to xoa xoa đầu, ở trong lòng Tạ Tấn Xuyên ngẩng đầu lên làm bộ mặt ngoan ngoãn, “Chủ nuôi Tạ, mèo con nhà anh đói bụng, cầu cho ăn... Ngô...”

Tạ Tấn Xuyên hung hăng hôn cậu, sau đó nhận mệnh đứng dậy đi tới nhà bếp.

Tô Lam hô to ở phía sau: “Em muốn ăn cá chua ngọt ——“

Sau đó Tạ Tấn Xuyên dừng bước, lại đi về phía cửa, trong nhà không có cá tươi ( )

Móa ơi ngọt ê cả răng. Anh Xuyên quá ôn nhu luôn ấy. Mình đang phân vân không biết nên để nick của các nhân vật theo Hán – Việt hay theo dịch nghĩa, vì mình e rằng khi đặt nick, tác giả thường chơi chữ, vì vậy rất khó để dịch, mọi người góp ý dùm nha.

*Chú thích:

(1) Hỉ Oa: Em bé vui vẻ.

Tịch Dương: Ánh trời chiều.

(2) Ls: có nghĩa là thêm bạn, thêm hảo hữu, add friend, v..vv...

(3) Tao niên: chỉ những thiếu niên ngoài đời thì trầm lặng ít nói, trên mạng thì hoạt bát vui vẻ.

(4) Mạc Hạ Ba: mình không chắc chắn là về cái tên, sẽ còn sửa đổi trong quá trình biên tập.

3. Chương 3

Quân lâm thiên hạ update weibo ngày 10 tháng 7! Xem ảnh là hiểu rõ!

[Mèo con thích ăn @ Cá chua ngọt, thế nên người nào đó biến thành cái dạng này, trông cũng không tệ lắm]
Hình đính kèm: Một con cá sốt chua ngọt bày trên đĩa Thanh Hoa(1)

“Đại đại đại thần, anh cuối cùng cũng xuất hiện rồi! Cuối cùng sau ba tháng mười một ngày, đại thần cũng nhớ tới weibo mọc đầy cỏ dại này rồi! Tui bị cảm động!”

“Oa! Đại thần trù nghệ thật cao! @ Cá chua ngọt thoát nhìn thật ngon miệng!”

“Chảy nước miếng – ing ~ Đại thần thật xấu, cứ nhiên lấy mỹ thực để mê hoặc dân chúng, tui vừa mới ăn một cái bánh ga tô chocolate mà lại đói bụng rồi ~o(>_<>

“...”

“A a a lẽ nào @ Cá chua ngọt mới là tình yêu đích thực của đại thần! Lăn, không nên a

Mạc Tiểu Ly của nhà tui phải làm sao đây TAT”

“LS(2), cậu đã thành công vạch trần điểm mấu chốt rồi! Tui nói tui thế nào lại bị @ Cá chua ngọt ngược tới rồi ~o(>_<>

“...”

Triệt để lạc đề.

Tô Lam ôm lap vui vẻ xem thay Tạ tiên sinh xem comment, Tạ Tấn Xuyên ngồi ở bên cạnh thay cậu lọc xương cá, thấy cậu biểu tình phong phú cũng nhìn thoáng qua, cười: “Cả một đám nhóc suốt ngày suy diễn lung tung~”

“Quả nhiên là đại thần a... Comment nhiều như vậy, Em xem đến đau tay.” Tô Lam bĩu môi, “Mau bóp vai cho em đi, mỗi muốn chết!”

Tạ Tấn Xuyên dứt cho cậu một miếng thịt cá, sau đó đến bóp vai cho cậu, thoáng thấy một comment nói rằng rất hâm mộ mèo con nhà đại thần liền cười, “Lão tử trở thành thiếp thân người hầu của meo con thích xù lông suốt ngày kiêng ăn, có thể không hạnh phúc sao!”

Tô Lam cũng không thèm ngẩng đầu lên, nói: “ Anh thích hầu hạ hay không thì tùy, em còn không thèm ấy chứ! Ôi chào, bên trái nữa, bóp bên trái nữa... Ân, thoải mái~”

“Là anh cam tâm tình nguyện hầu hạ em được hay không, em tìm ở đâu ra một người đàn ông vừa ôn nhu vừa biết chăm sóc như anh?” Tạ Tấn Xuyên trước khi gặp gỡ Tô Lam cũng đã từng quen với vài người khác, chỉ là cũng không giống như đối với Tô Lam hết mực chiều chuộng.

Đại khái là bởi vì Tô Lam rất đẹp đi, đẹp đến mức anh nguyện ý sủng cậu, Tạ Tấn Xuyên mê mẩn nhìn sườn mặt Tô Lam.

Vai Tô Lam bị bóp có chút đau, trong mũi khê hừ một tiếng: “Điểm nhẹ!”

Tạ Tấn Xuyên lấy đi laptop trong tay cậu, nghiêm túc nói một câu, “Tô Tô, ăn cơm trước.”

Tô Lam cầm đĩa lên, thấy trước mặt là một chén thịt cá đã được lọc hết xương liền hạnh phúc cười rạng rỡ, “Tạ tiên sinh, em thực sự rất thích anh!”

“Có bao nhiêu thích? Hôn một cái chứng minh anh xem nào!”

“...Không biết xấu hổ!”

Nhưng mà Tô Lam vẫn đỏ mặt “chụt” một cái trên mặt anh, giải thích: “OK, con dấu sở hữu của Tô Lam.”

Sau khi ăn xong, Tô Lam mặc tạp dề lóc cóc rửa bát, Tạ Tấn Xuyên ngồi ở sofa phòng khách xem tạp chí, thỉnh thoảng ngẩng nhìn thân ảnh vui vẻ kia.

Nửa tiếng sau, Tô Lam sờ sờ cái bụng tròn trịa, từ nhà bếp đi ra, nước mắt lưng tròng, “Thôi xong rồi, meo meo, em có cảm giác em bị tăng cân!”

Tạ Tấn Xuyên tà ác vuốt cằm tưởng tượng tới hình ảnh Tô Lam mang thai, sau đó mắt tự nhiên ho nhẹ một tiếng, thầm nghĩ, sau này sẽ không bao giờ tiếp nhận... sinh tử vẫn nữa.

Tô Lam không biết điều Tạ tiên sinh đang nghĩ, thấy anh không nói gì, khẳng định mình đã bị ghét bỏ rồi! Thế là cậu tức bước tới đánh móc sau gáy anh.

“Cẩn thận.”

“Ách... Cẩn thận cái gì?”

Tô Lam bị Tạ Tấn Xuyên gắt gao ôm siết trong lòng không khỏi có chút hối hận, “Em, em làm anh giật mình sao?”

“...” Lẽ nào lại nói rằng cận thận baby trong bụng em sao...

Tạ Tấn Xuyên rút rút khóe miệng, một tay cầm lấy chùm chìa khóa, một tay kéo tay Tô Lam, “Đi ra ngoài tản bộ nào, cả ngày em cứ ru rú trong nhà có hại cho sức khỏe lắm.”

“Em mỗi sáng sớm đều muốn đi chạy bộ mà! Là tại ai mỗi sáng đều động dục, lặn qua lặn lại xong thần khí thanh sáng mà đi chứ —— Mẹ nó vì cái quái gì mà em phải nằm trên giường đến tận trưa mới dậy được chứ!”

“Phản kháng không có hiệu quả!”

“...”

“Ba——”

Đóng cửa, Tạ Tấn Xuyên thuận lợi che miệng Tô Lam, “Hừ—— Ra ngoài thì nhỏ giọng một chút.”

“Mẹ nó anh còn không cho em nói! Ngày hôm đó không còn cách nào khác! Em——”

“Tạ tiên sinh, Tô tiên sinh, đi ra ngoài à?” Cửa thang máy mở, lộ ra một ông gia khuôn mặt hiền từ.

Tô Lam ngay lập tức ngậm miệng, ngượng ngùng giật giật tay, Tạ Tấn Xuyên ngược lại rất bình tĩnh, lôi kéo Tô Lam vào thang máy, “Cận lão tiên sinh, đã lâu không gặp, cháu với Tô Tô ăn xong muốn đi bộ tiêu hóa thức ăn.”

Cận lão cười cười, “Thanh niên là nên chăm chỉ vận động, ha ha.”

Tối mùa hạ gió muộn mát mẻ, lửa tới khiến cổ họng Tô Lam có chút khó chịu.

Người sống trong tiểu khu không nhiều lắm, Tạ Tấn Xuyên muốn nắm tay Tô Lam, nhưng Tô Lam hết nhìn đông lại ngó tây, không quá nguyện ý, khẩn trương nói, “Vận nhất bị ai nhìn thấy thì làm sao?”

Tạ Tấn Xuyên thẳng thắn vòng tay ôm thắt lưng cậu, “Thấy thì làm sao? Cứ thoải mái như bình thường đi.”

“Nếu bị nhìn thấy, bọn họ có thể không dám ở trước mặt anh nói cái gì, nhưng sẽ ở sau lưng mắng anh...” Tô Lam có chút lo lắng đẩy anh ra, “Buông ra!”

Tạ Tấn Xuyên nghe, trong lòng ấm áp, “Tô Tô, em đang lo cho anh à?”

“Nói lời vô nghĩa, em không lo cho anh thì lo cho ai?” Tô Lam vuốt vuốt khoe môi, cầm lấy tay anh, “Quên đi, cứ nắm tay đi.”

Mười ngón tay đan vào nhau.

Tô Lam lấy điện thoại trong túi áo Tạ Tấn Xuyên, cùng anh đưa lưng về phía ánh dương tàn, nghiêng đầu về phía anh, tươi cười xán lạn.

“Tách tách ——”

“Ngô, để em đặt làm hình nền cho anh nhé!”

Tạ Tấn Xuyên xoa xoa đầu cậu, “Tùy em thích là được.”

“Coi như anh thức thối, nếu mà dám không đồng ý thì anh chết chắc!”

Tô Lam đổi màn hình xong rồi thì mở album ảnh ra xem, phát hiện bên trong đều ảnh bình thường cậu hay chụp chơi, có ảnh Tạ Tấn Xuyên đang ngủ, ảnh Tạ Tấn Xuyên nấu cơm trong nhà bếp, ảnh anh làm việc trong thư phòng... Còn lại chính là ảnh cậu tự chụp = =!!! Tô Lam ép khoe môi đang muốn giương lên, tắt máy cất lại vào trong túi anh, “Rảnh rồi thì xem album ấy.”

Tạ Tấn Xuyên chậm rãi nói, “Em không biết anh mỗi ngày đều xem sao.”

“...Tốt, lần sau em sẽ chụp ảnh mới.” —— Đỏ mặt.

Tạ Tấn Xuyên nhìn cậu bất giác lấy tay xoa xoa bụng, liền hỏi: “Còn đói bụng?”

Tô Lam xù lông: “Anh sao không hỏi có phải em ăn no đến đau bụng hay không?”

Tạ Tấn Xuyên chỉ cười mà không nói. Tô Lam giãy dụa một lúc lâu, kéo kéo tay anh, nhỏ giọng nói: “Tạ tiên sinh, không bằng trở về lại... nấu mì cho em ăn đi?”

“Em có thể hỏi lộ anh.”

Cái này đơn giản, “Hôn một cái nhá?”

“Chỉ một cái?”

“... Vậy thì, ba cái! Không thể hơn nữa.”

“Có thể không làm.” Tạ Tấn Xuyên chậm rãi trở về, “Dù sao thì phải làm một đêm a.”

“...Vô sỉ.”

“E hèm——”

Tô Lam chạy theo sau, đỏ mặt nói, “Một đêm thì một đêm...”

—— Cái bụng này thật không chịu nổi mà.

Tạ Tấn Xuyên làm xong thì vui vẻ trở về thư phòng, Tô Lam ăn mà nhin không được rơi lệ, meo meo cậu cư nhiên vì một bát mì mà bán mình! Đúng là hạ giá mà!

Nhìn về phía cánh cửa, Tô Lam run người, giờ mà chạy trốn khẳng định càng thê thảm hơn!

Meo meo!

Một đêm dài là ngắn hay dài thì bình minh cũng tới.

Cả căn phòng bừa bộn.

Tô Lam khẽ nhấc mí mắt. Cậu lúc này nằm trên tờ tằm mềm mại, mặt gối lên vòm ngực rộng lớn của người nào đó, có vẻ như, có vẻ như, cậu chảy nước miếng = =!!! Meo meo!

“Tô Tô, còn muốn sao?”

“...Nếu anh còn được!”

Tô Lam vươn đầy lưỡi liếm liếm ngực anh, tiếp theo liền bị Tạ Tấn Xuyên xoay người đặt ở dưới thân, thất lưng mới khẽ động đã đau nhức lợi hại, Tô Lam nho nhỏ kêu một tiếng. Ánh mắt Tạ Tấn Xuyên nóng cháy mà nguy hiểm, nhưng mà cuối cùng anh chỉ nhìn chăm chăm người dưới thân, dùng cằm cọ cọ cần cổ vẫn còn đầy dấu hôn xanh tím, thanh âm khàn khàn nhưng ôn nhu, “Anh ôm em đi tắm.”

Nằm ở trong bồn tắm lớn, Tô Lam tay trái nhẹ nhàng ôm lấy cổ Tạ Tấn Xuyên, thoải mái mà ngáy khò khò.

Tạ Tấn Xuyên hôn lên cái trán trơn bóng của cậu, cười nhẹ, “Ở đây mà cũng có thể ngủ, xem ra em đã thực sự mệt chết rồi...”

Vì vậy mọi người sáng sớm đã thấy được một status weibo cực ôn nhu của đại thần:

[Vừa mới tắm rửa cho mèo con xong, hôm qua quả nhiên đã cho mèo con ăn đến no → → bé lên khá nặng rồi, hiện tại lại cùng nhau phơi nắng.] Hình đính kèm: Bầu trời tràn ngập ánh nắng.

“Đại thần buổi sáng tốt lành! Phơi nắng gì gì đó thực ấm áp!”

“Giờ mới biết là đại thần nuôi mèo con, cảm thấy đại thần thực dễ thương!”

“Đại thần! Cầu hình của mèo con aaaaaaa

”

“Tui cũng muốn xem mèo con của đại thần! Nhất định là vô cùng dễ thương!”

“Thứ lỗi cho tui sửa một chút → → Mèo con của đại thần thực ra là một mỹ thiếu niên → Đêm qua bị đại thần như vậy như vậy. Vì vậy sáng nay đại thần tắm cho mỹ thiếu niên → Hiện tại đại thần ôn nhu ôm mỹ thiếu niên phơi nắng dưới ánh dương ấm áp! Ôm mặt chạy trốn

~(>_<~

~”

“Đồng ý với LS! *thở huyết*”

“*Thở huyết*”

Tô Lam không khỏe nhú nhú mày, sau có cảm giác có người giúp cậu che đi ánh nắng chói mắt, mở mắt ra —

“Hôm nay anh không đi làm sao?”

Tạ Tấn Xuyên mỉm cười, “Tô Tô, hôm nay là cuối tuần.”

“Meo meo! Tốt, vậy thì tính sổ chuyện tối qua!”

“Đói bụng chưa, có muốn ăn chút cháo không?”

Tạ tiên sinh rất chi là ôn nhu, cháo trắng thơm ngào ngạt, Tô Lam vừa xù lông trong nháy mắt ngoan ngoan — meo meo, lần nào cũng bị mỹ thực dụ dỗ!

[Diễn đàn xã đoàn kịch truyền thanh Thiên hạ sinh ca]

Hỉ Oa: Buổi sáng tốt lành!

Mạc Ly: Buổi sáng tốt lành!

Mạc Ly: Ngày hôm qua có thực nhiều người @ tui, còn gọi tui là mèo con → → thế giới này bị làm sao vậy?

Hỉ Oa: Đại thần ôn nhu → → bị một vị hủ nữ nào đó mạnh thổ huyết! Không bao giờ... dám nhìn thẳng vào Mạc Tiểu Ly nữa!

Tương Tiểu Vũ: Mèo con chính là mỹ thiếu niên ( )

Cá chua ngọt: Đêm qua còn bị đại thần như vậy như vậy ( )

Tiểu miên dương: Sau đó còn được đại thần ôn nhu giúp tắm giặt sạch sẽ, còn được ôm vào ngực đi ngắm thái dương ( )

Kỳ An: Ai mà vào mùa hè còn đi phơi nắng?

Quân lâm thiên hạ: ...

Kỳ An: Đại thần?

Quân lâm thiên hạ: Tôi cùng với mèo con của tôi.

Tạ Tấn Xuyên bình tĩnh bắt được cái gối mèo con ném tới, nhìn Tô Lam nổi giận dùng dùng đóng sập cửa thư phòng, suy nghĩ xem có hay không nên up thêm một cái status weibo, ví dụ như, mèo con lại xù lông? Weibo kun vạn năng xin hãy nói cho tôi biết cách trấn an mèo con xù lông?

Hỉ Oa: Nhào vào đại thần

Quân lâm thiên hạ: Thực khổng lồ tôi đỡ không được.

Tương Tiểu Vũ: A ha ha ha ha ha ha ha ~ Đại thần, đại thần, tui rất nhẹ, anh có thể tiếp được tui nha!

Hỉ Oa: ~o(>_<)

~~Quân lâm thiên hạ: Tôi tình nguyện để cậu té ngã xuống đất cũng không muốn bị huynh đệ chém hai đao.

Cười mà không nói: Huynh đệ tốt.

Mưa mùa hạ: Đại thần chỉ đỡ Mạc Tiểu Ly thôi các bạn trẻ con mẫu giáo ạ!

Mạc Ly: Ôm mặt

Quân lâm thiên hạ: cái này không cần phải lo lắng.

Mạc Ly: Tiếp tục ôm mặt

Cá chua ngọt: Đại thần mèo con nhà anh, số đo ba vòng và ngoại hình như nào?

Quân lâm thiên hạ: đang xù lông.

Mưa mùa hạ: Xù lông gì gì đó cực kì mạnh =w=

Tô Lam một mình ôm gối nghĩ rằng mình trúng kế rồi! Cậu lại lạch cạch gõ số!

“Tít tít tít tít——“

Âm thanh của QQ vang lên, Tô Lâm nhấn mở, là tin nhắn của Tạ tiên sinh:

Quân lâm thiên hạ: Vuốt lông

Kỳ An: (^)

Quân lâm thiên hạ: Đều đã chuẩn bị tốt gối cho em ném rồi, kết quả em lại không tới

Kỳ An: Em là độc nhất vô nhị!

Quân lâm thiên hạ: Em thế nào lại gọi là Kỳ An anh muốn gọi em là Tô Tô thì phải làm sao bây giờ?

Kỳ An: Khi đặt tên lại đúng lúc mẹ gọi nói đã tới chùa cầu phúc cho em, em lười động não, mà anh lại không chịu giúp em nghĩ ~~o(>_<)o~~ (kỳ=” an:=” cầu=”>

Quân lâm thiên hạ: *vuốt cằm* đã lâu không có đi thăm mẹ vợ, Tô Tô, cuối tuần này chúng ta về thăm đi?

Kỳ An: Là mẹ chồng (^)

Kỳ An: Em vừa đăng nhập vào weibo của anh. Anh cứ nhiên lấy sinh nhật em làm password, em đoán được đó O(_)O

~Quân lâm thiên hạ: Tin anh đi, tài khoản ngân hàng chắc chắn không dùng mật mã này.

Kỳ An: Em cũng không phải ngốc như vậy ~~o(>_<)o~~

~~Quân lâm thiên hạ: Khụ, Lịch sử của IE (3) có ghi lại...

Kỳ An: Anh dám không tin em.

Kỳ An: Được rồi, chúng ta nuôi mèo con có được không?

Quân lâm thiên hạ: Gọi một tiếng “chồng ơi” nghe thử coi.

Kỳ An: Quay đầu (^)

Quân lâm thiên hạ: Vợ, mau chuẩn bị chống nắng, chúng ta đi đón con trai về nhà nào XDD

Tô Lam từ nhỏ có chút dị ứng với nắng, lúc này vừa qua một giờ, mặt trời lên cao, phơi nắng lâu sẽ khiến cả người cậu đỏ bừng. Khi Tô Lam đội mũ lưỡi chai, Tạ Tấn Xuyên đã ở dưới cầu thang chờ cậu, người này ra ngoài luôn mặc tây trang, cũng không sợ nóng, nhưng mà hôm nay mặc một thân bạch sắc, không thể không nói Tạ Tấn Xuyên thoát nhìn đẹp trai ngay người!

Tạ Tấn Xuyên thấy cậu mặc áo T-shirt trắng thì nhú nhú mày, một bên lấy áo sơ mi kẻ ô vuông màu lam mặc vào cho cậu, “Em sao không chịu nhớ rõ đối xử tốt với tay chân em?”

Tô Lam vươn hai tay làm bộ cầu mưa, híp mắt cười: “Đều không phải đã có anh nhớ kỹ sao!”

“...” Tạ Tấn Xuyên không nói gì, kéo vành mũ của cậu xuống, “Đi thôi.”

Tô Lam nhào tới trên lưng anh, “Anh công em đi.”

Thứ nhất, H của tui đâu

Thứ hai, sau này ai kiếm được chồng như anh Xuyên thì thông báo cho chị em gato với nhá.

Thứ ba, nhiều đoạn hơi khó hiểu, mình đã cố gắng diễn đạt theo những gì mình hiểu. Mọi người góp ý nhé.

*Chú thích:

(1) Cá sốt chua ngọt:

Đĩa Thanh Hoa: Chính là đĩa làm bằng sứ Thanh Hoa.

(2) LS: lầu trên (lóushàng)

(3) IE: Internet explorer.

4. Chương 4

Khi Tạ tiên sinh đi công tác, Tô Lam hiệu suất cao hoàn thành việc hậu kì của một vở kịch ngắn. Hôm nay chuẩn bị Mịch Mịch gõ QQ cậu, “Tiểu An, đây là địa chỉ kịch thiếp, nhớ tới nha XD~”

Tô Lam click vào, rít gào — Chẳng khoa học gì cả!

Trong kịch, có một chú mèo rất mạnh, nhu thuận, ấm áp, tri kỷ, dễ thương đến vô hạn — Thế nhưng ở nhà cậu chỉ có một con mèo, nhưng nó không gọi cậu là ba ba!

Tô Lam quay đầu nhìn mèo con đang nằm úp sấp ở bệ cửa sổ, lấy móng vuốt cào cào cửa thủy tinh, phát ra tiếng cạch cạch nhỏ, thầm nghĩ thực phí phạm! Khi ở cửa hàng thú nuôi, chỉ tiêu quan trọng nhất của cậu là IQ của động vật. Cuối cùng lại mua phải cái của nợ này. Khi bước đi còn có thể đứng vào bàn, khi ngủ còn ngã từ trên giường xuống đất >o< mèo=“” mà=“” có=“” thể=“” bị=“” rơi=“” xuống=“” quả=“” thực=“” là=“” chuyện=“” lạ.=“” thảo=“” nào=“” đã=“” sáu=“” tháng=“” tuổi,=“” lớn=“” như=“” vậy=“” mà=“” còn=“” ở=“” cửa=“” hàng=“” không=“” bán=“”>

Chỉ mừng một điều duy nhất là mèo con lớn lên thật khả ái, con mắt trong veo như nước, đôi tai nhỏ vẫy a vẫy cũng thực đáng yêu, trên người là bộ lông xám trắng, thoạt nhìn dịu ngoan, sạch sẽ.

Mèo con nằm úp sấp trên bệ cửa nghịch móng trông rất buồn cười, Tô Lam lấy điện thoại chụp ảnh nó, rồi đăng nhập vào weibo của Quân lâm thiên hạ, viết stt dưới ảnh: [Mèo con đây! Còn tưởng rằng nó là bánh mì vụn chứ!]

Sau đó lại nhắn tin cho Tạ tiên sinh: Con trai ngày hôm nay thích nằm úp sấp bên bệ cửa thủy tinh nghịch móng vuốt, em làm thế nào để dời lực chú ý của nó bây giờ?

Tạ tiên sinh có vẻ rất bận, lâu sau mới hồi âm: Mở một hộp thức ăn cho mèo để trước mặt nó, chắc chắn nó sẽ không nằm úp sấp ở đó nữa XDDD

Mười phút sau, Tô Lam nhìn chén thức ăn cho mèo mà than thở, ăn chậm một chút có được không, đừng có để bị vào viện thú ý có được không = !!

Tô Lam là họa sĩ vẽ tranh minh họa cho tạp chí với tiểu thuyết, vì tranh của cậu có những nét riêng rất đẹp nên được phần đông độc giả yêu thích. Gần đây, bức nổi nhất của cậu là tranh mèo con, ngủ thì chống bốn vó lên trời, ăn thì lắc lắc cái mõng, tranh ngồi xồm trước hiên nhà phơi nắng, mà điều kiện ưu tiên dành cho người mẫu đã được đổi chủ cho mèo con, Tạ tiên sinh chỉ có thể phối hợp diễn làm nền, Tô Lam đôi khi nhìn bức tranh cười khúc khích.

Tô Lam vẽ xong tranh meo con đang vui đùa ăn thì thỏa mãn vuốt ve đầu nó, trở lại thư phòng lên mạng, mèo con lúc lắc lúc lắc theo đuôi cậu, chờ cậu ngồi xuống thì đặt mõng ở bên chân. Tô Lam trong lòng một trận mềm mại, liền cúi xuống ôm mèo bé lên đùi.

Trên QQ, Mưa mùa hạ nhắn cho cậu vài tin, Tô Lam nhanh chóng lên trả lời.

Mưa mùa hạ: An bảo bối, cậu cuối cùng cũng xuất hiện

~~(>_<>

~~Kỳ An: Tìm tui có chuyện gì?

Mưa mùa hạ: An bảo bối, trong tay cậu có bao nhiêu kịch?

Kỳ An: Gần nhất có một cái hồ vừa lấp xong, cậu lại đang nắm thời cơ = =

Mưa mùa hạ: *cười to* Là thế này, hậu kì của xã kịch vở Phong hoa tuyết nguyệt Phi Mạch có việc bận không thể làm được, kể cả một kì cũng không thể a! An bảo bối, tui cầu xin cậu tiếp kịch!

Kỳ An: Làm hậu kì cho xã sao?

Mưa mùa hạ: Hậu kì của kỳ một công lực phải đủ bư hãn, thế nhưng Phi Mạch, Tiểu Thiên, còn có Thạch Đầu, những hậu kỳ này dù giỏi thế nào cũng đều có khuyết điểm a → → Chỉ có cậu a!

Kỳ An: Thật vinh hạnh XDDDD Mạc đầu, gửi kịch bản tui xem nào.

Mưa mùa hạ: Tốt. Âm thô đã thu gần xong rồi, nhưng chủ dịch công đại thần còn thiếu âm của một màn, người ta nói cuối tuần có thể giao.

Kỳ An: Ân, xem xong kịch bản sẽ reply cô.

Tô Lam nhìn màn hình được một lúc thì nhin không được ôm chặt mèo con trong lòng, viền mắt cũng có chút hồng, mèo con vươn chân trước vỗ vỗ vào tay cậu.

Ngược luyến tình thâm.

Một năm Yến Triệu hai nước quốc chiến, Yến quốc địch không lại, đưa Tam hoàng tử Yến Hi đến Triệu quốc làm tù binh để bảo toàn Yến quốc. Ở dịch trạm mùa xuân tháng ba năm ấy, Triệu vương tuổi còn trẻ bị tiếng đàn của Yến Hi hấp dẫn. Yến Hi trong trẻo nhưng cao ngạo, lạnh lùng, thấy Triệu vương cũng không kiêu căng không siểm nịnh, nhưng Triệu vương tuổi trẻ khí thịnh, tấm lòng đặt cả trên người Yến tam hoàng tử tài mạo vô song.

Yến quốc bị Trình quốc xâm phạm, Triệu vương cho hai mươi vạn quân trợ Yến quốc đẩy lùi Trình quốc.

Yến Hi thích đàn, Triệu vương mời tất cả những danh cầm trong thiên hạ vào cung.

Yến Hi thích ngắm sao, Triệu vương cho tất cả những danh tượng xây Cửu trọng tháp cao đến tận trời, mệnh mệnh sơn đỉnh.

Yến Hi thương tiếc vạn vật sinh linh, nhưng duy nhất không yêu Triệu vương.

Yến Hi trở về cố quốc, leo lên tường thành mà thả người nhảy xuống, vì tổ quốc mà chết.

Kỳ thực không phải Yến Hi không yêu Triệu Vương, chỉ là y không muốn Triệu vương vì y mà gánh trên lưng tội danh “nịnh sắc sở ngộ”(vì sắc đẹp mà làm điều sai), y muốn vị Hoàng đế mà y yêu có thể trở thành Thiên cổ nhất đế, được hậu thế kính ngưỡng.

Yến Hi đã làm được rồi, sau khi y chết, Triệu vương thống nhất bảy nước, sửa quốc danh là Triệu Yến, quốc hiệu là Hi.

Hậu thế mặc dù thỉnh thoảng nhớ tới người đã từng ở Triệu quốc là tù binh, Yến tam hoàng tử, thỉnh thoảng cũng bàn luận vài câu, chỉ là nói tới chuyện sử sách truyền rằng Triệu vương ở trong Cửu trọng tháp mà khóc.

Tô Lam sục sục, reply Mưa mùa hạ: “Gửi tiếp kịch cho tôi đi.”

Mưa mùa hạ: *xoa đầu* bị ngược rồi sao?

Kỳ An: Ân

~(>_<~

~~Mưa mùa hạ: Tui đang gửi âm thô vào meo của cậu, a được rồi, STAFF cùng CAST cũng đang load được 1/3 rồi.

Kỳ An: Ừ.

Mưa mùa hạ: Thấy cậu buồn như thế tui cũng thấy thật xấu hổ, quảng cho cậu cái link này cho đỡ buồn XD~ *xoa đầu* bởi vì thành viên trong xã kịch đều là những người không có tham gia xã đoàn khác, có việc gì cứ trực tiếp đến xã mà xả.

Kỳ An: Ân, chủ dịch thụ là Mạc Ly sama à.

Mưa mùa hạ: Tui nói cho cậu biết, đây là cái tui đặc ý nhất. Chỉ có Tiểu Mạc mới có thể diễn âm thanh công tử trong trẻo nhưng lạnh lùng, tài kinh tuyệt diệu Yến tam hoàng tử kia, đối người khác tui không tín nhiệm XD

Kỳ An: Hạn là lúc nào?

Mưa mùa hạ: Ưu tiên chất lượng, nhưng mà tháng sau Thiên hạ sinh ca kỷ niệm ba năm ngày thành lập, cho nên vẫn phải làm cho kịp XD

Kỳ An: Trong lòng cô, tui thật sự là thần thánh sao = =!!!

Mưa mùa hạ: *cười to* Tui còn ở trong diễn đàn đùa giỡn Tương Tiểu Vũ, cậu có muốn cùng tham gia hay không?

Kỳ An: Cô nghĩ tui nhàn giống cô sao = =!!!

“Meo meo—“

Mèo con trong lòng bỗng kêu một tiếng, Tô Lam nhẹ nhàng buông tay. Mèo con nhảy tới mặt đất thì nằm chơi trên sàn nhà. Cậu nhớ tới đường link Mưa mùa hạ gửi tới, tiện tay click vào, không khỏi cười ra tiếng, hóa ra là link stt weibo của Tạ Tấn Xuyên mà hôm nay cậu đăng, quả thực là hết cả buồn.

Tô Lam vẫy vẫy tay với mèo con, nó vui vẻ nhảy vào lòng cậu cọ cọ. Cậu ôm nó nằm xuống giường lớn trong phòng ngủ, trở mình, khẽ nhắm mắt.

Tạ Tấn Xuyên tan tầm trở về nhà thì gặp mèo con đang nằm ở cầu thang lầu hai, tựa hồ vừa mới tỉnh ngủ, liền cúi người bế nó lên, xoa xoa đầu, hỏi: “Con trai, mẹ con đâu rồi?”

Mèo con ngoái đầu về phía phòng ngủ nhẹ nhàng kêu một tiếng, Tạ Tấn Xuyên đẩy cửa vào, nhìn thấy Tô Lam đang ngủ say, liền bỏ con mèo trên tay xuống, đến dặt chân cho cậu.

Tô Lam chớp chớp mắt nhìn, “Anh về rồi?”

Tạ Tấn Xuyên cúi người hôn một cái lên môi cậu, “Đã năm giờ hơn rồi, anh đi nấu cơm, em ngủ thêm một chút đi.”

Tạ Tấn Xuyên bước chân lớn, mèo con cố chạy theo, Tô Lam nhìn thấy mà cười nhẹ ra tiếng, xốc chân xuống giường tới thư phòng. Cậu lấy bức tranh mới đóng khung buổi chiều, cầm tới nhà bếp hỏi: “Em muốn treo nó lên, anh nghĩ nên treo ở đâu?”

Bức tranh vẽ mèo con đứng ở trên thành ghế sofa phía sau Tạ Tấn Xuyên, cái đầu ghé vào cổ anh, nhìn chăm chăm cuốn sách trên tay anh, Tô Lam thì ghé ở trên đùi Tạ Tấn Xuyên, ngược mắt nhìn anh, bên miệng khẽ tươi cười.

Tạ Tấn Xuyên chỉ chỉ bên phải, “Chỗ trống này, ngồi ở sofa là có thể thấy, nhưng mà em với không tới đâu, cứ để dặt lát anh treo.”

Tô Lam đặt bức tranh xuống sofa ở phòng khách, đi tới tựa ở khung cửa, “Hôm nay Mưa mùa hạ nhờ em làm hậu kì cho Phong hoa tuyết nguyệt, em nhận rồi.”

Tạ Tấn Xuyên nghe xong ngừng tay, xoay người ôm cậu một chút, “Xin lỗi, anh không cùng em xem, để anh xem một chút.... Con mắt có chút hồng, khẳng định là đã khóc đúng không?”

Tô Lam cúi đầu nhìn chân, “Anh không cho em khóc sao...”

“Tô Tô, em chắc là không muốn anh khóc cho em xem chứ?” Tạ Tấn Xuyên vừa xào rau vừa quay đầu cười, “Hơi khó à nha.”

Mèo con kêu một tiếng, ghé vào trên bàn thò móng vào đùa nghịch nước trong bình.

Tô Lam bĩu môi không nói gì, Tạ Tấn Xuyên nói, “Tô Tô, thỏa thuận nào.” Lại nói, “Anh cùng Mạc Ly diễn màn cuối cùng, không phải em nên cùng anh đối đáp(1) trước sao?”

“Đặt tên cho mèo con đi.” Tô Lam đi tới giữ móng vuốt đang nghịch nước của mèo con, “Tuy rằng nó rất ngốc, nhưng mà không sao, hôm nay một lần đụng vào tường, khi tắm lại rất ngoan.”

Tạ Tấn Xuyên cười meo meo, hỏi: “Con trai, con muốn ba ba đặt tên cho con hay ma ma đặt tên cho con?”

Mèo con quay đầu, hướng Tạ Tấn Xuyên kêu một tiếng, rồi lại quay sang Tô Lam kêu một tiếng, sau đó tiếp tục hăng hái nghịch bình nước.

Ánh nắng tàn chiếu vào nhà bếp, tràn ngập ánh sáng ngày hè rực rỡ.

Tạ Tấn Xuyên đi tới ôm thắt lưng Tô Lam, ghé sát mặt cùng ngắm mặt trời chiều, “Ngày mai cùng anh đến công ty nhé, mang cả mèo con đi nữa.” Mèo con cũng không nghịch nước nữa, cong người vẫy vẫy đuôi, trên mặt ánh lên tia sang đỏ rực, đôi mắt híp lại thành đường chỉ.

Trên mặt Tô Lam dù không có biểu tình gì, nhưng lông mi thật dài run run, cuối cùng rút xuống một giọt lệ.

“Tô Tô, Tô Tô...” Tạ Tấn Xuyên ôm sát cậu, một lần lại một lần gọi tên cậu, cũng không dám hỏi cậu làm sao vậy, mà có khi cũng chẳng cần hỏi.

Tô Lam xoay người bưng đĩa rau xanh xào nấm hương ra ngoài, “Thật nhanh nguội, mau ăn cơm thôi.”

Tạ Tấn Xuyên nện một quyền vào bức tường lát gạch men, mèo con giật mình về một cái nhảy xuống khỏi bàn, Tô Lam thân thể run lên, “Anh đừng làm mèo sợ.”

Lần đầu tiên ăn chẳng thấy mùi vị, Tô Lam gầy gầy được vài hạt cơm thì buông đĩa, “Em ăn no rồi.”

Tạ Tấn Xuyên gấp cho cậu rau xanh, “Ăn.”

Tô Lam vô thức cầm đĩa đem rau bỏ vào miệng, Tạ Tấn Xuyên làm như không thấy gì, tiếp tục ăn cơm, “Mèo con thích ăn như vậy thì gọi là Cật Hóa đi.”

Tô Lam gạt đầu, thấy mèo con khê kêu một tiếng, tựa hồ là đáp ứng.

Tô Lam ôm mèo con có chút chần chờ đứng ở ngoài cửa thư phòng, Tạ Tấn Xuyên thở dài, lấy bao thuốc đi ra ngoài, bị cậu kéo lại, “Anh ra ngoài hút một điếu.”

“... Hút thuốc... Không tốt...” Tô Lam cúi đầu, thanh âm có chút nghẹn ngào, “Em, có chút khổ sở... Mặc dù em thấy khó chịu, nhưng cái gì em cũng không nói, chỉ mặc cho anh chiều cố em... Tính tình em vừa tùy hứng lại vừa thích đùa giỡn... Kỳ thực một điểm cũng không xứng với anh. Anh đi làm về mệt mỏi, lại còn phải nấu cơm cho em... Em...”

Nói xong, nước mắt Tô Lam chảy xuống, thanh âm mang theo chút nức nở.

Tạ Tấn Xuyên nâng mặt cậu lên, sững nịch mà ôn nhu nói, “Tô Tô, em cái gì cũng không cần làm, em đã đủ hoàn hảo rồi.” Cần phải nói thế nào để cậu biết, mỗi khi anh về nhà, nhìn thấy cậu, trong lòng tràn đầy hạnh phúc, không ai có thể cho anh cảm giác này. Cần phải nói thế nào để cậu hiểu, mỗi khi anh thay Tô Tô của anh mua sắm, đều phải nghĩ xem mua thế nào cho đủ?

Ánh mắt Tô Lam mang theo hoài nghi, mang theo bất an, “Gạt người.”

Tạ Tấn Xuyên vẫn nhìn thẳng vào mắt cậu, “Anh gạt em thì sao lại vẫn thích hôn em chứ?”

Tô Lam đỏ mặt trừng anh, ánh mắt mang theo lệ vô cùng mê người, Tạ Tấn Xuyên tự nhận mình chẳng phải chính nhân quân tử, sẵn tay nắm cằm cậu hung hăng hôn lên, đầu lưỡi tỉ mỉ liếm lộng trong miệng Tô Lam, dây dưa với lưỡi của cậu.

Mèo con vẫy đuôi vòng quanh hai người, ngẩng đầu khả ái kêu meo meo, chỉ là ba ba cùng ma ma không thèm để ý tới, cuối cùng không thể làm gì khác hơn là ngồi xổm ở góc phòng tự kỉ.

—— Meo meo! Hình như không còn yêu mình nữa...

Cuối cùng, phá tan trận tối nay chính là tiếng QQ liên tục kêu.

Tô Lam cảm giác được Tạ Tấn Xuyên đang cúi, vì thế thân thể cứng ngắc không dám giãy dụa. Hơi thở của Tạ Tấn Xuyên phả vào cổ cậu có chút ngứa, cậu thử mở miệng: “...Hình như có người tìm anh?”

Thấy anh không phản ứng liền đẩy đẩy ngực anh, “Này ——”

Trả lời Tô Lam chính là Tạ Tấn Xuyên đóng sầm cửa nhà tắm, đồng thời vang lên tiếng nước chảy.

Tô Lam giật giật khóe môi, ngồi xổm xuống sờ sờ đầu mèo con, “Tuy rằng đang là mùa hè, nhưng mà tắm nước lạnh vẫn tương đối thống khổ đúng không? Mèo con, chúng ta lên mạng nào!”

“Meo meo.”

Tô Lam tiến đến trước máy tính nhìn vào QQ của Tạ tiên sinh, là một người trong phân tổ tìm. Phân tổ có hai người, người này và Tạ tiên sinh O(_)O

~Tô Lam bắt lấy móng vuốt của mèo con, hỏi, “Có muốn cho ba ba con vào một mình một phân tổ hay không?”

Mèo con Cật Hóa vui vẻ kêu một tiếng, ba ba nói, mỗi khi ma ma nói đều phải kêu “Meo meo” O(_)O

~Đúng lúc này trên diễn đàn, Mưa mùa hạ cũng nói chuyện hậu kì kỳ một của Phong hoa tuyết nguyệt đổi thành Kỳ An.

Mưa mùa hạ: Mọi người, có chuyện này cần nói, Phi Mạch mang thai, chồng cô ấy không cho đến gần máy vi tính, hậu kỳ cho Phong hoa tuyết nguyệt sẽ do Kỳ An sama của chúng ta tiếp nhận.

Cá chua ngọt: *kích động* Nhanh như vậy mà đã mời được Kỳ An sama hợp tác rồi!

Kỳ An: Áp lực rất lớn >

Mạc Ly: Hợp tác vui vẻ XD

~Mưa mùa hạ: Đại thần có nhà hay không?

Quân lâm thiên hạ: Ân?

Mưa mùa hạ: Âm thô màn cuối của anh còn chưa thu đúng không? Có muốn trực tiếp làm không?

Quân lâm thiên hạ: Tôi không thành vấn đề.

Mưa mùa hạ: OK, tất cả mọi người đều đang trên YY rồi, anh nhanh đến đi.

Quân lâm thiên hạ: Chờ.

Tạ Tấn Xuyên vừa lúc mặc áo ngủ tới cửa thư phòng, Tô Lam vẫy vẫy tay với anh, “Mau tới đây, Mưa mùa hạ nói muốn trực tiếp thu âm, em đã giúp anh log in YY rồi.”

Tạ Tấn Xuyên ngồi vào trước máy tính, thấy Tô Lam ôm mèo còn ngồi một bên, ánh mắt trong suốt, liền hỏi, “Xác định muốn dự thính?”

“Đảm bảo không lên tiếng!”

“Meo meo!”

“...”

Cài đặt chính là nói tự do, có tiếng ai đó nói đại thần tới rồi trong nháy mắt, tất cả mọi người đều an tĩnh xuống mạch, Tạ Tấn Xuyên mở mạch thử âm một chút: “Có nghe rõ không?”

Mưa mùa hạ có giọng lolita lên tiếng, “Rất rõ ràng! Tui muốn khóc rồi, hơn một tháng không được nghe thanh âm của đại thần a!”

Tạ Tấn Xuyên ho nhẹ một tiếng, “Ngại quá, tai nghe bị hỏng rồi, chỉ có thể mở loa ngoài.”

Mưa mùa hạ: “Cả nhà chú ý nói xong ngắt mạch là được rồi, tui thông báo trước, cả nhà tự giác lên mạch, đổi tên thành ID – vai diễn.”

Tương Tiểu Vũ: Chờ một chút, Tiểu An An đâu, sao cậu ấy không tới?

Hỉ Oa: Tương Tiểu Vũ, cậu đã nói trúng tiếng lòng của tui nha, tui cũng muốn nghe thanh âm của Kỳ An sama QAQ”

Mưa mùa hạ: Tui sẽ không bao giờ nói cho các người biết thanh âm của An bảo bối vô cùng hay!”

Tạ Tấn Xuyên tự tiểu phi tiểu nhìn Tô Lam đang khấn trương hề hề ở bên cạnh mình, “Cậu ấy mới ở trên QQ nói với tôi có việc cần giải quyết, nhớ tôi gửi bản ghi âm cho cậu ấy.”

Lời nói dối liên thiên >o

Cá chua ngọt: Thật đáng tiếc.

Mưa mùa hạ: *híp mắt* Đại thần, anh từ khi nào đã thân với An bảo bối như vậy?

Tạ Tấn Xuyên cười mà không nói, nhưng thật ra mèo con đã chạy tới, dùng miêu trảo đè lên nút F2, “Meo meo.”

Mưa mùa hạ: Oa! Đây là mèo con thích nằm úp sấp bên cửa thủy tinh của đại thần sao?

“Meo meo.”

Tô Lam nhanh chóng bóc một hộp thức ăn đặt ở trước mặt mèo, “Mèo con, ăn nhiều vào.”

Vị cật hóa này trong mắt ngoại trừ ăn sẽ không còn gì khác, Tạ Tấn Xuyên rất cực thuận lợi nói, “Cật Hóa vừa dè móng lên mạch, tầm mười lăm phút nữa sẽ lại xông tới quấy rối cho mà xem, nhanh thu trước một lần đi.”

Mưa mùa hạ: Được được! Cả nhà chuẩn bị cho tốt ngay tại khung chat gỗ 1 nha.”

Ngoài một lần hạ mạch hướng dẫn, hầu như không xảy ra vấn đề gì lớn, vị đại thần này không chỉ có khả năng thần tốc nhập vai mà còn có thể kéo người khác tiến nhập trạng thái.

Tạ Tấn Xuyên vừa định nói mọi người trò chuyện, anh out trước, thì Mưa mùa hạ đã giữ anh, “Đại thần! Không cho phép vội vã log out!”

Mạc Ly cười khê, “Đại thần đến hát một bài đi, ai muốn nghe đại thần hát giờ tay!”

Hỉ Oa: Giờ tay, giờ tay.

Tạ Tấn Xuyên: Cật Hóa ăn xong rồi, chờ nó nghịch chán thì tôi trở lại hát, bài hát cho nợ đã, các cậu cứ chơi đi.” Nói xong liền lui YY, mèo con một mình cắn cắn tai nghe ở trong miệng.

Tô Lam đưa cho Tạ Tấn Xuyên một chén nước lọc, chính cậu cũng không biết từ lúc nào đã ôm một hộp kem, mũi hồng hồng không biết có phải là bị kem đông lạnh hay không, “Em muốn xem phim âm áp không ngược, anh thích loại nào?”

Tạ Tấn Xuyên cười cười, ngồi xuống, “Anh xem cùng em, nếu không em lại đồng cảm, xem cái gì cũng xúc động đến khóc.”

>o

Hàng đến muộn vì bão. Sorry.

*Chú thích:

(1) Đối đáp: là hình thức diễn viên đối đáp với nhau trong khi tập kịch.

5. Chương 5

“Âm tần tui đã gửi vào meo cậu rồi, chuẩn bị tự ngược đi QAQ”

Mưa mùa hạ rất nhanh reply: “An bảo bối, cậu quả nhiên thần tốc, lúc này bốn ngày nữa mới tròn một tháng mà cậu đã làm xong rồi. Nhớ tới lúc Phi Mạch làm lần đầu hậu kì phải sửa đi sửa lại nhiều lần cũng mất gần nửa năm a! Lờ vô ích không nói nhiều, tui đi nghe kịch!”

Tô Lam meo meo cười trộm, cấp dưới của Tạ tiên sinh có một đội sáng tác nhạc, chuyên môn sáng tác âm hiệu bối cảnh trò chơi, vì thế mà kho tàng âm hiệu của Tô Lam bư hân dọa người. Hơn nữa, Tạ Tấn Xuyên không muốn Tô Lam bị mệt, âm thô đều là do anh phụ trách ghép lại, kỹ thuật của Tạ tiên sinh tuyệt đối là siêu =w=

Chẳng được bao lâu, Mưa mùa hạ liền bùm bùm nhắn tin tới, “Cậu làm sao tìm được BGM (1) cảm động như vậy a! Mới nghe đoạn đầu thôi mà thấy ngược đến sống đi chết lại sống đi chết lại a! Quá tiêu hồn XD~”

“Không được, tui phải đi diễn đàn chia sẻ, vì cái gì mà tui phải một mình ở chỗ này run rẩy a!”

Tô Lam nói: “Khi nào phát kịch nhớ nói cho tôi một tiếng, tui đi cướp sô pha O(_)O~”

“Meo meo”

Tô Lam quay đầu, đã thấy mèo con trong miệng ngậm một miếng thuốc chạy vào thư phòng, đôi mắt tròn xoe nhìn xung quanh, trên đuôi còn buộc một cái nơ bướm màu hồng Tô Lam cho. Cậu trong nháy mắt thấy thực vui vẻ, chụp một tấm ảnh gửi cho Tạ Tấn Xuyên, Tại anh hút thuốc đấy! Con trai bị anh dạy hư rồi!

Vợ anh sai rồi.

Đừng có chiếm tiện nghi em! Em đã gửi âm tần cho Mưa mùa hạ, cô ấy nói bị ngược rất vui vẻ XD

Vợ yêu buổi tối muốn ăn cái gì?

Thịt Tạ tiên sinh kho tàu có được hay không

Chờ anh về, giờ đi họp đã, bye bye.

Tô Lam cất điện thoại, ngược cầm đồ người nhìn cửa sổ, mèo con đứng trước gương xù lông, đuôi vung vẩy vung vẩy, gằm gằm gè gè, cậu vẩy vẩy tay với mèo con, nó lập tức ngoan ngoan chạy tới cọ tay cậu. Tạ tiên sinh bình thường thích nắm tay cậu nói: “Nhìn xem, đây là do anh nuôi, mười ngón tay không dính nước a! Thực trắng thực nộn!”

Buổi tối.

Tạ Tấn Xuyên ở thư phòng lên mạng, mèo con ở bên chân anh ngáy khò khò. Tô Lam vừa đặt bút xuống, ngẩng đầu thấy Tạ Tấn Xuyên hướng cậu ngoắc ngoắc, “Tô Tô, Mùa hạ đã phát thiếp rồi, có muốn chiếm sô pha không?”

“Muốn!”

Tạ Tấn Xuyên ôm cậu vào trong lòng, cầm đặt trên bờ vai cậu, cảm nhận thân thể cậu cứng ngắc, không khỏi cười hỏi, “Khẩn trương cái gì, có anh ở đây em không chiếm được sô pha sao?”

Tô Lam vuốt ve bàn tay không an phận của anh, chọn mi, “Anh rất có kinh nghiệm sao?”

“Cái này cùng kinh nghiệm không có liên quan gì, anh chỉ suy đoán thôi.” Tạ Tấn Xuyên cười nói, “Phương pháp cướp sô pha có rất nhiều, ví dụ như khóa thiếp, có thể lui bài post của người khác ra sau, Tô Tô, em thích dùng cách nào?”

“Thực nham hiểm.”

Nhưng mà nói đi thì phải nói lại, có hậu thuẫn cường đại như thế này, Tô Lam cực yên tâm, thậm chí còn ngồi nhìn anh động tay động chân. Tô Lam nhớ ra mình còn chưa nghĩ ra comment gì hay ho liền hỏi: “Khi anh cướp sô pha thường nói cái gì?”

“Ca chẳng muốn cướp sô pha.” Ngữ khí của Tạ tiên sinh có chút đắc ý.

Tô Lam đang suy nghĩ thì thấy Mưa mùa hạ gửi nhiều tin, nói rằng bài post đã được phát rồi, thúc giục Tạ Tấn Xuyên: “Mau mau! Cướp sô pha!”

“Đúng là y như trẻ con.” Tạ Tấn Xuyên cười, ngón tay gõ gõ, Ctrl + Enter gửi tin đi.

=====

Chủ đề: Sáng tác của Mạc Ngôn sama Phong hoa tuyết nguyệt Hoàn Ra mắt đệ tứ kì Thiên hạ sinh ca Kỷ niệm ba năm ngày thành lập vui mừng giới thiệu:

STAFF

Chuẩn bị: Mưa mùa hạ.

Biên kịch: Bạch Tịch.

Đạo diễn: Quân lâm thiên hạ.

Trang trí: Hỉ Oa.

Hậu kỳ: ID không rõ.

CAST

Triệu Cẩm: Quân lâm thiên hạ.

Yến Hi: Mạc Ly.

Tề Tắc: Cười mà không nói.

Phương Yến: Tương Tiểu Vũ.

Công chúa: A Thất.

Hỉ Oa: vừa mới hoàn thành bức tranh chibi đại diện cho đoàn CAST hoa lệ, còn có STAFF tuyệt đối đáng yêu, mù hai mắt rồi >v

Bạch Tịch: ID không rõ phi thường khả ái (2) ( )

Hỉ Oa: Chúng ta mau lui thôi!

Mưa mùa hạ: Chờ chút! Thiên hạ sinh ca kỷ niệm ba năm thành lập tổ chức ca hội ở YY 102030, không gặp không về nha O(_)O

~Hỉ Oa: Tha cho tui đi! Tui còn chưa vẽ xong poster tuyên truyền ngày kỷ niệm của xã QAQ

Mưa mùa hạ: Uy! Ngày mai là ngày kỷ niệm rồi nhá, hôm qua không phải cô nói đã xong bản phác thảo rồi sao?!

Hỉ Oa: Ha ha ha ha...

=====

1L Quân lâm thiên hạ: Sô pha, kèm theo ID không rõ.

2L Tương Tiểu Vũ: Sô pha là của tui cùng Cười cười nhà tui XD

~3L Bạch Tịch: Cả đàn cùng xông vào chiếm sô pha! Kịch tổ khổ cực rồi! Hậu kì sama V5! Thẻ suốt đời là fan của hậu kì sama!

4L Mưa mùa hạ: Đều không đoạt được! Sô pha là của đại thần rồi!

5L: Khi đại thần chiếm sô pha lại có cảnh càng làm mù mắt của tui hơn! Mang theo hậu kỳ sama chiếm sô pha thực đáng yêu!

6L: Kịch tổ V5! CAST hoa lệ miễn bàn! Ủng hộ đại thần! Hậu kỳ ID không rõ thực khả ái!!!

7L: Cast cùng Staff quả thực rất thẳng thắn! Còn có, tuy rằng không biết hậu kì sama là ai, nhưng hậu kì sama thực khả ái!!

8L: LS cậu tuyệt đối sai rồi! Phi Mạch sama cư nhiên có thể học được chia áo may ô >v

9L Mưa mùa hạ: Chân tướng tui tuyệt đối không nói cho mọi người thân phận thật sự của hậu kỳ sama XDDDDD Đoán đi đoán đi, người đầu tiên đoán trúng sẽ được nhận vé VIP vào ca hội bốn năm khánh thành xã kịch

~10L: A a a a! Cư nhiên thấy sô pha của đại thần! Chụp ảnh chung chụp ảnh chung! Lam fan Quân Mạc đối với kịch này vô cùng thích a! P/s: Tui đoán ID không rõ là Tiểu Thiên → → Thẻ nhưng đại thần cùng Tiểu Thiên từ lúc nào quan hệ đã tốt như vậy?

11L: Cược 1000 trái dưa chuột cho Mạc Ly sama! Cùng đại thần có quan hệ tốt còn có thể khiến đại thần tự mình vào cướp sô pha ngoài Mạc Ly ra có thể là ai? Quân Mạc muôn năm! (Mùa hạ sama nói vé VIP tức là áo lục (3) sao?)

...

39L: Người mới đoạn ngược đầu tiên đã lẹ rơi đầy mặt thật là tui sao? Mạc Tiểu Ly nói “Ta không phải không thương hấn, mà là không yêu nổi một thịnh thế minh quân...” Nghe đến đây trái tim tui đều tan nát QAA — Âm hiệu của hậu kì quả thực quá tuyệt, thể hiện rõ rệt cảm xúc! Cường đại!

40L: Hậu kỳ cường đại miễn chê! Đoạn đối thoại của đại thần với Ti Sử được xử lí thật hoàn hảo! Khi nghe tới đoạn này thực muốn khóc nhưng không thể khóc được. Kết quả khi nghe BGM kết thúc là nước mắt rơi ầm ầm!!! Một chữ thôi — ngược!

41L: Đồng ý với LS! Nhưng mà đại thần diễn thực hoàn hảo! Tâm tình bạo phát diễn rất tốt!

57L: Nhắc tới phong cách của hậu kì rất kinh điển rất quen thuộc, làm tui nghĩ tới một người!

68L: 57L có nhớ tới → → Trong các thần hậu kì còn có một người các cậu đã quên rồi sao. Hậu kì của Thiên nhiên ngọc cùng phúc hắc gia đích không thể buông tha, còn có Ly ca, Kỳ An sama... Nhưng mà chưa từng nghe thấy tin Kỳ An sama gia nhập Thiên hạ sanh ca. Đợi Mùa hạ sama công bố đáp án

~69L: Tui bỗng nhiên nghĩ không phải không có khả năng là Kỳ An sama nha! Tôi đã nói đoạn hồi tưởng sao lại kinh điển và quen thuộc đến vậy! Kỳ An sama V5!

...

168L: Trích Weibo — Mưa mùa hạ: 8:10 ngày 15/08/2012, Thiên hạ sanh ca chào mừng ba năm ngày thành lập, cảm tạ tất cả mọi người cảm tạ các thành viên, đêm nay mười giờ, Thiên hạ sanh ca sẽ công bố danh sách thành viên mới nhất trên Weibo, muốn biết hậu kì ID không rõ là ai chẳng → → Mời đón xem! Danh sách đính kèm Sau khi xem xét, hậu kì chính là Kỳ An sama!

169L: Kỳ An sama V5!

*Chú thích:

(1) BGM: Back Ground Music = âm nền.

(2) Nguyên văn là trắc trung HPP, ý nghĩ tương tự.

(3) Áo lục: áo xanh trong YY. Để biết thêm thông tin chi tiết, mời xem tại.

6. Chương 6

Ngày 16 tháng 8, YY 102030, ca hội kỷ niệm ba năm ngày thành lập Thiên hạ sanh ca.

Tô Lâm là thành viên mới của Thiên hạ sanh ca, cho nên cậu rất coi trọng ca hội lần này, mới bảy rưỡi đã mở YY có mặt trong phòng YY, đương nhiên là cậu cũng có chút tâm tư, hôm nay Tạ tiên sinh cũng sẽ hát — mà cậu lại rất khổ sở vừa bị mẹ triệu về nhà vừa cự tuyệt Tạ tiên sinh đi theo.

Nói cho Mùa hạ biết mình đến, cậu rất nhanh nhận được reply: “An bảo bối, cậu trước tiên đổi tên đã, không nên để là khách qua đường thần bí, rồi tui sẽ mặc áo may ô cho cậu.”

Tô Lan hiển nhiên là bận rộn đến mức dấu chấm câu cũng lười chấm, đổi tên thành “= =”, sau đó hệ thống liên thông báo cậu được quản lí viên Mưa mùa hạ thăng chức thành quản lí kênh, rồi ngay sau đó lại có yêu cầu kết bạn của Quân lâm thiên hạ.

Tô Lâm có chút oán niệm đồng ý, Tạ tiên sinh ngay lập tức phát tin nhắn thoại, “Vợ ơi, anh nhớ em lắm, mèo con cả ngày hôm nay không tìm thấy em đã kêu khản cả tiếng đến cầm luôn, hiện tại đang nằm ngáy ở trên giường của đôi ta.”

Tô Lâm vừa nghe vừa yêu thương nói: “Ngày mai em sẽ trở lại bồi mèo con!”

“Em không nhớ anh sao?” Tạ tiên sinh có chút ghen tị, mèo chỉ là phụ thôi có được không! Trọng điểm phải là con người như anh nhá!

Tô Lam cười trộm, cũng cố nín mà nói, “Anh chút nữa không phải sẽ hát sao, em sẽ tặng hoa cho anh.”

Tạ Tấn Xuyên trực tiếp gửi lời mời chat webcam, Tô Lam đồng ý, liền thấy xuất hiện khuôn mặt nhàn nhạt tiểu ý của anh, rõ ràng ba năm nay ngày ngày sớm chiều đều nhìn thấy, nhưng giống như nhìn thể nào cũng không đủ. Tạ Tấn Xuyên làm tư thế lắng nghe.

Chủ trì ca hội là Cá chua ngọt. Người này tuy ngày thường có vẻ ngu ngốc, nhưng vào thời khắc mấu chốt thì ăn nói rất lợi hại. Lời dạo đầu là một đoạn ghi âm do xã trưởng Mưa mùa hạ lên mạch phát, kể về những kỷ niệm ba năm qua của Thiên hạ sinh ca, có những lúc chuyện phiếm trên YY, có lúc PIA kịch, có lúc đối đáp kịch kinh điển, hậu kì xử lí đơn giản, nghe vào tai cũng thấy cảm động.

Mưa mùa hạ: Sau những thăng trầm, Thiên hạ sinh ca cứ như vậy mà trải qua được ba năm, cảm tạ cả nhà đã một mực cố gắng, cảm tạ từng thành viên của Thiên hạ sinh ca đã hết mình nỗ lực, mong muốn Thiên hạ sinh ca có thể càng chạy càng xa, càng chạy càng tốt.

Cá chua ngọt: Lão đại, cô uy vũ hùng tráng! Xin hãy nhận một đóa hoa hồng tình yêu của tui.

Mưa mùa hạ: Nga, không nghĩ sẽ yêu nữa... Ha ha, cảm ơn lời chúc phúc của các cưng trong khung chat.

Cá chua ngọt: Lão đại nở lòng làm tổn thương tui. Tiểu Kiều tỷ tỷ, chị ấy, chị có thể hàn gắn trái tim đã tan vỡ của em không?

Tiểu Kiều: Tui sẽ không thể yêu cậu.

Cá chua ngọt: Thực đau lòng... Thế nhưng tui sẽ không khóc, tui sẽ nghe xong bài Em sẽ không thể yêu anh, sau đó...Đợi người kế tiếp nói yêu tui.”

Ca hội tình cảm là chú yếu, biểu hiện rằng ở bên em thì sẽ không thể yêu, rồi em thì lại có chút thích, rồi lại quay về yêu em, cảm tình biến hóa, là Tương Tiểu Vũ cùng Cười mà không nói lên mạch hợp thể, ca hội hiển nhiên bị ném bom khung chat.

Khi nhạc dạo vang lên, Tô Lam cười nói, “Nghe cũng thấy được Cười mà không nói rất sủng Tương Tiểu Vũ a, Tương Tiểu Vũ hảo manh hảo hạnh phúc!”

Tạ Tấn Xuyên nhú mày, “Anh cũng rất sủng em, không cần ao ước nhà người khác.”

“Bọn họ rất xứng đôi.

“Lẽ nào chúng ta không xứng đôi?”

“... Nghe nhạc đi.”

Cá chua ngọt: Ôi chao, ôi chao, Tiểu vũ đừng vội xuống mạch, kỷ niệm ba năm mà, dù sao chúng ta cũng phải cho lũ nhỏ chút phúc lợi chứ đúng không?

Tương Tiểu Vũ: Có thể a.

Cá chua ngọt: Tôi sẽ hỏi cậu ba câu hỏi, Tiểu Vũ cậu nhất định phải phối hợp trả lời.

Tương Tiểu Vũ: Chỉ cần không phải là mấy câu hỏi khiến tui xấu hổ.

Cá chua ngọt: Không sao, mọi người không nhìn thấy cậu đỏ mặt. Câu thứ nhất, Tiểu Vũ cùng Cười gia từ lúc nào đã ở cùng một chỗ? Kể tình tiết cụ thể nga.

Tương Tiểu Vũ: Về chuyện này, là một tháng nào đó của một năm nào đó, một người nào đó bỗng nhiên xuất hiện trước cửa nhà tôi thổ lộ, sau đó kết quả các cậu đều biết, tôi tiếp thu thổ lộ nha.

Cá chua ngọt: Là lúc nào?

Tương Tiểu Vũ: Đương nhiên là lễ tình nhân. Ngu ngốc, câu tiếp.

Cá chua ngọt: Tôi dự rằng hai câu tiếp theo sẽ khiến Tiểu Vũ thẹn quá hóa giận, thế nhưng không hỏi thật không cam lòng a.

Tương Tiểu Vũ: ... Vậy rốt cuộc cậu có muốn hỏi hay không?

Cá chua ngọt: Đường nhiên muốn hỏi. Tương Tiểu Vũ, đại thần nhà cậu một đêm mấy lần?

“Ba——” Tương Tiểu Vũ trực tiếp xuống mạch.

Cá chua ngọt: Ai nha nha, Tương Tiểu Vũ quả nhiên then quá hóa giận, được rồi các cưng, chúng ta một vừa hai phải thôi. Tôi xem thấy các cưng đang hô hoán Mạc Ly sama, vậy kể tiếp nhường mic cho Mạc Tiểu Ly nha.

Mạc Ly cười khê: Cả nhà vì sao cứ hỏi tôi là đại thần thế nào còn không có tới a? Đại thần là cái gì? Có ăn được không?

Mưa mùa hạ: Mạc Tiểu Ly, cậu giỏi. Bán manh đáng then. Khắp thiên hạ đều biết cậu là tiểu thụ của đại thần mà.

Cá chua ngọt: Mạc Tiểu Ly xuất hiện rồi ~ Đại thần nhất định sẽ đến. Chúng ta trước tiên nghe Mạc Tiểu Ly mang đến ca khúc Mệnh ký .

Thanh âm của Mạc Ly rất êm tai, trong trẻo nhưng lạnh lùng, rồi lại mang theo mê hoặc nhàn nhạt. Tô Lam nghe từ đầu đến cuối, rồi len lén liếc mắt xem biểu tình của Tạ tiên sinh, được rồi, không có biến hóa gì >v< tô=“” lam=“” nghe=“” thấy=“” tiếng=“” mèo=“” kêu,=“” rồi=“” thấy=“” mèo=“” con=“” cảm=“” đầu=“” nhảy=“” lên=“” bàn,=“” hai=“” chân=“” trước=“” ôm=“” lấy=“” cổ=“” tay=“” tạ=“” tấn=“”>

Tạ Tấn Xuyên hướng mèo con về phía camera, “Đến đây, nói chuyện với mẹ đi nào.”

Mèo con thấy Tô Lam quả nhiên tinh thần phấn chấn, đôi tai dựng thẳng, con mắt nhìn Tô Lam trong màn hình mang theo một tia khó xác định. Tô Lam thấy thương, phát phát tay với nó, “Mèo con, ở nhà có khỏe không?”

“Meo meo” —— Mẹ đi đâu thế?

Thanh âm meo meo quả nhiên có chút khàn khàn, Tô Lam lo lắng hỏi, “Tấn Xuyên, dây thanh quản của mèo con sẽ không bị thương chứ? Có nên cho đi bác sỹ thú ý xem hay không?”

Tạ Tấn Xuyên cười, “Nếu như ngày mai nó cảm thật thì sẽ đi bác sỹ, ca hội rất nhanh đến lượt anh, em nên chú ý nghe.”

Tô Lam nhìn cửa sổ YY, quả nhiên khung chat lại bắt đầu bị oanh tạc, Tô Lam cũng theo biểu lộ, “Đại thần em yêu anh”

Chỉ là quản trị viên vừa lúc cảm tung hoa cảm ghi thêm ký tự, Tô Lam thuộc nhóm mới nhất gửi tin mang theo áo may ô đỏ thực nổi bật.

Cá chua ngọt: Oa! Nick đỏ là ai! Thổ lộ thật mãnh liệt làm tôi cảm động.

Mưa mùa hạ: Tui sẽ không nói cho các người biết áo may ô kia là chính tôi tự mình thắng cho. Ha ha ha không nghĩ tới nick đỏ lại có tình cảm với đại thần.

Cá chua ngọt: Vậy Mùa hạ có thể nói một chút xem đó là ai không?

Mưa mùa hạ: Nói ra sẽ mất vui ( )

Mùa hạ để Tô Lam giữ mạch, rồi chuyển sang chế độ 2 mạch, “Đại thần, anh có thể đáp lại thổ lộ của bạn nick đỏ này không vậy?”

Quân lâm thiên hạ: Tôi nghĩ, tôi tiếp thu.

—— Ước gì không phải sự thực ~o(>_<>

~~Quản lý viên vừa lúc cho phép viết lên khung chat, ngay lập tức đám trẻ con hăng tiết vọt ào ào gõ.

“A a a đại thần dĩ nhiên tiếp thu thổ lộ! Tui tui tui lại bắt đầu tin tưởng vào tình yêu rồi!”

“Nick đỏ chắc chắn là Mạc Ly sama! Cùng một chỗ đi cùng một chỗ đi!”

“Quân Mạc vương đạo, vĩnh viễn chẳng phân ly.”

“Vì sao chỉ có đám bọn tui là nghĩ đây là Kỳ An sama nhỉ?”

“Tui cũng nghĩ là Kỳ An sama! Lần trước đại thần mang Kỳ An sama đi chiếm sô pha tuyệt đối là JQ!”

Tô Lam cảm thấy buồn cười, Mùa hạ chat mật với cậu, nói có thể gửi bình luận rồi, cậu liền gõ hai chữ Kỳ An, đúng lúc quản lí cấm bình luận và chỉ cho phép quản lý lên tiếng.

Cá chua ngọt: A! Nick đỏ cư nhiên là Kỳ An sama! Thực thương tâm, Kỳ An sama thích đại thần!

Mưa mùa hạ: An bảo bối, cậu có thể lên tiếng không?

Tô Lam gõ vào khung chat: Xin lỗi, me đang ở nhà, không thể nói được, tôi nghe các cậu nói là được rồi.

Quân lâm thiên hạ: “Đáng tiếc, tôi cũng rất muốn nghe thanh âm của Tiểu An” — Nội tâm của Tạ tiên sinh: Thanh âm của Tô Tô mới không cho đám nít ranh các người nghe nhớ!

Tô Lam: Đại thần, anh mau hát đi, để tôi ghi âm làm nhạc chuông XDDDDDD P/s: ca hội rất đặc sắc, chúc Thiên hạ sanh ca càng chạy càng tốt.

Tạ Tấn Xuyên mở nhạc đệm, là ca khúc ED cùng tên của Phong hoa tuyết nguyệt, là ca khúc đặc biệt mời người sang tác nhạc cổ trang tối, thanh âm của anh từ tính trầm thấp, một ca khúc biến hòa từ mạnh mẽ, rồi lại tố tấn phong lưu, thỉnh thoảng còn có tiếng mèo kêu gọi lên chút bi thương nhân nhật, làm lòng người xôn xao.

Tô Lam thầm nghĩ, dù cho cậu chưa từng gặp người đàn ông này, hẳn cậu cũng sẽ bị thanh âm này mê hoặc.

Mưa mùa hạ: Đại thần! Anh là thần tượng của lòng em!

Lúc này ca hội đã sắp đến hồi kết, thời gian cũng gần tới mười hai giờ, Mùa hạ cùng Cá chua ngọt đều bỏ lên mạch tán dóc, các loại bán manh vô hạn, tiết tháo gì gì đó càng ngày càng nhiều.

Tô Lam ngáp một cái, nhìn thấy Tạ Tấn Xuyên vẫn còn trên màn hình, Tạ Tấn Xuyên sủng nịch cách màn hình làm tư thế nhéo mũi, “Tô Tô, ngủ đi, ngủ ngon, ngày mai gặp.”

“Ngủ ngon, ngày mai gặp.” Tô Lam làm một mặt quỷ với anh rồi tắt máy tính, tắt đèn, bò lên giường, nghiêng người nằm, chợt phát hiện ra không có đôi tay ôm cậu giam giữ trong ***g ngực, tự do nhưng chẳng có an tâm.

Trong bóng tối, Tô Lam yếu ớt thở dài một hơi, ôm chăn nhắm mắt ngủ.

Không biết có phải do nhớ nhung, trong lúc ngủ, Tô Lam mơ thấy lần đầu tiên hai người gặp nhau, một ngày cuối đông bảy năm trước, khi Tô Lam mới từ nước ngoài trở về, không thạo đường B thị, không biết theo ai, mờ mịt theo đoàn người vào tàu điện ngầm, lại không biết phải đến trạm nào mới về được nhà, cuối cùng đành phải mờ mịt ra khỏi ga tàu điện.

Trời đổ tuyết, Tô Lam kéo hành lí đi lang thang vô mục đích ở trên đường, thấy mơ hồ ở chỗ rẽ vào phố, gặp Tạ Tấn Xuyên mặc một thân y phục trắng muốt, ngồi trên ghế dài, đôi mắt tràn đầy kiệt ngạo bất tuân.

Khi đó Tạ Tấn Xuyên tuổi trẻ thịnh khí, không chịu thừa kế phụ nghiệp, một mình bươn trải ở thành thị.

Tô Lam cũng không biết thế nào mà lại ngồi xuống bên cạnh anh.

Cậu nhìn chính mình đánh răng trong gương còn đang hồi tưởng, về sau hai người thỉnh thoảng gặp gỡ, chỉ là dừng lại hướng đối phương nói một tiếng “Thực khéo.”, khoảng chừng bốn năm trước, thấy Tạ Tấn Xuyên đối một thân âu phục thủ công quý báu, ở nơi hai người thoáng gặp nhau, kéo tay cậu, hỏi: “Uy, là cậu sao?”

Tô Lam cười cười, súc miệng.

Tô mụ mụ bừng bừng sáng từ nhà bếp đi ra, thấy Tô Lam ăn mặc chỉnh tề thì nhú mày, “Ở nhà không cần ăn mặc như thế, nhanh đi thay quần áo mẹ đặt ở đầu giường đi.”

Tô Lam từ phía sau ôm bà, “Mẹ, ăn xong con muốn về chỗ Tấn Xuyên, sau đó, cuối tuần con với anh ấy sẽ cùng về thăm mẹ, có được không?”

Tô mụ mụ nhẹ tay trườn lên bàn tay con trai, “Tô Lam, con còn trẻ, trở về không tốt sao?”

“Mẹ... Tấn Xuyên, anh ấy chiều cổ con rất tốt, con cũng... Không rời xa anh ấy đâu.” Tô Lam dừng lại một chút, còn nói, “Tấn Xuyên rất muốn được mẹ đồng ý...”

“Mau ăn điểm tâm đi.” Tô mụ mụ miễn cưỡng nói, “Cháo đậu đỏ(1), lâu lắm rồi không nấu... Cũng không biết có hợp khẩu vị con không... Mau ngồi xuống, ăn đi cho nóng.”

Tô Lam khước mắt cay cay, nắm chặt cái thìa tới mức đầu ngón tay trắng bệch.

*Chú thích:

(1) Cháo đậu đỏ:

7. Chương 7

Trên đường về nhà Tô Lam tranh thủ đi siêu thị, khi đẩy xe ra khỏi quầy thực phẩm đến quầy thanh toán, cậu mới phát hiện ra trên xe đẩy ngoài đồ ăn vặt thì chính là thức ăn cho mèo, đen mặt, tính tiền, muốn nhũn tay luôn.

Móc chìa khóa ra mở cửa, Tô Lam nhẹ nhàng hô một tiếng, “Meo meo? Cật Hóa?” Sau đó, từ góc rẽ một thân ảnh lao ra, gặm gặm ống quần cậu. Tô Lam sờ sờ đầu mèo con, “Mèo con, nhớ tao không? Đến đây, tao đi cất đồ rồi quay lại chơi với mày có được không?”

“Meo meo.”

Tô Lam cầm quần áo đi vào phòng tắm, mèo con cũng chạy tới, ghé vào bồn tắm lớn lấy móng vuốt chơi với bọt biển, con mắt tròn tròn mở lớn, Tô Lam đơn giản đem mèo con vào tắm cùng cho sạch sẽ, sau đó đặt nó sang một bên, lấy khăn bọc lấy người nó ôm ra khỏi phòng tắm.

Trời quang mây tạnh, tâm tình cũng vui vẻ theo.

Khi Tô Lam nhận được điện thoại của biên tập cũng hơi sửng sốt một chút, cậu hầu như đã quên mất bức tranh phong tuyết tươi đẹp kia, hơn nữa, vài phần bản gốc đều quên báo cáo kết quả, hại biên tập tưởng rằng cậu đã xong bản thảo >0

“Một giờ, gặp tại chỗ cũ.” Biên tập hấp tấp tắt máy.

Chỗ cũ chính là một quán cà phê phong cách thập phần phục cổ, khi Tô Lam đi vào, biên tập đã ngồi chờ cậu.

Biên tập của Tô Lam họ Trần, là một nữ cường nhân hiếm thấy, tác phong mạnh mẽ cương quyết, nhận bản gốc của cậu thì ngay lập tức xem, sau đó mỉm cười thỏa mãn: “Không hổ là Tô Lam. Gần đây sao rồi, lâu lắm không thấy cậu update weibo.”

“Hoàn hảo a...” Tô Lam nhìn ánh dương ngoài cửa, nói.

Trần Duy ưu nhã nhấp một ngụm cà phê, cười nói: “Nhìn cậu không yên lòng thế này, chắc là nhớ nam nhân của cậu đúng không? Công ty của Tạ tiên sinh ở gần đây, chúng ta cuối tháng lại gặp trò chuyện nhé, không quấy rầy cậu nữa.”

Tô Lam bất đắc dĩ cười cười, nhìn cô rời đi, sau đó nhắn tin cho Tạ Tấn Xuyên: Em đang ở quán cà phê gần công ty anh, chờ anh.

Nhàn rồi buồn chán, Tô Lam cầm điện thoại đăng nhập weibo, có một đồng comment mới, cậu mở xem từng cái một. Ngẩng đầu lên lần nữa đã thấy qua cửa sổ thân hình cao lớn anh tuấn của Tạ Tấn Xuyên đang đi tới, ánh dương chiếu trên mặt anh, khiến nó trở nên đẹp khó tả, Tô Lam quay sang chụp anh một cái, sau đó zoom lên thưởng thức.

“Tô Tô, em chụp ảnh anh.” Tạ Tấn Xuyên cúi xuống hôn lên mặt cậu, sau đó ngồi đối diện cậu.

Tô Lam không có thói quen cùng anh ở bên ngoài thân mật, đổ mặt trừng anh. “Sau này ở bên ngoài đừng làm vậy.”, lắc lắc cái di động trên tay, “Em chụp ảnh anh rất đẹp trai nha, up lên weibo có được không?”

Người bán hàng bưng cà phê tới, Tạ Tấn Xuyên nói cảm tạ, quay đầu nhíu mày, “Tùy em làm chủ.”

Tạ Tấn Xuyên uống một ngụm cà phê, ánh mắt sủng nịch nhìn Tô Lam đang cúi đầu loay hoay với điện thoại di động, “Buổi chiều đến công ty anh đi, đừng không có việc gì thì dính lấy cái máy tính, chăm nhìn anh cũng tốt a.”

Tô Lam cũng không ngẩng đầu cự tuyệt, “Mèo con còn ở nhà chờ em, còn có, Tạ tiên sinh, người suốt ngày dính lấy máy tính là ai a?”

“...” Thân là lão đại của một công ty trò chơi, Tạ tiên sinh lệ rơi đầy mặt.

“Àn, up lên rồi, Tạ tiên sinh, anh đừng bày bộ dáng vợ bé nhỏ nhìn em có được không?” Tô Lam tắt máy cho vào túi áo, mỉm cười, “Nhớ kĩ xem comment trên weibo để xem tình cảm của người ta nhé, em về nhà đây.”

Tạ Tấn Xuyên, “...” Cảm giác sẽ không yêu lần nữa...

Tô Lam về đến nhà, việc đầu tiên chính là mở máy tính ra xem weibo của đại thần, thấy người khác khen người yêu của mình đẹp trai, khí chất, vân vân thật vô cùng hài lòng XD

Chủ đề: Để tui chết đi! Không nên ngăn cản tui!

Lầu chủ: HOLD không được a a a!!! Đại thần hảo suất hảo suất!!! Ai chưa xem weibo của đại thần mau đi xem đi!!!

1L: Lz đúng không phải là người mà! Đại thần hào quang lấp lánh!! OMG tim gan của tui đang run rẩy!

2L: Yêu đại thần là chuyện tốt đẹp nhất trên đời tôi từng làm!

3L: Yêu đại thần là chuyện tôi chưa từng hối hận đã làm!

4L: Yêu đại thần là chuyện đẹp nhất trên đời tôi chưa từng hối hận đã làm!

XL: Trích weibo của đại thần —— Đẹp trai không? Ảnh dính kèm

Tỉnh lược n các loại biểu lộ XD D D D D D D D

Mưa mùa hạ: Trời ơi! Đại thần up ảnh kìa! Thế giới này hảo huyền huyền!

Bạch Tịch: Đại thần hảo suất a

Hỉ Oa: → → Cá nhân tui cho rằng người có thể chụp đại thần đẹp đến như vậy mới là người yêu đại thần rất sâu đậm a! Hẹn hò ở quán cà phê thực lãng mạn!

Tương Tiểu Vũ: Hỉ Oa, làm sao cô biết đại thần đi hẹn hò với người ta hả?

Hỉ Oa: Đại thần một thân chính trang khí chất nổi bật sẽ cùng bằng hữu đi cà phê trưa hay sao?!

Mưa mùa hạ: Hỉ Oa, nhân thần cô thực sắc bén!

Bạch Tịch: Nói cách khác là đại thần có người yêu rồi!

Thiên Ca: Không thể chấp nhận được! Kiên quyết không tin! Vĩnh viễn cũng không tin!!

Hỉ Oa: .... Các cưng, cưng spam sai chỗ rồi, đây là xã đàn của tui a = =!!

Thiên Ca: ...

Mưa mùa hạ: Mạc Tiểu Ly! Cậu ra đây cho tui, tui biết cậu online!

Mạc Ly: ...

Mưa mùa hạ: Mạc Tiểu Ly! Mau mau! Đến chat với tui!

Mạc Ly: Mùa hạ?

Mưa mùa hạ: Cậu với đại thần xảy ra chuyện gì rồi?! Cậu không muốn nói cậu kỳ thực không thích đại thần đúng không?

Mạc Ly: ...

Mưa mùa hạ: Im lặng là đồng ý! Lẽ nào cậu một chút cũng không sợ đại thần bị tiểu thụ khác cướp mất hay sao??? Tui biết, tui biết, Mạc Tiểu Ly, cậu khẳng định vẫn chưa thổ lộ với đại thần đúng không?

Mạc Ly: ...Àn

Mưa mùa hạ: Ặc, Tiểu Ly, thích một người thì phải dũng cảm một chút. Nhìn ảnh chụp xem, đừng có bỏ lỡ một tiểu công ưu tú như thế chứ!

Mạc Ly: Mùa hạ...

Mưa mùa hạ: A???

Mạc Ly: Cô để tôi sắp xếp từ ngữ một chút...

Mạc Ly: Tôi biết đại thần rất ưu tú, tôi cũng rất thích anh ấy, thế nhưng ... đại thần không thích tôi a...

Mưa mùa hạ: Vậy thì phải tranh thủ tấn công a!

Mạc Ly: Tôi... Sau khi biết mình thích anh ấy, mỗi ngày đều chúc anh ấy ngủ ngon, chào buổi sáng tốt lành — Thế nhưng cô biết không, anh ấy một lần cũng không reply tôi. Tôi còn tự cho rằng lúc tôi login thì anh ấy không onl, cho nên không nhận được tin nhắn... Sau đó, có một ngày, khi tôi chúc anh ấy ngủ ngon thì phát hiện ra anh ấy nói gì đó trên diễn đàn...

Mạc Ly: Tôi rất ngốc có đúng hay không?

Mưa mùa hạ: Tiểu Ly...

Mạc Ly: Như bây giờ cũng tốt... Chỉ ít khi gặp nhau trên diễn đàn... thỉnh thoảng anh ấy cũng trả lời tôi...

Mưa mùa hạ: QAQ

Mưa mùa hạ: Tiểu Ly... Sao cậu có thể khiến người khác yêu thương như vậy a

~Mạc Ly: Hay là anh ấy... Hoàn toàn không thích nam nhân nhỉ?

Mưa mùa hạ: Xin lỗi QAQ Những lúc chúng tôi ở trên diễn đàn gắn ghép cậu với đại thần, chắc cậu khó xử lắm. Thực xin lỗi.

Mạc Ly: Yên tâm, tôi không để ý đâu.

Mưa mùa hạ: Thế nhưng... Tiểu Ly, cậu thật sự buông tay sao?

Mạc Ly: Dùng một loại phương thức khác để yêu — Hừ, Mùa hạ, cô phải giữ bí mật nha.

Mưa mùa hạ: Ôm một cái, Tiểu Ly, cậu thật vĩ đại, nhất định sẽ gặp được người thật lòng yêu cậu.

Mưa mùa hạ: Tiểu Ly! Cho tui xem hình nha! Thực rất muốn biết Tiểu Ly bộ dáng như thế nào!

Mạc Ly: ...

Mạc Ly: Được rồi, không được truyền ra ngoài nha.

Mưa mùa hạ: Tôi thề! Tuyệt đối không truyền ra ngoài! Nhưng mà có thể cho mấy người Hỉ Oa cũng xem không?

Mạc Ly: ... Tôi biết cậu tuyệt đối sẽ bắt cần để họ xem được = =

Mưa mùa hạ: Tiểu Ly thực hiểu tôi a!

Mưa mùa hạ: Oa! Tiểu Ly đây là cậu sao?? Hảo thanh tú thụ a!!! Nhưng mà Tiểu Ly, sao cậu lại là lãnh mỹ nhân a!!

Mạc Ly: Khụ, chú ý dùng từ!

Mưa mùa hạ: Yes, sir XDDDDDD

Tạ Tấn Xuyên ở trong thư phòng thu âm thô, Tô Lam hé khe cửa nghe trộm, kết quả mèo con mới tỉnh ngủ đang trên đường đi kiếm ăn nhìn thấy bộ dáng cậu thực khả nghi, kêu một tiếng, thành ra Tô Lam bị Tạ tiên sinh phát hiện ra hành vi nghe trộm đáng xấu hổ này.

Tô Lam lập tức ngẩng đầu ưỡn ngực bịa lí do đi ngang qua, Tạ Tấn Xuyên lười biếng dựa vào ghế, giơ tay phải lên, ngoéo ngoéo ngón trỏ, “Tô Tô, tới đây.”

“Để làm gì?” Tô Lam không ngốc nhá, hiện tại mà qua đó khẳng định sẽ bị nghiêm phạt, về phần nội dung hình phạt thì Tiểu Tô Lam thanh tâm quả dục luôn giữ mình trong sạch sẽ không có khả năng thừa nhận!

Tạ Tấn Xuyên tựa tiểu phi tiểu nhìn cậu, áo ngủ trắng mở rộng, lộ ra bờ ngực tinh trắng, Tô Lam mặt đỏ tim đập, ngón tay thủ sẵn ở tay nắm cửa không buông, “Anh, anh cho là nhìn em như thế, em sẽ yêu thương nhưng nhớ sao, mơ thật đẹp!”

Tạ Tấn Xuyên vô tội nói, “Anh thế nào mà cự tuyệt được yêu thương nhớ nhung của Tô Tô chứ?” Dứt lời liền giang hai tay ra.

Tô Lam xù lông, “Em, em nói yêu thương nhưng nhớ lúc nào chứ?!”

“Tô Tô, tới đây.” Tạ Tấn Xuyên nhắc lại lần nữa, chỉ là trong giọng nói pha thêm chút khàn khàn mất tự nhiên, ánh mắt nhìn Tô Lam cũng trở nên nóng cháy.

Tô Lam tất nhiên là hiểu ánh mắt đó có nghĩa là gì, nhưng mà lại không tự chủ được mà bước về phía anh, khi tới trước mặt anh, bị cánh tay giường ra ôm lấy, bàn tay mang theo thân nhiệt ấm áp vuốt ve trên lưng mẫn cảm của cậu, nhá thời, Tô Lam mất trọng tâm ngã vào lòng anh, bị anh chặt chẽ chế trụ thân thể.

Hô hấp của Tạ Tấn Xuyên phả vào hai gò má đỏ ửng của Tô Lam, khiến tim cậu đập hỗn loạn, hoảng loạn chống đỡ trong ngực anh, “Để em đứng lên —— ngô...”

Bọn họ đã có vài ngày không diện cuồng hôn môi như vậy, Tô Lam bất lực thừa nhận chiếm hữu bá đạo của nam nhân, ngón tay có chút xanh xao túm chặt lấy áo ngủ của anh, lông mi khẽ run, nhìn thấy anh chăm chú nhắm hai mắt, có người nói nếu như hôn người yêu mà nhắm mắt thật chặt, nhất định là rất yêu đối phương.

Tô Lam nhẹ nhàng nhắm mắt lại, cảm thụ được đầu vai mát lạnh, giây tiếp theo liền thấy được đôi môi nóng rực của nam nhân đang hôn lên, khẳng định xương quai xanh ting ting, trên lưng bị bàn tay anh trơn mịn đến run rẩy, Tô Lam hồn hển kéo tay anh, trong mắt một mảnh thủy sắc, “Tấn, Tấn Xuyên... Quay về phòng ngủ.”

“Được...” Thanh âm Tạ Tấn Xuyên khàn khàn mà khô khốc, nâng vòng eo cậu đứng dậy bước về phía phòng ngủ, áo ngủ trên người rơi xuống đầu mèo con, khiến nó kêu lên một tiếng né tránh.

Hai chân Tô Lam quẩn chặt lấy thắt lưng tinh trắng của Tạ Tấn Xuyên, cố gắng ngẩng đầu đáp lại nụ hôn sâu của anh, lại lộ ra cần cổ gợi cảm, khi hai người song song ngã vào giường, Tạ Tấn Xuyên cắn nhẹ trên mạch máu nơi cổ cậu, “Tô Tô, anh yêu em.”

“... Em, em cũng yêu anh.” Tô Lam bị nắm ở địa phương yếu ớt nhất, cong thắt lưng, ở trên lưng Tạ Tấn Xuyên lưu lại những dấu cào thật sâu, “Chậm, chậm một chút... Em xin anh...”

Quần áo và đồ dùng hàng ngày bị Tạ Tấn Xuyên không chút nào thương tiếc ném xuống giường, Tô Lam bị nâng thắt lưng dậy, khóa ngồi trên người Tạ Tấn Xuyên, hai tay vòng qua cổ anh, nhân thân mê ly mà

bối rối, phía sau bị vật cứng rắn nóng bỏng động chạm, Tô Lam khó chịu cố tránh lại bị Tạ Tấn Xuyên chế trụ, “Tô Tô, Tô Tô... Tự mình đến có được không? Tô Tô...”

Tô Lam bắt lực bữu bữu đôi môi hồng, “Em... Em không... Không...” Thanh âm vừa yếu đuối vừa đẹp như vậy vào tai Tạ Tấn Xuyên không thể nghĩ ngờ chính là một loại kích thích, huyết thái dương giật giật.

Mỗi khi bị kéo ngồi xuống, nước mắt Tô Lam đều trào ra, ngứa đầu hô hấp, nhưng chưa kịp nghĩ đã một lần lại một lần bị thâm nhập, Tô Lam cả kinh kêu lên, tay ôm cổ Tạ Tấn Xuyên có chút phát run, ***g ngực dán vào nhau, tiếng trái tim hai người như hòa cùng nhau, thành thịch, thành thịch.

Tạ Tấn Xuyên thành kính mà thâm tình hôn lên môi, lên mắt, lên mặt cậu, tại cổ cậu lưu lại một chuỗi dấu hôn xanh tím, tràn đến ngực.

Cửa phòng ngủ cũng không đóng, thanh âm mê hoặc của hai người bị mèo con nhìn thấy, sau đó giống như bị kích thích tìm chỗ chạy trốn, ghé vào bệ cửa kính, lỗ tai gập xuống mà ngấm trắng ngoài cửa.

“Meo meo...” Không gian chỉ có tiếng mèo con kêu cùng với thanh âm kì lạ của ba ba và ma ma!

Bàn tay nắm chặt chân của Tô Lam chậm rãi buông ra, mí mắt nặng trĩu không mở nổi nữa, mơ màng thấy ánh mắt sủng nịch của Tạ Tấn Xuyên, cậu an tâm nhắm hai mắt, nặng nề đi ngủ.

Ánh nắng nhẹ nhàng chiếu lên cánh tay cậu còn mơ hồ lưu lại dấu hôn, phản xạ lại trên chiếc nhẫn ở ngón áp út. Tạ Tấn Xuyên nắm tay cậu đưa tới bên môi, ôn nhu hôn, mèo con nhảy lên giường liềm liềm móng vuốt, sau đó dựa sát vào tay Tô Lam nhắm mắt ngủ khò khò.

Tạ Tấn Xuyên nhẹ nhàng xuống giường, rón rén dọn dẹp phòng ngủ lộn xộn, từ trong túi lấy ra chiếc di động bị mình tắt tiếng từ hôm qua mới phát hiện có vô số cuộc gọi của thư kí. Anh sờ sờ mũi, gửi đi một tin nhắn nghỉ làm.

Mà ở trên hành lang, tưởng tượng ra cảnh thư kí tiểu thư một chút cũng không có khả năng bị đuổi việc gõ cửa vào phòng họp, cứng ngắc lộ ra nụ cười chuyên nghiệp, “Xin lỗi đã làm phiền, Tạ tiên sinh có việc đột xuất, hội nghị được dời tới ngày mai.”

“Tạ Tấn Xuyên ——”

“Tiểu nhân đây.”

“Phiền anh làm xong thì mặc lại quần áo vào có được không? Xin anh hãy chú ý đến thân thể có được không?” Tô Lam cắn chặt oán hận nhìn tên đầu sỏ, tám chân đã bị vò đến thay đổi hình dạng.

Tạ Tấn Xuyên ân cần xoa xoa thắt lưng cùng bóp chân cho cậu, Tô Lam đã bị ăn kiên mật tịnh lại còn bị chiếm tiện nghi thật nhện không được nữa, rít gào: “Thực là quá thể! Tạ Tấn Xuyên anh biến đi giặt quần áo đi! Ngày hôm nay, à không —— từ nay về sau, không cho phép anh xuất hiện trước mặt em nữa!”

“Không thể được a!” Tạ Tấn Xuyên nheo nheo cái mũi đỏ rực của cậu, “Anh yêu em nhiều như vậy, một giây cũng không thể rời xa em nha.”

“Tạ Tấn Xuyên, anh dám nghỉ làm sao?”

“Không phải vì ở nhà hầu hạ lão bà sao?” Tạ Tấn Xuyên tiếp tục vô liêm sỉ chiếm tiện nghi, cười nhẹ, “Yên tâm, không ai dám trừ lương của chồng em đâu.”

“...”

Chủ đề: Ai tới đánh thức tôi đi!! Tôi đang bị hãm sâu không thể nào thoát ra được.

Lâu chủ: Fan Quân Mạc thỉnh tự trọng a, tất cả là tự đoán mò!!! Tất cả là vì tình yêu!!!

Ngày 10/07

CV Quân lâm thiên hạ: [Mèo con thích ăn @ Cá chua ngọt, thế nên người nào đó biến thành cái dạng này, trông cũng không tệ lắm *cười to*] Hình đính kèm: Một con cá sốt chua ngọt bày trên đĩa Thanh Hoa

Ngày 11/07, giữa trưa.

Tô Lam reply: Ăn ngon

Ngày 25/ 08

CV Quân lâm thiên hạ: Đẹp trai không? Ảnh đính kèm

Tối 25 / 08

Tô Lam update weibo: Loa loa, người này mà đẹp trai sao //@ CV Quân lâm thiên hạ: Đẹp trai không? Ảnh đính kèm

CV Quân lâm thiên hạ reply: Hi hi, biểu tình này → → Tô Tô, em khẩu thị tâm phi

Tô Lam reply: Lẽ nào không phải là do kỹ thuật chụp ảnh cao siêu của em chứ (^)

CV Quân lâm thiên hạ reply: Vuốt lông

Kỳ thực những repky này đều tràn ngập trong diễn đàn fan, Lz ánh mắt sắc bén phát hiện ra hai người reply nhau thực vui vẻ! Lz biểu thị từ nay về sau sẽ không thể nhìn thẳng đại thần với Tô Lam sama! Gọi “Tô Tô” thực ôn nhu chết người a! Hai người có vẻ chính là quen biết ngoài đời a! P/s: Cái này không tính là moi móc chuyện đời tư của đại thần nha Ảnh đính kèm: Screen shot cuộc đối thoại tình cảm ~

1L: Lz cường đại chuẩn không cần chỉnh! Đại thần chắc chắn quen biết Tô Lam sama ngoài đời! Loại kích thích này làm sao mà tui chịu nổi a!

2L: Đại thần ôn nhu đùa giỡn cái gì đây! Tô Lam sama ngạo kiều reply cái gì đây! Quá quá quá quá đáng yêu ấy chứ! Loại mong muốn ở bên nhau này, tui là một người!

3L: Ls no.1! Hảo quần quít, lẽ nào tôi lại nhanh như vậy tốt nghiệp chuyển giáo sao?

4L: Quân Mạc vương đạo! Vĩnh viễn không tốt nghiệp!

5L: Fan CP tự trọng có được không! Những người thích ghen tị quả thực rất ồn ào!

Hỉ Oa: Đại đại đại thần! Anh onl đi! Anh nhất định onl rồi! Anh phải nói cho em biết anh với Tô Lam sama thực sự nhận thức sao!!!

Quân lâm thiên hạ: ?

Hỉ Oa: Trên YS (1) → → Đại thần với Tô Lam sama bị soi!

Mưa mùa hạ: Cái gì cái gì cái gì, tôi nhìn thấy gì đây!

Quân lâm thiên hạ: *xoa cằm* bị phát hiện rồi.

Quân lâm thiên hạ: Tôi có nên comment một câu cổ vũ cô bé kia đi học làm thám tử không?

Hỉ Oa: Đại đại đại thần, anh giận sao?

Quân lâm thiên hạ: Hỉ Oa, cô ngứa da hả?

Hỉ Oa: Không không không không — Đại thần, em là fan cuồng của Tô Lam sama, sẽ siêu cấp thích tranh của Tô Lam sama!! Đại thần, anh đem Tô Lam sama tới xã đoàn đi!!!

Mưa mùa hạ: Hỉ Oa, rốt cục cô cũng có cơ hội tiếp cận với người thật rồi!

Quân lâm thiên hạ: Tôi sẽ truyền đạt lại cho Tô Tô

Hỉ Oa: Cảm tạ đại thần!!!

Quân lâm thiên hạ: Đừng khách khí.

Mưa mùa hạ: Dù sao cũng cảm thấy hôm nay đại thần nói hơi nhiều a.

Quân lâm thiên hạ: Bình thường không nói lời nào mà thôi.

Mưa mùa hạ: Đại thần này, anh có thể bắt tay vào lấp hố a! Lấp cái nào hay cái đấy! Mỗi ngày chuẩn bị bị anh vật vã không dậy nổi a!!

Quân lâm thiên hạ: ... Đổi chủ đề đi.

Thiến Ca: Mà này, các người biết weibo của Kỳ An sama không, tôi tìm không thấy.

Mưa mùa hạ: Orz. An bảo bối không có weibo.

Kỳ An: Bởi vì tui rất lười ( )

Hỉ Oa: Nhào vào Kỳ An sama!

Mưa mùa hạ: An bảo bối, cậu có thể mặt dày nói câu đó sao?

Kỳ An: Có thể a.

Quân lâm thiên hạ: Tôi giúp cậu lập một cái?

Kỳ An: Đại thần, anh như thế nào lại tốt như vậy → →

Mưa mùa hạ: Tôi tôi chúng tôi tự động rút lui = =!!

Quân lâm thiên hạ: Đừng gấp, có điều kiện.

Kỳ An: Điều kiện gì tôi cũng chấp nhận XDDDDDD

Quân lâm thiên hạ: “Chỉ follow một người” thì sao?

Kỳ An: Ai a?

Quân lâm thiên hạ: Tôi.

Kỳ An: *ôm mặt* đại thần.... Anh đây là muốn tôi thành hậu kì độc quyền của anh sao?

Quân lâm thiên hạ: Cậu lí giải như thế cũng không sao.

Kỳ An: Được O(_)O

~Hỉ Oa: Bị tim hồng JQ bắn mù mắt!!

Mưa mùa hạ: Uy a uy, trước mặt mọi người ve vãn nhau, thỉnh tự trọng a!!

Bạch Tịch: Quả quyết thành hậu kì độc quyền thực mạnh! Quá đáng yêu!

Kỳ An: ...

Quân lâm thiên hạ: địa chỉ, mật mã Q riêng cậu.

Kỳ An: Cảm tạ đại thần XDDDDDD

Tô Lam ôm mèo con cười lăn lộn, “Ôi! Cười chết em, quả nhiên giả vờ người xa lạ chơi rất vui!”

“Đại thần, giúp em lấy hộp kem được không!”

“Đại thần, cảm ơn anh!”

“Đại thần, em là fan của anh, em rất thích anh! Ha ha ha ha! Loại ngũ khí fan cuồng này thật thú vị!”

Tạ Tấn Xuyên: “...”

*Chú thích:

(1) YS: Một diễn đàn khá lớn về kịch truyền thanh của Trung Quốc.

8. Chương 8

Tạ Tấn Xuyên tan tâm trở về, cởi áo khoác, nhìn quanh khắp phòng một vòng cũng không thấy bóng người, đi tới phòng ngủ, anh biếng nhác dựa vào khung cửa, bên trong là Tô Lam đang ngồi xếp bằng, trước mặt là một bức tranh, mèo con ở một bên nhìn chăm chăm vào chùm nho tươi mơn mớn trong tranh, nhưng không thể nào ăn được.

Tô Lam tựa như cảm giác được anh, quay đầu lại cười nhàn nhạt, “Đại thần, anh đã về!”

Tạ Tấn Xuyên đi tới ngồi vào phía sau cậu, Tô Lam huých khuỷu tay đẩy anh ra, “Ngồi xa ra một chút, em đang tô màu, cẩn thận bị dính vào người.”

Tô Lam chỉ mặc một bộ áo ở nhà mỏng rộng thùng thình, từ góc nhìn của Tạ Tấn Xuyên có thể thấy đường trong bờ ngực trắng nõn của cậu như ẩn như hiện hai điểm phần non. Ánh mắt anh trở nên thâm trầm, nâng ngón cái nhẹ nhàng ma sát xương quai xanh gợi cảm, Tô Lam cũng không né tránh, hết sức chuyên chú tô tranh.

Sau khi tô kín cả bức tranh, Tô Lam giơ bàn vẽ lên cảm khái: “Em thích nhất là kiến trúc Châu Âu, nơi tràn ngập cảm hứng nghệ thuật, mỗi một góc nhìn đều như đang nhìn thấy một bức tranh khác nhau. Kiến trúc ở đây quá thương nghiệp hóa, kiến trúc sư đều bị lợi ích ràng buộc.”

“Các nhà nghệ thuật của thành phố càng ngày càng ít, lớp thanh niên đều vội vàng cạnh tranh, bọn họ đem sinh hoạt thành một gánh nặng quá mức kinh khủng, cho nên không ai nhìn thấy nét đẹp của cuộc sống!” Tô Lam tiếc hận vỗ vỗ vai Tạ Tấn Xuyên, “Hảo hảo mà sống nha, người trẻ tuổi!”

Tạ Tấn Xuyên thuận thế nắm tay cậu, đặt ở bên môi nhẹ nhàng khằng cắn. Tô Lam căm giận rút tay về, “Thanh niên như anh đừng có suốt ngày trong đầu chỉ có mấy cái loại tư tưởng này có được không?”

Tạ Tấn Xuyên cười cười áp đảo người ta xuống, hô hấp quần quít, “Tư tưởng gì? Tô Tô, sao em lại đỏ mặt? Có phải lại nghĩ đến cái gì không nên nghĩ không?”

Ánh sáng mờ nhạt khẽ hắt lên gương mặt cậu đẹp đến dị thường, con mắt sáng trong suốt, phẳng phất như chứa đựng cả ánh dương. Tạ Tấn Xuyên nhìn chăm chăm cậu, Tô Lam trừng lại, cười: “Muốn hôn thì hôn đi, chồng à~” Thanh âm cậu êm tai cực kì, gọi một tiếng “Chồng à” càng ngọt ngào tới tận xương, Tạ Tấn Xuyên chẳng thể chần chờ một chút nào, ở trên môi cậu tiến công chiếm thành đoạt đất.

Ráng chiều mờ nhạt, đỏ rực tựa như giá y (1).

Cuối tuần.

Tô Lam ngồi bên bệ cửa sổ, tay duỗi ra bên ngoài, cười nói: “Trời trở lạnh rồi, nhanh như vậy đã vào thu.”

Tạ Tấn Xuyên lười biếng nằm nghiêng trên giường, đùa nghịch cái đuôi của mèo con, “Chiều ra đường đi, mua quần áo mới.”

“Buổi tối hãy đi.” Tô Lam nói, buổi tối nắm tay không bị chú ý, “Em đi thư phòng lên mạng.”

“Mèo con, chúng ta cũng rời giường thôi.”

Mưa mùa hạ: Hôm nay khí trời thật thoải mái ( )

Tương Tiểu Vũ: Nơi nơi đều là cảnh đẹp, cảnh đẹp.

Hỉ Oa: Nhào vào Tương Tiểu Vũ, để tỷ tỷ sờ một cái.

Tương Tiểu Vũ: Sắc nữ! Cút đi!

Mưa mùa hạ: Gì đây, nhân dịp hôm nay tiết trời mát mẻ, chúng ta tổ chức FT (2) của Phong hoa tuyết nguyệt đi.

Hỉ Oa: Kì thật là cô đã lên kế hoạch tổ chức từ lâu đi *ngoái mũi*

Mưa mùa hạ: Kỳ thực là lúc nào cô cũng ở trong lòng ghét bỏ tôi a

~Cá chua ngọt: Hình như đại thần chưa bao giờ tham gia FT?

Mưa mùa hạ: Đáng ghét(3) a! Không nên nhần tâm đả kích một người đã tích cực chuẩn bị tổ chức chứ.

Kỳ An: Chào buổi chiều XDDD

Quân lâm thiên hạ: Chào buổi chiều, hậu kì độc quyền.

Mưa mùa hạ: Đáng ghét a! Thấy hậu kì độc quyền một cái là trời lên luôn. Đại thần, em quý xuống cầu FT a!

Mưa mùa hạ: An bảo bối QAQ Giúp tui cầu đại thần tham gia FT có được hay không!!

Kỳ An:→→ Tôi với đại thần đầu quen thân bằng cô với đại thần?

Mưa mùa hạ: Tui sẽ tin sao? Đại thần căn bản là liệt hậu kì độc quyền như cậu vào danh sách tư nhân rồi. An bảo bối, tui van cậu.

Kỳ An: Đùa cho vui thôi mà XD

Kỳ An: Nghe nói FT rất vui nha, đại thần nếu có thời gian thì tham gia đi

~Hỉ Oa: *đập bàn* Kỳ An sama đây là đang làm nũng với đại thần sao?

Quân lâm thiên hạ: *xoa cằm* Được XD

Mưa mùa hạ: Tui viên mãn rồi!!!! Giờ chỉ còn việc thu thập mã thôi! Không được làm phiền tui!

Tuy rằng mới đầu tháng chín nhưng buổi tối ở B thị nhiệt độ vẫn xuống thấp, Tô Lam ra ngoài chỉ mặc một kiện áo dài tay mỏng, hiện tại dù đã ép mặc thêm áo khoác của Tạ Tấn Xuyên, khi gió đêm thổi tới vẫn làm cậu lạnh, cảm giác như từng khớp xương đều bị hàn khí xâm nhập.

Tô Lam từ trước đến nay nhiệt độ cơ thể khá thấp, lúc này bàn tay càng lạnh lẽo, hơi ẩm của Tạ Tấn Xuyên từ tay truyền đến làm cậu có xúc động muốn khóc. Anh đưa áo khoác cho cậu, trên người chỉ có một áo sơ mi dài tay căn bản chẳng cản được gió lạnh.

Trên đường hàng quán sáng rực náo nhiệt, nhưng mà đi cả đoạn đường cũng chẳng thấy có cửa hàng quần áo nam nào.

Tạ Tấn Xuyên nắm chặt bàn tay lạnh lẽo của Tô Lam, cúi đầu cười khẽ, “Anh không lạnh, Tô Tô, đi nhanh rồi về.”

Trước mặt họ có hai nữ sinh, lúc này đi qua có nhìn hai người một chút rồi bàn luận với nhau.

“Uy cậu có nhìn thấy không, tiểu thụ vừa rồi lớn lên thật xinh đẹp, hảo tinh xảo a!”

“Tiểu công hảo ôn nhu a! Giúp tiểu thụ làm ấm tay rất thân mật nha! Hơn nữa tiểu công cũng thực đẹp trai!”

“Đầu năm nay mỹ nam đều thành đôi với nhau a a!”

Hai cô nàng đi xa rồi, khi Tô Lam ngẩng đầu lên vừa vặn thấy một cửa hàng đồ nam, kinh hỉ nói, “Rất cực cũng tìm thấy!”

Hai người bề ngoài đều vô cùng xuất chúng, một người anh lãng tuấn khí, một người phiêu linh tinh xảo, cô chủ hàng nhìn thấy liền nhiệt tình tiếp đón: “Hoan nghênh quang lâm, hai vị cần mua gì? Bên này có quần áo thu đông mới ra mắt thị trường, kiểu dáng đều rất đẹp mắt, mời hai vị tùy ý chọn.”

Điều hòa trong cửa hàng rất ấm áp, Tô Lam có chút không được tự nhiên rút tay về, ánh mắt bắt gặp một chiếc áo gió mỏng màu xám, “Phiền chị lấy cho em xem chiếc áo kia được không?”

“Được, suất ca (4) thật tinh mắt, vóc người cậu đẹp như vậy, mặc áo gió nhất định rất đẹp! Kiểu này còn có màu trắng, màu vàng nhạt và màu đen, cậu muốn màu gì?”

“Cho em một chiếc màu trắng, cho... bạn của em một chiếc màu xám.” Tô Lam cười nói trong ánh mắt vô cùng kinh ngạc của chủ hàng, “Chúng em là người yêu.”

“Ha hả, hóa ra là người yêu a.” Chủ hàng xấu hổ nháy mắt một cái, sau đó lại nhiệt tình nói, “Hai vị cứ tiếp tục ngắm đồ đi, tôi đi lấy áo.”

Tạ Tấn Xuyên ánh mắt phức tạp nhìn Tô Lam, vừa mang theo kinh hỉ, vừa xen lẫn chút khó tin (5), “Tô Tô, em...”

“Lẽ nào chúng ta không phải người yêu sao?” Tô Lam bĩu môi, “Vậy thì em đi giải thích với chủ hàng...”

“Áo đây, hai vị tới mặc thử đi.”

Tô Lam nói khẽ cảm tạ, cầm chiếc áo trắng mặc vào, nhìn về phía gương, “Tấn Xuyên, thế nào?”

Tạ Tấn Xuyên ánh mắt ôn nhu, “Đẹp.”

Chủ hàng ở bên cạnh ý cười đầy mặt, “Hai vị mặc thế này rất xứng đôi! Mỗi người đẹp một kiểu!”

Tạ Tấn Xuyên mỉm cười cởi áo đưa cho chủ hàng, “Rất hợp, nhưng lấy cho em ấy số nhỏ hơn đi, cái em ấy đang mặc phần eo có chút rộng, tay áo cũng hơi dài.”

“Được, chờ một chút, hai người cứ tiếp tục ngắm đi.” Chủ hàng mỉm cười rời đi.

Tạ Tấn Xuyên lấy một chiếc áo lông vàng nhạt so so trên người Tô Lam, “Cái này không tệ, em thích không?”

“Àn.”

Thanh toán xong, Tạ Tấn Xuyên cất âu phục thường mặc vào túi, sau đó hai người liền mặc luôn áo gió mới vào. Nắm tay cùng đi ra khỏi cửa hàng, mặc áo tình nhân, dường như ai đi đường cũng nhìn theo.

Chủ đề: Kinh diễm!! Hình cực hot!!! Siêu đẹp trai!!!

Lâu chủ: Lz hôm nay bắn loạn a a a!!! Lz chụp ảnh vô dụng, chỉ có thể chụp được một bên mặt! Thế nhưng tiểu thụ có thể nói là siêu cấp đẹp! Công quân cũng là vô cùng đẹp, vô cùng phong độ!! Mặc áo tình nhân, tay trong tay đi trong gió quả thực ấm áp a a! Tên đường tăng ca về, thể xác và tinh thần đều uể oải, Lz đã được tấm hình này trị khỏi!! Lại tiếp tục tin tưởng vào tình yêu ha ha ha ha!!!

1L: Nửa mặt cũng đẹp a!!! Lz đúng là may mắn!! Có thể nhìn thấy một đôi đẹp như thế này!! Triệt để trị hết rồi!!!

2L: Để tui chết đi! Không nên ngăn cản tui! Người mặc áo gió xám chính là đại thần mà! Kiểu tóc giống hệt luôn! Đường viền khuôn mặt cũng giống luôn!! Để tui tự móc mắt đi! Tui kiên quyết không muốn tin a a a a!!! Cho dù đại thần là hoa đã có chủ thì tui cũng kiên quyết không tin a a a a a!!!

3L: Lz chân tướng!! Chắc chắn là đại thần không sai vào đâu được! Đại thần hóa ra đã có tiểu thụ!!! Không thể tin nổi!!

4L: Chết mất!!! Nhất định là tui đã mở nhầm YS rồi!!

Mưa mùa hạ: Chết mất! Đại thần! Anh có nhà hay không?

Hỉ Oa: Mùa hạ, cô làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì?

Mưa mùa hạ: Nhanh nhanh lên YS đi!!! Đại thần bị chụp lén!! Nhưng mà đó chưa phải là trọng điểm a a a a a!!! Trọng điểm là người yêu ngoài đời của đại thần a a a a a!!!

Khi Tô Lam nhìn thấy tin tức trên diễn đàn thì sửng sốt, cùng Tạ Tấn Xuyên bốn mắt nhìn nhau rồi nhanh chóng mở trang mạng YS, sau đó ngay lập tức thấy ảnh chụp của Tạ Tấn Xuyên, chụp ở khoảng cách khá xa, khuôn mặt hai người thấy không rõ lắm, nhưng áo tình nhân đã chứng minh thân phận của họ.

Tô Lam nhìn diễn đàn đang nổ tung thì phiền muộn vuốt vuốt lông mèo con, “Anh mau lên diễn đàn nói gì đi, tất cả mọi người đang gọi anh đây.”

Quân lâm thiên hạ: Có người yêu thì kỳ quái lắm sao?

Hỉ Oa: Đại thần, đây là anh đang thừa nhận sao?

Mưa mùa hạ: Đại thần!!!!!!

Mưa mùa hạ: Thiên ngôn vạn ngữ cũng không thể diễn tả hết tâm tình của em lúc này! Đại thần, anh thành tra công rồi!!!

Thiên ca:

Thiên ca: Bị ngược tới chết đi sống lại rồi a a a!!! Đại thần anh không thể như vậy được!!

Quân lâm thiên hạ: Rất xin lỗi, giờ mới nói cho mọi người biết.

Tương Tiểu Vũ: Đại thần không cần xin lỗi. Tuy rằng rất ngoài ý muốn, nhưng mà tôi nghĩ không cần phải thế... Nói cho cả nhà biết người yêu của anh là ai đi?

Y Y: Vậy Mạc Ly sama phải làm sao bây giờ? Đại thần, anh không nên bỏ mặc Mạc Ly sama.

Mưa mùa hạ: Bạn trẻ Y Y, đây không phải là diễn đàn CP, ok?

Mạc Ly: Đại thần có người yêu là chuyện tốt ngoài ý muốn, tôi đã sớm nói tôi với đại thần chỉ là bạn bè bình thường thôi mà →→ Hanh, để xem giờ các người làm sao mà đùa giỡn nữa XD

~Quân lâm thiên hạ: Tiểu Ly, xin lỗi, cậu rất tốt, sẽ có người xứng đáng với cậu.

Mạc Ly:→→ Tôi mới là người phải xin lỗi, lâu nay tạo phiền phức cho đại thần, xin lỗi!

Mạc Ly: Đại thần.

Quân lâm thiên hạ: Ân?

Mạc Ly: Đại thần, anh nhất định phải hạnh phúc.

Quân lâm thiên hạ: Cảm tạ.

Mạc Ly ngồi trước màn hình vi tính nhìn hai chữ “cảm tạ” kia nhìn không được mà bật khóc, vẫn cho rằng chỉ cần yên lặng chờ, sẽ có ngày đợi được tình cảm của anh, không nghĩ rằng đợi được chính là tuyệt vọng.

Tô Lam trầm mặc một hồi, thấp giọng nói, “Mạc Ly, cậu ấy, hiện tại nhất định rất buồn...”

“Thế nhưng anh chỉ cần em thôi.” Tạ Tấn Xuyên ôm cậu vào lòng, cầm đặt lên mái tóc mềm mại của cậu, “Anh chỉ quan tâm hỉ nộ ái ố của em, còn những người khác, xin lỗi anh không rảnh.”

Mặt Tô Lam tựa trong ngực anh, lắng lắng nghe nhịp tim đập, hai tay ôm anh thật chặt, “Nếu như họ phát hiện ra em là Kỳ An thì sao?”

Tạ Tấn Xuyên dừng lại một chút, cười nhẹ: “Sẽ không bị phát hiện đâu.”

——— Thế nhưng, trên đời đây làm gì có bí mật nào là tuyệt đối...

Tô Lam nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại, mặc kệ dù có ra sao, cậu đều có thể tựa vào ***g ngực này.

*Chú thích:

(1) Giá y: Áo cưới truyền thống của Trung Quốc.

(2) FT: từ này rất đa nghĩa, mình nghĩ chắc nó là một hoạt động nào đó của kịch truyền thanh. Nếu các chương sau có giải thích kĩ hơn thì tốt.

(3) Đáng ghét: ngôn ngữ mạng, nguyên văn là thô diễm (đồng nghĩa với nhau)

(4) Suất ca = soái ca.

9. Chương 9

Giới vồng phổi(1) có thể nói là qua một đêm mà đổi thay.

Chủ đề: Trời đã sáng, nói tái kiến.

Lâu chủ: Chúng ta, tốt nghiệp(2) rồi.

1L: Yên lặng nhận bằng tốt nghiệp. Giang hồ tái kiến...

2L: Tốt nghiệp rồi, không bao giờ... yêu nữa.... Các bạn trẻ, tái kiến

3L: *gạt lệ* Tốt nghiệp thì tốt nghiệp! Tỷ chờ trùng tu!

4L: Lại một lần nữa couple của tôi bị tan vỡ, thế nhưng nếu như nhất định phải tốt nghiệp, tôi cũng muốn chúc họ hạnh phúc!

5L: Rõ ràng đã nói sẽ không bao giờ tốt nghiệp, các chị em quên rồi sao! Khăn giấy của trường học rất đắt tiền đó, tỷ đã khóc hết ba gói rồi. Không bao giờ... tin tưởng vào tình yêu nữa!

6L: Xin hãy cùng hát ca khúc kỷ niệm Quân Mạc mà chúng ta đã từng yêu — Nếu đã quên tình yêu.

[Nếu đã quên tình yêu, lệ chẳng thiết rơi.

Hạnh phúc này a, để anh ấy thay tôi hạnh phúc.

Nếu đã hiểu tình yêu, cái giá của hứa hẹn,

Không thể trao cho tôi, xin hãy trả lại cho anh ấy.]

7L: Chúc đại thần hạnh phúc

XL: Lẽ nào Quân Mạc thật sự chia tay?! Đây là sao chứ? Hôm qua đã xảy ra chuyện gì????

XXL: Không nên hỏi họ đã xảy ra chuyện gì — Hay là, chính xác hơn, giữa bọn họ cái gì cũng chưa từng xảy ra...

XXXL: Đại thần cùng tiểu thụ của anh ấy hạnh phúc là tốt rồi, chí ít cũng là một loại HE, thế nhưng sao tôi lại muốn khóc thế này

——- Hôm nay bạn đã tốt nghiệp chưa?

Câu nói này đã trở thành lời ngược nhất trong cộng đồng fan vồng phổi, thậm chí trở thành tiêu chuẩn phân biệt ma mới và ma cũ trong giới vồng phổi, nhưng tất cả là chuyện sau này.

Tổ thảo luận

Mưa mùa hạ: Hỉ Oa, cô nói có hay không muốn làm cho xong FT của Phong hoa tuyết nguyệt ? Bây giờ mà tung FT ra thì chắc chắn là thêm dầu vào lửa a! Chỉ sợ lúc đó cả YS đều nổ tung!

Hỉ Oa: Làm! Vì sao không làm?! Tuy rằng đại thần cùng Mạc Tiểu Ly không có khả năng cùng một chỗ, thế nhưng ai nói nhất định phải là CP thật? Hơn nữa, có thể sẽ là lần cuối cùng Mạc Tiểu Ly hợp tác với đại thần...

Bạch Tịch: Hảo ngược!!

Mưa mùa hạ: Đừng nói nữa, tui sẽ thương chết Mạc Tiểu Ly!

Bạch Tịch: Thế sự khó lường, cả giới vồng phổi ai mà tưởng tượng được Tương Tiểu Vũ lại cùng Cười gia thành một đôi?

Hỉ Oa: *nắm tay* Nhất định phải bảo vệ tốt bọn họ.

Mưa mùa hạ: Về vấn đề FT tôi đã chỉnh lý, tôi phát cho các người nhé.

Bạch Tịch: Thế nào còn nhắc tới Kỳ An sama với đại thần? Không tốt đâu?

Hỉ Oa: Trước đây thấy làm hậu kì độc quyền thật là mờ ám, nay lại thấy chỉ có lo lắng thôi.

Bạch Tịch: Nhưng mà hiện tại cũng chỉ có cái này có thể an ủi cả nhà một chút thôi?

Mưa mùa hạ: Quay về diễn đàn đi.

Diễn đàn Thiên hạ sanh ca

Mưa mùa hạ: Về FT Phong hoa tuyết nguyệt tôi đã bàn bạc rồi, cả nhà nhớ kỹ tải về, sau đó chuẩn bị một chút, tối thứ bảy, chúng ta sẽ đem thu.

Mưa mùa hạ: Toàn thể STAFF kịch tổ cùng với CAST đều phải tham gia, ngoại trừ có tình huống đặc biệt, nếu không không được phép vắng mặt.

Bạch Tịch: Biên kịch có sự thay đổi trong vở kịch! Lúc rảnh rồi, STAFF đến đây đi!

Kỳ An: Hậu kì.

Hỉ Oa: Trang trí.

A Ngọc: Chuẩn bị.

Lâu Thư: Đạo diễn.

Hỉ Oa: Kháo! Quy mao (3) đạo diễn đã trở về rồi!!

Tương Tiểu Vũ: Lâu thúc! Thúc đã trở về! Rất nhớ thúc!

Lâu Thư: Tiểu Vũ ngoan.

Bạch Tịch: ... Tôi có dự cảm kịch này khó mà phát hành ( )

Cá chua ngọt: *ngượng* Lâu thúc thúc lâu rồi không gặp

Lâu Thư: Hỉ Oa, cô ngứa da hả?

Kỳ an: Vị này... Chính là quy mao đạo diễn đã bắt CV phản âm 36 lần?

Lâu Thư: Phải thì sao?

Kỳ An: ... Ngưỡng mộ đại danh = =!!

Lâu Thư: Kỳ An? Cậu chính là hậu kì độc quyền của Quân lâm gia?

Kỳ An: ... Phải thì sao?

Lâu Thư: Cố gắng mà làm cho tốt, đừng để đại thần nhà cậu mất mặt.

Kỳ An: ... Đa tạ quan tâm.

Mưa mùa hạ: Lâu thúc, không nên hơi tí lại khi dễ An bảo bối nhà tui!

Lâu Thư: Thế thôi mà gọi là khi dễ ấy hả? Tôi đi hai tháng rồi cuộc các người đã dốt đi bao nhiêu a?

Hỉ Oa: Thúc không nên công kích người nhà!!!

Lâu Thư: Hỉ Oa, cô có khó chịu(4) thì tôi cũng không có biện pháp.

Hỉ Oa: ... Tui đi úp mặt vào tường!!!

Lâu Thư: Đi thông tha a bạn trẻ.

Khi ăn cơm tối, Tô Lam hỏi Tạ Tấn Xuyên, “Anh cùng với cái vị quy mao đạo diễn Lâu Thư kia rất quen thuộc sao?”

“Từng có vài lần hợp tác, ấn tượng rất sâu sắc.” Tạ Tấn Xuyên múc cho cậu chén canh, nhướn mày, “Thế nào, anh ta đã trở về à?”

“Đúng vậy.” Tô Lam hứng thú hỏi, “Ài, anh phản âm nhiều nhất phải ghi lại bao nhiêu lần?”

Tạ Tấn Xuyên xò ba ngón tay, “Ba lần.”

“Đại thần! Xin hãy cho em lần fan của anh đi!” Tô Lam cười híp mắt.

Tạ Tấn Xuyên sờ sờ đầu cậu, “Xin chào fan.”

Tô Lam đá đá anh, “Anh muốn fan của anh trong giới khóc chết sao, tra công!”

“Em có biết ưu điểm lớn nhất của họ là gì không?”

“Là gì?”

“Đám nhóc đó tuy rằng ngốc nghếch, nhưng hiểu được phải chúc phúc, cho dù là họ rất khổ sở nhưng vẫn tràn đầy sức sống.”

Tô Lam chậm rãi uống canh, “Bọn họ nghe được anh nói như vậy chắc hạnh phúc muốn chết, nhưng mà...” Cậu ngừng đầu lên chăm chú nói, “Sau đó đừng có mà lại xuất hiện một Mạc Ly thứ hai nhé, em sẽ để ý.”

Tạ Tấn Xuyên cười, “Là Kỳ An sao?”

“Ngô... Phải lo lắng.” Tô Lam đưa chén cho anh, “Cho em chén nữa.”

Chờ Tô Lam ôm bụng tròn căng chạy tới sô pha mở máy tính thì đã gần chín rưỡi tối, mèo con nằm chổng vó trên thảm ấm áp, Tạ Tấn Xuyên bưng tới đĩa dưa hấu đã bỏ nhỏ.

“Xem cái gì thế?”

“Weibo.” Tô Lam cau mũi, “Anh đúng là chỉ cho em follow mình anh thôi a...”

Tạ Tấn Xuyên cúi đầu trở mình lấy tạp chí, “Ngô, anh nhớ kỹ chính miệng em đã đáp ứng.”

“Đó chỉ là đùa thôi mà!” Tô Lam không nói gì, thấy anh chẳng có động tĩnh gì thì lại xù lông, “Anh một chút cũng không yêu em, anh follow tới một trăm linh bảy người! Không công bằng!”

“Không công bằng?” Tạ Tấn Xuyên tự tiểu phi tiểu nhìn cậu, “Anh nhớ không lầm, weibo Tô Lam của em follow trên dưới ba trăm người mà. Tô Tô à, thật ra em yêu anh đến nhường nào?”

Tô Lam mang theo máy tính nhảy vào ngồi cạnh Tạ Tấn Xuyên lấy lòng, thân mật cầm một miếng dưa hấu đưa tới bên miệng anh, thâm tình mà chân thành, “Vợ, ăn dưa hấu đi!”

Tạ Tấn Xuyên giật lấy máy tính đặt lên đùi mình, gõ gõ bàn phím, nhấn unfollow một số người. Tô Lam vội vàng kéo tay anh, “Anh đừng mà! Tức chết mất, anh muốn ngày mai YS cho em lên top sao? Được rồi, được rồi, em sẽ chỉ follow mình anh thôi có được không?”

Tạ Tấn Xuyên nghiêng laptop 45 độ, chỉ chỉ màn hình, “Tô Tô, hiện tại em đã được lên top rồi.”

“...”

Chủ đề: Kỳ An, vì sao mà muốn làm người thứ ba!!!

Lâu chủ: Lẽ nào các người thật sự ngây thơ tin rằng Quân Mạc chia tay chỉ vì đại thần ngoài đời đã có người yêu sao? Nhìn cái này các người sẽ biết được sự thật!!!

Screen shot

[1, Hiện trường thổ lộ của nick đỏ trong ca hội Thiên hạ sanh ca]

[2, Weibo của “Kỳ An” – Following: 1 – Follower: 2817 – Weibo: 0]

[3, Following: CV Quân lâm thiên hạ]

Bởi vì có tiện nhân kia không biết xấu hổ làm người thứ ba chen giữa nên Quân Mạc mới chia tay!! Đại thần, anh hãy nhìn kỹ lại xem ai mới là tình yêu thật sự của anh có được hay không??

1L: Cô đừng có bôi xấu đại thần cùng Mạc Ly sama của chúng tôi!!! Cô nghĩ đại thần là loại người có mối nối cũ hay sao! Black fan (5) đi chết đi!!

2L: Rất cực cũng có người nói ra chân tướng sao??? Mà thỏa mãn chưa? Đại thần cùng Mạc Ly sama chia tay, để xem làm sao mà mà cùng đại thần có thể vui vẻ được!!

3L: Vồng phối bị làm sao vậy? Bối xấu CV xong giờ tới STAFF sao? Nhất định phải làm âm đến khi không ai chịu làm kịch nữa các người mới thỏa mãn sao?

4L: Lâu chủ, cô đang trấn an cái gì? Đại thần cùng Mạc Ly sama vĩnh viễn không có khả năng tái hợp, cô hài lòng chưa, cô thỏa mãn chưa? Fan Quân Mạc hãy bình tĩnh đã!! Lẽ nào nhiều năm như vậy các cô vẫn không biết đại thần là loại người như thế nào hay sao?

5L: *cười nhạt* vô học quá. Lz, cô nên tát một chậu máu chó trước cửa nhà(6)! Thật quá đáng!

6L: Lz con mắt nào của cô thấy đại thần cùng Kỳ An sama ở bên nhau!! Không biết thì câm mồm cho lão tử!!

7L: TMD đều câm miệng!

8L: Kỳ An tiện nhân tiện nhân tiện nhân tiện nhân! Kỳ An không biết xấu hổ không biết xấu hổ không biết xấu hổ!!

9L: Trích 6L [Con mắt nào của cô thấy đại thần cùng Kỳ An sama ở bên nhau!!] Ba cái screen shot có thể chứng minh Kỳ An theo đuổi đại thần nhé! Giới vồng phối theo đuổi đại thần còn ít sao? Chẳng phải là tiện nhân sao?

10L: Đọc 3L đi! Các người đúng là fan cuồng!

...

... ..

Tô Lam đọc xong sắc mặt trắng bệch, Tạ Tấn Xuyên giận dữ, hung hăng quăng máy tính xuống đất, “Mẹ nó dám mắng người của tao là tiện nhân! Được! Được! Có bản lĩnh giở trò trước mặt lão tử!”

Tô Lam sợ sệt, ngồi đơ trên ghế nhìn Tạ Tấn Xuyên đang phẫn nộ, “Tấn Xuyên... Anh đừng như vậy mà...”

Tạ Tấn Xuyên khắc chế tức giận, ôm Tô Lam vào lòng, thấp giọng trấn an: “Tô Tô, xin lỗi... Xin lỗi, anh chỉ là không thể chịu được người khác nói em như vậy, anh còn không nỡ tổn thương em, sao có thể để người khác thương tổn em.”

Bảo bối của anh bị nói là tiện nhân, là nam nhân quả thực không thể chịu đựng được.

Tô Lam trầm mặc, Tạ Tấn Xuyên lo lắng gọi cậu, “Tô Tô?”

“Không có gì, chỉ là em nhớ tới kí ức đáng buồn ngày trước...”

Chính là khi Tô Lam mới ở bên Tạ Tấn Xuyên, quan hệ của hai người bị Tạ gia phát hiện, Tạ mẫu thân nhận định là Tô Lam câu dẫn con trai bà sa vào con đường này, mắng Tô Lam hai tiếng “tiện nhân”. Tô Lam cũng là nam nhân, đối mặt với ngôn từ chỉ trích của Tạ mẫu thân như vậy, giống như đang ném tự tôn của mình xuống cho người ta dẫm đạp.

Tô Lam chưa từng nói cho Tạ Tấn Xuyên.

Không biết có phải đã được anh chiều chuộng quá hay không, khả năng chịu đựng cũng giảm đi, khi bị cô gái ở trên mạng kia chỉ trích, cậu lại cảm thấy thật khó chịu.

Tô Lam khom lưng nhặt laptop lên, “Anh tức giận cái gì, làm hỏng rồi cũng là anh phải bỏ tiền ra mua mới mà.”

Tạ Tấn Xuyên biết Tô Lam nói như vậy tức là đã cho qua mọi chuyện, anh sờ sờ mũi cười: “Đều không phải bị chọc tức rồi sao, mèo con hai ngày tắm một lần đúng không? Em đem nó đi tắm đi, móng vuốt của nó bẩn lắm.”

Tô Lam liền bế mèo đi phòng tắm.

Tạ Tấn Xuyên mở lại laptop, mi gian hiện lên một tia ngoan lệ, Tô Tô không ngại không có nghĩa là anh không quan tâm. Cho tới nay anh mặc kệ họ tùy ý gán ghép anh với Mạc Ly là bởi vì chẳng ai có thể chạm tới điểm máu chốt của anh. Chỉ có Tô tô, không một ai có tư cách tổn thương cậu.

Tạ Tấn Xuyên đầu tiên là đi report bài viết, sau đó đăng nhập weibo.

CV Quân lâm thiên hạ: Cho tới nay tôi chưa từng nghĩ phải giải thích quan hệ của tôi và Mạc Ly. Nhưng mà hôm nay tôi có trách nhiệm phải nói cho các người biết, tôi và Mạc Ly chỉ là bằng hữu. Ảnh đính kèm: Ngón tay có đeo nhẫn Chiếc nhẫn này tôi đã đeo bốn năm, đồng thời sẽ mãi mãi không bao giờ tháo ra, bởi vì tôi rất rất yêu người đeo chiếc nhẫn cùng cặp này.

CV Quân lâm thiên hạ:Nếu như các người lấy việc tình cảm của tôi để làm tổn thương bằng hữu của tôi, như vậy xin lỗi, tôi không cần. Chứng minh sự thật không thể chỉ là lời nói từ một phía, Kỳ An, cậu ấy chỉ follow tôi bởi vì weibo đó là tôi giúp cậu ấy lập, bản thân cậu ấy có khi còn chưa từng đăng nhập qua.

CV Quân lâm thiên hạ: Ngày hôm nay nói nhiều như vậy, không phải là muốn nói với mọi người rằng tôi tức giận, mà là mong muốn các người có thể tin tưởng bằng hữu của tôi giống như tin tưởng tôi. Các bạn trẻ, trưởng thành đi, thành thực cùng trách nhiệm chính là phẩm chất mà các người cần.

“Xin lỗi! Xin lỗi đại thần! Chúng em đã khiến anh thất vọng rồi! Chúng em nhất định sẽ nỗ lực trưởng thành! Không bao giờ... Không bao giờ không hiểu chuyện như thế nữa!”

“Xin lỗi @Kỳ An sama, chúng em không nên hiểu lầm anh ”

“Em chỉ biết đại thần cùng Kỳ An sama không phải loại người như vậy! Đại thần đã làm em vô cùng cảm động! Đại thần nhất định phải hạnh phúc nha!”

“Đại thần!! Chúng em đã trưởng thành rồi! Anh nhất định phải hạnh phúc!!”

“Đại thần toàn lực khai hỏa a!! Tuy rằng không biết đã xảy ra chuyện gì nhưng nhất định ủng hộ đại thần!!”

Chẳng bao lâu sau, Tạ Tấn Xuyên nhận được một cái @ của Mạc Ly.

CV Mạc Ly:Rất xin lỗi vì chưa từng chính thức giải thích quan hệ của tôi với đại thần. Mỗi lần bị các bạn đùa giỡn tôi cũng không biết phải nói sao. Nhưng mà tôi với @Quân lâm thiên hạ thực sự chỉ là bạn bè thôi. Nhất định phải nói cho các bạn biết kỳ thực tôi có người tôi thích rồi! Đáng ghét~”

“Cảm tạ.”

“Đừng khách khí XD, không muốn Tiểu An bị người ta nói quá quắt như vậy, bởi vì đó hoàn toàn không phải sự thực a!”

Tạ Tấn Xuyên đăng nhập QQ, lúc này các loại tin nhắn lóe ra liên tục, anh tắt hết rồi mở diễn đàn Thiên hạ sanh ca.

Quân lâm thiên hạ: Gần đây giới võng phối rất không thái bình, FT của Phong hoa tuyết nguyệt tôi không tham gia được, xin lỗi.

Hỉ Oa: Đừng nói vậy mà, chắc chắn mọi người đều hiểu!

Mưa mùa hạ: May mà An bảo bối không log in, nếu không không biết sẽ tức giận như thế nào nữa. Chúng ta đến report bài viết đi, đại thần, anh có cách liên lạc nào khác với An bảo bối không?

Quân lâm thiên hạ: Không có.

Quân lâm thiên hạ: Em ấy đã tắm xong cho mèo con Cật Hóa rồi, tôi out trước, cả nhà ngủ ngon.

Hỉ Oa: Em ấy em ấy em ấy!!! Sẽ không phải là tiểu thụ nhà đại thần chứ?

Mưa mùa hạ: Không phải thì còn có thể là ai.

Bạch Tịch: Khi nghe đại thần nhắc tới người ấy, tôi sẽ không nói cho các cô biết cảm giác hiếu kỳ của tôi đâu =w=

Hỉ Oa: Còn nhớ tháng trước đại thần up weibo cho mèo con tắm rồi cùng nhau phơi nắng không?

Mưa mùa hạ: Nhớ!!

Tương Tiểu Vũ: Các cô cả một ổ sắc nữ! Tui còn chưa thành niên nha!

Mưa mùa hạ: Cưng thành niên hay không không phải do cưng định đoạt =w=

Hỉ Oa: Cưng thành niên là do Cười gia định đoạt ha ha ha ha ha ha XDDDDD

Tạ Tấn Xuyên khép máy tính lại, đứng dậy đi lên lầu. Tô Lam vừa tắm xong, tóc vẫn còn ướt, gương mặt bị hơi nước hun cho hồng hào, ngồi xếp bằng trên thảm phòng ngủ giúp mèo con vuốt lông.

Tạ Tấn Xuyên cầm một chiếc khăn mặt sạch sẽ đi tới, nhẹ nhàng lau tóc cho cậu. Tô Lam hơi ngửa đầu, giơ tay phải lên, nhìn chiếc nhẫn trên ngón áp út, mỉm cười: “Cái nhẫn này em đã đeo bốn năm, đồng thời em cũng sẽ mãi mãi không bao giờ tháo ra.”

Tạ Tấn Xuyên cười nhẹ: “Sẽ không cho em cơ hội để tháo được nó ra đâu.”

“Bởi vì anh đối với em rất rất tốt, em sẽ không bao giờ rời bỏ anh.”

Tạ Tấn Xuyên xoay mặt Tô Lam lại, cúi người hạ xuống một nụ hôn, “Hảo.”

*Chú thích:

(1) Nguyên văn là Trung thảo = trung văn drama = vòng phối.

(2) Tốt nghiệp: chắc là kiểu CP đã chia tay thì fan cũng giải tán thôi.

(3) Quy mao: ý chỉ những người phi thường buồn chán, phi thường không thú vị, thường làm những hành vi khác người dẫn đến mọi người đều khó chịu vì người đó. Cũng có thể là loại người làm việc hay náo nức, không quyết đoán, hay câu nệ.

Trong truyện này thì ta dùng nghĩa trên, mà theo dân Việt mình thì có thể gọi đó là dở hơi, lập dị:”) Hãy tưởng tượng tới mấy ông đạo diễn lập dị trong truyện tranh hay chọn diễn viên theo kiểu tình yêu sét đánh, nhìn phát chọn luôn ấy.

(4) Nguyên văn ở đây là “Đối hào nhập tọa”, nghĩa đen là dò số chỗ ngồi, ý chỉ đối chiếu với thực tế, không ăn khớp với thực tế. Trong văn nói thông dụng, “đối hào nhập tọa” chỉ những người bị phê bình thẳng mặt thì nhảy dựng lên.

(5) Black fan: là sasaeng fan bên Kpop ấy. Trong raw ghi là hắc phần ti, nên mình dịch là fan đen = black fan.

(6) Trong sự tích “Cây nêu ngày tết”, Phật đã dạy con người dùng máu chó để đuổi quỷ.

Xem sự tích tại đây để thấy được trí thông minh của dân gian.

10. Chương 10

Giới vòng phối náo nhiệt gần nửa tháng rồi cũng khôi phục lại tĩnh lặng trong dĩ vãng. Các bài post mới được up lên rồi lại chìm xuống, kỳ thực cũng không có gì hot, đại thể quay chung quanh chuyện của đại thần với tiểu thụ nhà đại thần.

Tô Lam mới nhận làm hậu kì cho một vở kịch, thể loại cổ phong quyền mưu(1), không có CP, là do quy mao đạo diễn đại thúc phi thường chú trọng, lúc nào ở trong xã đoàn nhắc đi nhắc một câu: “Đạo diễn hảo quy mao nha, cảm giác sẽ không yêu lần nữa(2)...”

Hỉ Oa vừa mới bắt đầu vẽ tranh trang trí đã bị Lâu thúc không lưu tình châm chọc: “Đây là cổ phong quyền mưu, cô rốt cuộc định vẽ tranh hai nam nhân dựa vào nhau hay đang tranh đoạt quyền lực?”

“Thì! Chuẩn bị còn không có ý kiến mà một đạo diễn như anh sao lăm chuyện vậy? Tức chết tôi!” Hỉ Oa gặp phải Lâu Thư là luôn luôn xù lông, “Có bản lĩnh thì anh đi mà vẽ, tôi không có bản lĩnh, tôi mặc kệ.”

Khi Hỉ Oa tìm tới Quân lâm thiên hạ thì là Tô Lam đang login, nhìn thấy tin nhắn tới thiếu chút nữa kêu lên.

Hỉ Oa: Đại thần! Anh quen biết Tô Lam sama có thể cho em một bức tranh không QAA

Quân lâm thiên hạ: Ân?

Hỉ Oa: Chính là cái kịch quyền mưu kia, em van anh đó QAA

Hỉ Oa: Đại thần! Em biết anh onl, đừng lừa em mà QAA

Quân lâm thiên hạ: ... Vừa giúp em hỏi, cậu ấy nói không được.

Hỉ Oa: ... = =!! Em biết là đời này em không có cơ hội tiếp xúc với Tô Lam sama mà!!! *khóc*

Quân lâm thiên hạ: Cố gắng lên nhé XDD

Hỉ Oa: Đại thần, anh bỗng nhiên trở nên thật dễ gần!! Em cuốn gói đi sửa tranh đây!!

Tô Lam tắt cửa sổ nói chuyện, nghe nói Lâu Thư rất quy mao, ai mà không làm được việc sẽ bị hất đá ra khỏi cửa, Hỉ Oa, em tự cầu phúc đi.

Diễn đàn quyết định PIA kịch, Tô Lam login YY, trong gian phòng bỗng nhiên yên tĩnh một cách quỷ dị, Mạc Ly đang lên mạch, nick sáng nhưng không nói gì. Qua hồi lâu, Tô Lam nghe thấy thanh âm của Lâu Thư, “Tiểu Ly, biểu hiện của cậu hôm nay không tốt, tâm tình không vui sao?”

Thanh âm của Mạc Ly vẫn trong trẻo như trước nhưng có chút lạnh lùng, “Không có gì, chỉ là nhân vật trong kịch bản có chút khó diễn đạt, tôi sẽ điều chỉnh lại.”

Lâu Thư cười khê, “Nếu như cần, tôi có thể giúp riêng cậu(3)”

“...Cảm tạ, không cần.”

Lâu Thư giả bộ tiếc nuối nói, “Được rồi, vậy chúng ta lần sau sẽ làm lại.”

Mạc Ly: “Được, xin lỗi. Buổi tối đi, tôi có thời gian, anh thì sao?”

Lâu Thư: “Cậu có thời gian là tốt rồi, tôi lúc nào cũng được.”

Trong khung chat.

Mưa mùa hạ: An bảo bối! Sao cậu lại tới đây? Mau mau lên mạch nói chuyện đi! Tôi chưa từng được nghe tiếng cậu!

Hỉ Oa: Mùa hạ, cô đừng có biểu hiện như một fan cuồng có được không?

Mưa mùa hạ: Lẽ nào tôi không phải là fan của Kỳ An sama sao?

Kỳ An: ...

Mưa mùa hạ: An bảo bối, cậu đừng nói với tôi là hôm nay không có cách nào để lên mạch nhé.

Tô Lam nhìn mèo con đang ngủ đến thiên hôn địa ám, mở mạch nói, “Mùa hạ, xin chào.”

Thanh âm của Tô Lam chỉ có thể dùng hai chữ êm tai để hình dung, không tính là hoa lệ, cũng không có cảm giác nam tính tráng kiện, thế nhưng nghe vào lại có thể mang tới cảm giác nhộn nhạo trong lòng, phẳng phất như ánh nắng chiếu vào ngực, tựa như dòng nước mát chảy qua cổ họng, làm người ta nhin không được mà bị thanh âm kia hấp dẫn.

Vì thế Mùa hạ khi nghe thấy tiếng của Kỳ An thì hưng phấn dị thường: “An bảo bối, cậu nói lại lần nữa đi, thanh âm của cậu thật dễ nghe!”

“Laury mùa hạ, xin chào, tôi là Kỳ An”

Mưa mùa hạ: Nghe hay lắm!

Hỉ Oa: Lần đầu tiên Mùa hạ bị gọi là Laury mà không nổi điên. Quả nhiên thanh âm của Kỳ An sama có sức quyến rũ chết người! Kỳ An sama, thanh âm của cậu thực sự rất êm tai!

Thanh âm của Hỉ Oa không ngờ rất chững chạc, Tô Lam nghe nói vậy có chút thẹn thùng, “Thanh âm của cậu cũng rất êm tai, àn, so với nhiều thanh âm tôi đã từng nghe còn êm tai hơn, sao cậu không phối âm vậy?”

Hỉ Oa: Được Kỳ An sama ca ngợi thật xấu hổ

Tôi ở trong Đẳng vạn năm mặt than

Mưa mùa hạ: Sai! An bảo bối, cậu dám gọi tôi là Lauri?! Tôi rõ ràng rất chững chạc!

Cá chua ngọt: Laury mùa hạ, cô phản xạ hình cung thực dài...”

Tương Tiểu Vũ vừa mới login cười to: Em gái Mùa hạ đã nhiều năm như vậy cũng không chấp nhận sự thực, thật là đáng buồn.”

Mưa mùa hạ tặc mao: Tương Tiểu Vũ! Gọi tỷ tỷ!

Thanh âm Tương Tiểu Vũ mềm mại, “Em gái Mùa hạ~ Vừa rồi Tiểu An có nói à? Tôi chưa kịp nghe...”

Mưa mùa hạ: Tương Tiểu Vũ, muốn làm nũng thì quay sang công quân Cười gia nhà cậu, cậu làm vậy ở đây sẽ diễn ra sự kiện phun máu mũi tập thể đó.

Khi Tô Lam đang định nói gì đó thì nick vàng Quân lâm thiên hạ vào kênh, không khỏi hỏi, “Sao anh lại ở đây? Không phải đang đi làm sao?”

Hỉ Oa: Lời này nghe có vẻ như Kỳ An sama rất hiểu đại thần nha.

Quân lâm thiên hạ: Đó chính là hậu kì độc quyền của tôi mà, đúng không, Tiểu An?

Tô Lam buồn cực nhéo nhéo quai hàm mình, “Ai là hậu kì độc quyền của anh, hiện tại dàn CAST của tổ không có anh~”

Quân lâm thiên hạ: Cái này đơn giản mà, Bạch Tịch, tùy tiện cho tôi một vai quần chúng đi.

Bạch Tịch: Đại thần đã có lời, tiểu nhân làm sao dám không tuân theo.

Tô Lam: ...Tiểu Bạch, sao cậu có thể vô dụng, cứ như vậy khuất phục trước *** uy(4) của đại thần chứ

Bạch Tịch: Kỳ An sama, cậu nói gọi Tiểu Bạch làm lòng tôi xoắn xang à nha, thế nhưng, thế nhưng...” Cậu ta nức nở nói, “Tôi càng thích đại thần thiếu nợ ân tình nha

”

“ ... ”

Quân lâm thiên hạ: Hậu kì độc quyền, đã ăn chưa?

Mưa mùa hạ: Lần đầu tiên nghe đại thần ôn nhu quan tâm người khác như vậy a! Đại thần, để em làm chuẩn bị độc quyền của anh nha QAQ

Quân lâm thiên hạ: Mùa hạ, chưa có bạn trai đúng không? Mau mau tìm đại một người rồi gả đi thôi.

Hỉ Oa: Ha ha ha ha ha, đại thần cực độc! *quỳ lạy – ing*

Mưa mùa hạ: Hạnh, ngày mai tỷ sẽ tìm! Ngày mai tỷ sẽ nói cho cả thế giới biết tỷ không phải Laury.

Cá chua ngọt: Sau đó cả thế giới đều biết thực ra Mùa hạ là Laury ha ha ha ha ha!

Quân lâm thiên hạ: Tiểu An, nhớ đi ăn đi nhé. Anh bên này có việc.

Bạch Tịch: Cúi chào đại thần

~~Tô Lam bĩu môi: Đã biết, anh đi đi.

Mưa mùa hạ: Àn, đại thần, anh không sợ tiểu thụ ở nhà ghen sao?

Quân lâm thiên hạ cười cười, không nói gì liền rời phòng, Tô Lam sờ sờ cái bụng xẹp lép của mình, “Tôi đi ăn đây, các cậu cứ trò chuyện đi.”

Mưa mùa hạ: An bảo bối, sao cậu có thể nghe lời đại thần như thế hả?

Hỉ Oa: Tôi thật đáng thẹn lại bắt đầu thấy một đôi CP! Phải làm sao đây?

Bạch Tịch: *xoa cằm* Kết quả đã định trước của CP này, bị số phận ràng buộc ở gần nhau nhưng lại không thể yêu nhau, linh cảm kún đã ào ào tuôn chảy với tôi! Tôi đi viết kịch bản đã

~Hỉ Oa: Hù!

Tô Lam làm cho mình một phần cơm chiên trứng, nấu mỗi đĩa cơm mà bôi hết cả dầu mỡ lên mặt mày, mèo con nhảy lên bàn nhìn thoảng qua liễn chán ghét bỏ đi, dả kích lòng tự trọng của cậu, nhớ tới weibo Tạ Tấn Xuyên lập cho cậu chưa từng post stt nào, cậu liền chụp ảnh cơm trứng rồi up lên.

Kỳ An:Chỉ là món cơm chiên trứng, mặc dù có hơi mỡ, nhưng chắc là vị cũng không tệ lắm?

CV Quân lâm thiên hạ: Ra ngoài mà mua cơm đi *ghét*

Kỳ An: ... Anh là đang nói trù nghệ của em kém hơn cửa hàng bên ngoài sao *tức giận*

CV Quân lâm thiên hạ: Chỉ là sợ em bị ngộ độc thực phẩm thôi *cười đều*

Kỳ An: (^) Em sẽ ăn cái này = =!!

Mưa mùa hạ: @Kỳ An @ CV Quân lâm thiên hạ →→ Hai người đây là liếc mắt đưa tình sao?

CV Quân lâm thiên hạ: Chỉ là quan tâm một chút tới hậu kì độc quyền nhà tôi thôi XD

“Hai vị lâu trên tự trọng a! Đại thần, đây là anh có tân hoan sao? Hậu kì độc quyền hảo mạnh!

“Gia đình người ta đang nói chuyện, cả nhà tự động rút lui!”

“ ... ”

Tô Lam cũng không reply nữa, cậu phiền muộn ngồi xuống trước bàn ăn, cơm chiên trứng thực là mơ, cho vào trong miệng giống như đang uống một ngụm mỡ vậy, trứng gà cũng cháy xém, mèo con ngồi xồm trên ghế bàn ăn ngược con mắt trong veo lên nhìn cậu. Tô Lam đưa một thìa tới trước mặt nó, nó ngửi ngửi rồi quay đi.

“ ... ”

Nhìn đồng hồ một chút, Tạ Tấn Xuyên còn năm tiếng nữa mới về nhà nấu cơm, Tô Lam yên lặng ăn, một thìa lại một thìa ăn cho xong cơm.

Chuông cửa vang lên, Tô Lam mở cửa.

“Tiên sinh hảo, ngài có gọi, một phần cơm đĩa thịt bò tiêu đen, một phần canh củ từ sườn heo.”

Tô Lam cầm tiền lẻ đưa cho người giao hàng, đối phương lắc đầu, “Đã được thanh toán rồi, mời ngài dùng.”

Hương thơm của canh củ từ xuyên thấu qua hộp, được rồi, Tô Lam thừa nhận, trù nghệ chỉ là phù du, cơm mua ngoài so với cơm chiên trứng kinh tởm kia tuyệt đối mê người hơn.

Meo meo kêu một tiếng – đôi mắt trông mong nhìn chằm chằm hộp cơm trong tay Tô Lam. Cậu đổ thức ăn vào bát ăn của nó.

Tô Lam lấy di động ra nhắn tin cho Tạ Tấn Xuyên: Canh củ từ sườn heo thực ngon, Tạ tiên sinh có lòng XDD

Tin nhắn của Tạ Tấn Xuyên đến tận khi Tô Lam thu dọn xong bát đĩa mới gửi tới: Xin lỗi Tô Tô, vừa rồi anh không chú ý điện thoại, em chịu ra ngoài mua là tốt rồi, không ăn cơm rang em tự làm sao?

Tô Lam giật mình, Không phải anh gọi cơm cho em sao?

Tô Tô?

Tô Lam còn chưa kịp trả lời tin nhắn của Tạ Tấn xuyên, điện thoại di động đột nhiên rung lên, biểu thị có tin nhắn mới từ một dãy số xa lạ, Tô Lam nhấn mở, Mua bên ngoài vị cũng không tệ ha?

Ai vậy? Sao tự nhiên mua cơm cho tôi?

Tôi là ai không quan trọng, quan trọng là cơm chiên trứng cậu làm trông không được ngon lắm.

Người này ngay cả chuyện này cũng biết! Bị người này theo dõi làm Tô Lam lạnh cả sống lưng, thế nhưng nói vậy chắc hẳn cũng là người trong giới võng phối, làm sao mà hắn biết được Tô Lam chính là Kỳ An? Hẳn đến tận cùng là biết được bao nhiêu?

Rất nhanh, người nó gửi tin nhắn tới, Thanh âm của cậu vẫn dễ nghe như vậy, chỉ là ngoài dự đoán của tôi, cậu lại ở cùng với Tạ Tấn Xuyên.

Người quen trước đây sao?

Tô Lam cười nhạt, trực tiếp gọi điện, “Mặc kệ anh là ai, làm ra vẻ huyền bí cũng tốt, uy hiếp đe dọa cũng được, vô luận mục đích của anh là gì, cũng không có khả năng đạt được đâu.”

Nói xong cũng không đợi đối phương trả lời, cậu tắt điện thoại, ném lên sô pha, nhưng càng ngồi càng cảm thấy không yên, liền mở máy tính hỏi Mùa hạ.

Kỳ An: Mùa hạ, trưa nay trong phòng YY có những ai?

Kỳ An: Trừ cô, Hỉ Oa, Bạch Tịch, Mạc Ly, Tương Tiểu Vũ, Lâu Thư, Cá chua ngọt, còn ai nữa?

Mùa mùa hạ: Hỏi cái này làm gì?

Mùa mùa hạ: Có rất nhiều người, hội A Ngốc, Tư Trữ, được rồi, lúc đó tôi quên khóa phòng nên có lạc vào mấy nick trắng, nhưng sau đó bị tôi đá ra ngoài.

Kỳ An: Được rồi, tôi biết rồi, cảm ơn.

Mùa mùa hạ: Đừng khách khí, An bảo bối này, cậu làm nghề gì vậy →→ Cảm giác như cậu onl cả ngày vậy.

Kỳ An: Nghề nghiệp của tôi tương đối tự do mà thôi XD

Mùa mùa hạ: Thực ngưỡng mộ.

Kỳ An: Đi ngủ trưa đây, bye.

Tô Lam vừa mới tắt cửa sổ nói chuyện với Mùa mùa hạ thì thấy ava của Tạ Tấn Xuyên không ngừng nháy nháy.

Quân lâm thiên hạ: Tô Tô, sao em không trả lời tin nhắn?

Quân lâm thiên hạ: Tô Tô, em có ở nhà không? Sao em tắt điện thoại?

Quân lâm thiên hạ: Tô Tô, xảy ra chuyện gì sao?

Kỳ An: Xin lỗi, vừa rồi có một người lạ nhắn tin cho em, nên em tắt điện thoại. Không có chuyện gì đâu, anh đừng lo lắng.

Quân lâm thiên hạ: Nói thật đi, có phải là người gọi cơm cho em không?

Kỳ An: Bị anh đoán trúng rồi QAA

Kỳ An: Thực kì lạ, ôi chào, chờ anh về rồi bàn tiếp.

Quân lâm thiên hạ: Giờ nói luôn, còn cần anh về sao?

Kỳ An: Không cần về đâu = =!!!

Tô Lam có chút chần chờ reply: Hôm nay trên YY hình như có người nhận ra chúng ta. Hơn nữa còn biết khá nhiều... Nhưng làm sao mà hắn biết được số di động của em? Em nhớ rõ là em đã đổi số rồi mà...

Tạ Tấn Xuyên nhếch môi, ngón tay gõ gõ lên bàn làm việc, hiển nhiên là kẻ đó có ý định điều tra Tô Tô.

Quân lâm thiên hạ: Em chuyển lại tin nhắn của hắn cho anh, còn có số điện thoại nữa.

Kỳ An: Được.

Quân lâm thiên hạ: Nhanh một chút, giờ em đi ngủ trưa đi, chờ anh về.

Tạ Tấn Xuyên gõ QQ của Mưa mùa hạ.

Quân lâm thiên hạ: Trong xã có những ai là người B thị?

Mưa mùa hạ: Đại thần, anh trực tiếp lên diễn đàn hỏi là được rồi.

Quân lâm thiên hạ: Phiền phức.

Mưa mùa hạ: = =!!! Được rồi, có em ở B thị này, còn có Mạc Tiểu Ly, Tương Tiểu Vũ, Cười gia, Tiểu Bạch, Lâu thúc, Cá chua ngọt, tất cả đều là người B thị. Những người khác thì em không rõ lắm.

Mưa mùa hạ: Đại thần, anh cũng là người B thị đúng không??? Anh hỏi vậy có phải là đã nghĩ thông suốt quyết định tổ chức offline à? Câu offline

Quân lâm thiên hạ: Không rảnh.

Mưa mùa hạ: Đại thần, anh không thể như thế được!!!

Quân lâm thiên hạ: Mấy hôm trước không phải cô đã đi dạo phố cùng Tương Tiểu Vũ rồi sao?

Mưa mùa hạ: *ôm mặt* Thế nhưng nhân gia muốn gặp tiểu thụ nhà đại thần một lần a, theo ảnh chụp lần trước, em chỉ có thể nói tiểu thụ nhà anh là siêu cấp mỹ thụ...

Quân lâm thiên hạ: Thế nên chỉ có thể để một mình tôi ngắm.

Mưa mùa hạ: ... Đáng ghét, dục vọng độc chiếm mãnh liệt như vậy làm gì!!!

*Chú thích:

- (1) Quyền mưu: tranh đoạt quyền lực.
- (2) Đây là câu nói được dân cư mạng sử dụng khi hậm hực, tức tối, bị cản trở...
- (3) Nguyên văn là “Khai tiểu tảo” tức là dạy kèm, phụ đạo.
- (4) Dâm uy là lạm dụng quyền lực, không phải là cái XXOO uy đâu.

11. Chương 11

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật hiện hình ảnh để đọc.

Khi Tô Lam tỉnh lại thì đã là ba giờ chiều, ngủ có chút sâu, trong phòng an tĩnh, chỉ có tiếng thở đều đều của cậu. Tô Lam đứng dậy day day huyết thái dương, mèo con cũng cong đuôi duỗi thẳng người, kêu kêu vài tiếng với cậu, rồi chạy ra cửa.

Ngoài cửa.

Trên mặt đất đặt một bó hoa hồng đen, cánh hoa trùng điệp vừa tinh khiết vừa lộng lẫy, yên lặng không tiếng động.

Mèo con chạy gần tới bó hoa, cẩn cẩn dục dục ngửi, ngẩng đầu, “Meo meo.”

Tô Lam sững người đứng ở cửa nhìn một lúc lâu, sau đó khom lưng nhặt lên, từ trong đóa hoa lấy ra một tấm thiệp, bên trên chỉ có một câu.

Tô Lam xem xem, sau đó tiện tay ném hoa vào thùng rác, xoay người lấy áo gió trắng mặc vào, cúi người xoa đầu mèo con, “Meo meo, ở nhà một lúc, tao ra ngoài xem thế nào.”

Mèo con tựa như hiểu chuyện, Tô Lam cầm di động với chìa khóa rồi đóng cửa lại.

Trà lâu nhả tỉnh.

Nhân viên phục vụ đỏ mặt đẩy cửa trà thất, “Tiên sinh, tới rồi.”

Tô Lam gật đầu đi vào trà thất, cởi áo gió đưa cho phục vụ.

Trong trà thất chỉ có hai chỗ ngồi, đàn hương lượn lờ khiến người ta cảm thấy thoải mái, trên bàn trà gỗ lim bày bốn chiếc chén tử sa (1), hai chén đã được rót trà, tỏa ra làn khói mờ nhàn nhạt.

Ngồi ở chủ tọa là một người đàn ông đường trang(2) bạch sắc mặc đẹp đẽ, quý giá, lúc này đang cầm bình pha trà, ưu nhã nhưng lại làm người ta cảm thấy một cỗ áp lực lạnh lẽo, khi nhìn thấy Tô Lam thì đôi mắt phượng thon dài khẽ hướng chỗ ngồi đối diện: “Lam, đã lâu không gặp, ngồi đi.”

Tô Lam thông dong ngồi xuống, mỉm cười, “Đúng là đã lâu không gặp, Thẩm Phi.”

Thẩm Phi, xét trong đám quý công tử của B thị thì chỉ có thể dùng ba chữ, chọc không nổi. Lịch sử Thẩm gia vượt qua nhiều thăng trầm, Thẩm Phi hai mươi năm nay trăm phần trăm là ông gười con, chuyện vô liêm sỉ cũng làm, những bây giờ dường như có chút thay đổi, trở thành một người nhã nhặn, thế nào cũng không thể gần với hai chữ thô tục.

Tô Lam khi vừa cùng Tạ Tấn Xuyên ở cùng một chỗ đã từng nghe anh kể, khi ấy Tạ Tấn Xuyên cùng Thẩm Phi nổi danh là Tạ gia tam thiếu, một kẻ phong lưu. Tạ gia kiên quyết phản đối Tạ Tấn Xuyên yêu nam nhân, anh liền dứt khoát cắt đứt quan hệ với Tạ gia, tự mình dốc sức đầu tư, xây dựng sự nghiệp.

Sau đó, Tạ Tấn Xuyên giới thiệu Tô Lam làm quen với Thẩm Phi, kết quả hẳn lại coi trọng cậu, hai người cuối cùng cắt đứt tình nghĩa huynh đệ. Sau này, Tô Lam nghe nói Thẩm Phi đã ra nước ngoài, hai người không còn liên hệ gì nữa.

Tô Lam nhấp một ngụm Thiết quan âm (3), hạ tầm mắt cười nói: “Thẩm thiếu mà cũng chơi võng phối, thực sự là khiến người khác khó tin.”

“Tôi cũng không chơi cái này, chỉ là trùng hợp mà thôi. Em gái tôi buổi trưa vào kênh của xã đoàn em, tình cờ nghe được tiếng của em. Thanh âm của em làm sao tôi có thể quên được, đây có phải là duyên phận hay không?” Thẩm Phi nét mặt cười đến ôn nhuận như ngọc, “Vô cớ tìm cậu là tôi đã đường đột rồi.”

“Anh còn tốn công sức đi thăm dò cái này?”

Thẩm Phi từ chối có ý kiến: “Chỉ là thuận tiện lên mạng tra xét một chút.”

Tô Lam nhìn hẳn, “Nếu như biết là đường đột tới tìm tôi, nói đi, có chuyện gì?”

Thẩm Phi vuốt cổ tay áo, ý tứ khó hiểu cười cười nói, “Lam, em có từng nghĩ tôi là vì em nên mới trở về? Hiện tại Tạ Tấn Xuyên còn có phong lưu năm đó, em có hay không từng nghĩ tới anh?”

“Thẩm thiếu thời gian quý giá, tôi làm uống phí thật không đền nổi.”

Thẩm Phi hơi nghiêng người dè tay cậu lại, “Ở lại một chút cũng không được?”

Tô Lam rút tay về, thuận thế nâng chén trà, nhấp một ngụm, “Trà mặc dù ngon, nhưng phải cùng tri kỷ phẩm mới có hương có vị, Thẩm thiếu lẽ nào chút đạo lí này cũng không hiểu?”

Thẩm Phi cười nhẹ, “Tô Lam, nếu hôm nay em đã tới thì phải cùng anh uống xong trà mới được đi.” Hắn búng tay một cái, ngoài cửa liền xuất hiện hai gã mặc đồ đen, “Bằng không, em đừng mong ra được khỏi nơi này.”

Ngữ khí của hắn gần như ôn nhu, nhưng nói ra thì tràn ngập nguy hiểm.

Tô Lam sắc mặt trắng bệch, cảnh giác nhìn Thẩm Phi, “Anh muốn làm cái gì?”

“Không cần khẩn trương.” Thẩm Phi ôn nhuận cười, làm tư thế mời, “Uống trà đi, thời gian còn rất nhiều, chúng ta có thể chậm rãi ôn chuyện.”

Nhưng Thẩm Phi càng cười hiền hòa tức là càng nguy hiểm, hai tay Tô Lam bấu vào nhau, trong không gian nồng nặc mùi đàn hương nhẹ nhàng thổi một hơi. Từ góc độ của Thẩm Phi, Tô Lam có một vẻ đẹp chết người. Trong trà thất cổ kính, làn da cậu nhẵn nhụi, trắng trẻo gần như trong suốt, cần cổ tinh tế yếu

đuối ẩn khuất trong áo sơ mi, xương quai tinh xảo như ẩn như hiện, cả người toát ra nét gợi cảm lạnh lùng chí mạng.

Tô Lam cau mày, “Nhìn đủ chưa?”

Thẩm Phi mắt phượng lộ ra một tia tham lam, ngả ngón liếm môi, “Tô Lam, thân thể em tu vị nhất định rất ngon miệng, thế nên Tạ Tấn Xuyên mới không thể buông em ra đúng không?”

“...”

Tô Lam cười nhạt, “Anh muốn ôn chính là chuyện này sao? Xem ra tôi ở đây chỉ làm lãng phí thời gian thôi.”

Nâng chiếc chén lên nhẹ nhàng, phát sinh âm hưởng thanh thúy, Thẩm Phi chậm rãi ngậm một ngụm trà, nhắm mắt lại tựa như đang hưởng thụ, tay phải tựa lên thành ghế dựa, giống như đang chìm vào hồi ức nào đó.

Thẩm Phi bỗng nhiên cười cười, hỏi: “Nếu như sau này em nhận ra người em yêu là anh, em sẽ làm như thế nào?”

“Điều này không có khả năng.” Tô Lam thay đổi tư thế ngồi, hơi hơi tựa lưng vào thành ghế.

Thẩm Phi ý tứ bất minh nói, “Không có gì là tuyệt đối, chuyện tương lai ai mà biết trước được?”

“Vậy thì chỉ có thể nói Thẩm thiếu chẳng hiểu tôi, con người tôi mắt chọn người rất tốt.” Tô Lam vươn tay trái nâng chén trà nhấp một ngụm, “Không giống Thẩm thiếu hiem khi thấy nói yêu một người, nhưng lại không biết quý trọng người bên cạnh.”

Động tác này không thể nghi ngờ là đang cố tình khoe chiếc nhẫn ở ngón áp út, Thẩm Phi yên lặng, bỗng vỗ tay cười to, “Những lời này em nói đúng. Gặp một người, yêu một người, lại không biết quý trọng người bên cạnh.” Hắn uống một hơi cạn chén trà, “Không biết tâm của người đó có phải cũng lạnh như trà này không, chỉ có thể vì người kia mà ấm?”

Tô Lam lại rót trà cho hắn, “Người đó? Thẩm thiếu đây là hoàn lương sao?”

Thẩm Phi nhìn khuôn mặt cực đẹp của cậu, phì cười nói, “Tôi làm sao còn có thể đối với em động tâm, ngoại trừ đẹp ra, chỗ nào của em cũng không hợp khẩu vị anh.”

Tô Lam liếc mắt, “May mà anh coi tôi chỉ có khuôn mặt, cầu còn không được.”

“Người đó cũng đẹp như em vậy, vừa ngốc vừa vụng về, bị khi dễ cũng chỉ có thể vô tội nhìn người ta, chỉ khiến người ta càng muốn khi dễ cậu ấy.” Thẩm Phi nói, “Đại khái là càng khi dễ, tâm cũng chính mình cũng thua luôn, hóa ra người đó bình thường thì không thông minh, nhưng lúc này lại biết trốn tránh tôi.”

Thẩm Phi dứt lời cười cười, “Tôi từng này tuổi, người để tâm sự lại chẳng có ai, người đầu tiên tôi nhớ tới là em.”

“...Lần này là muốn tìm tôi giúp đỡ.”

“Ai bảo em với Tạ Tấn Xuyên hạnh phúc như vậy.” Thẩm Phi nhướn mày cười cười, “Em nói Tạ Tấn Xuyên trở về mà không thấy em liệu có hay không phát điên?”

Tô Lam nhìn giờ một chút, nói, “Anh ấy năm giờ tan tầm, anh còn không đến nửa tiếng có thể cùng tôi ôn chuyện.”

“Tô Lam, người này em cũng biết.” Thẩm Phi nói, “Tôi dường như rất yêu Cố Tích.”

Cố Tích, Tô Lam nào chỉ là quen biết, quan hệ của họ rất tốt, giữa hai người hầu như không có bí mật nào. Cố Tích cũng không giấu cậu về việc thích Thẩm Phi, người sáng suốt đều biết Cố Tích thích Thẩm Phi. Thẩm Phi nói đi đông, cậu tuyệt không đi tây, cũng biết là Thẩm Phi không yêu Cố Tích, nhưng lại hay khi dễ cậu.

Hiện tại Thẩm Phi lại nói, hắn yêu Cố Tích.

Tô Lam không biết nên vì Cố Tích mà kinh hỉ hay khổ sở, Cố Tích yêu Thẩm Phi đến tận xương tận tủy, còn tình cảm của Thẩm Phi có bao nhiêu chân thành thì cậu không thể xác định được.

Tô Lam châm chọc: “Có phải là vì cậu ấy không ở bên anh nữa nên anh thấy không quen? Thẩm Phi, cậu ấy đã rất vất vả hạ quyết tâm li khai anh, anh có phải hay không nên chừa cho cậu ấy một con đường sống?”

“Đường sống?” Thẩm Phi cười nhạt, “Cậu ấy rời khỏi tôi mới là đường sống? Tô Lam, em biết cậu ấy ở đâu, nói cho tôi biết.”

Tô Lam đứng dậy hướng ra cửa, đi tới cửa thì ngừng lại một chút, “Thẩm Phi, vì năm mười bảy tuổi Cố Tích thay anh đỡ một dao, anh không có tư cách tổn thương cậu ấy nữa. Nếu như Cố Tích không hề tin tưởng anh, anh tìm được cậu ấy thì có ích gì?”

“Tô Lam.” Thẩm Phi vỗ một phát vào bàn trà, “Ngăn cậu ấy lại cho tôi.”

Vệ sĩ áo đen vươn tay ngăn trước mặt Tô Lam, nhưng mà sau đó lại có một đạo thanh âm trầm thấp lạnh lùng, nghiêm nghị truyền đến.

“Thẩm Phi, tôi đã nói, nếu như cậu còn dây dưa với Tô Tô, đừng tránh tôi trở mặt không lưu tình.”

Tạ Tấn Xuyên vội vã đi tới, kéo tay Tô Lam, “Tô Tô, chúng ta đi.”

“Đợi đã.” Thẩm Phi đứng lên, nhìn thẳng vào Tạ Tấn Xuyên, “Anh còn cho rằng mình là Tạ gia tam thiếu cao cao tại thượng sao? Tạ Tấn Xuyên, hiện tại anh dựa vào cái gì mà cùng tôi đối chọi?”

Tạ Tấn Xuyên cười nhẹ, ánh mắt bình tĩnh mà lãnh đạm, “Thẩm thiếu dù sao cũng là xuất thân từ Thẩm gia đi?” Anh tới trước mặt Thẩm Phi nói, “A Phi, tình cảm cần phải tranh thủ, nhân rồi ở chỗ này truy hỏi Tô Tô, không bằng tự mình nghĩ xem cậu ta đã đi đâu, muốn đi đâu. Nếu cậu nghĩ không ra, vậy cậu có tư cách gì nói yêu cậu ấy?”

Tạ Tấn Xuyên kéo Tô Lam ra khỏi trà thất, phục vụ cúi người đưa áo gió cho cậu rồi vội vã rời đi. Tạ Tấn Xuyên thay Tô Lam mặc áo, cúi người ghé vào lỗ tai cậu nhẹ nhàng trách cứ, “Không phải đã bảo là ở nhà chờ anh sao?”

Tô Lam cúi đầu nhận sai, “Sẽ không có lần sau đâu.” Nhớ tới lời anh nói lúc nãy, “Làm sao mà anh trong thời gian ngắn có thể điều tra được chuyện Thẩm Phi yêu Cố Tích?”

Ngồi vào trong xe, Tạ Tấn Xuyên nhìn thẳng về phía trước, nói, “Chuyện hẩn tìm Cố Tích gây động tĩnh rất lớn, xem ra lần này nhất định náo nhiệt.”

“Em có nên nói cho Cố Tích một tiếng không?” Tô Lam có chút lo lắng hỏi, “Thẩm Phi chắc chắn sẽ tìm được Cố Tích, vấn đề chỉ là thời gian, tốt xấu gì em cũng nên nói cho cậu ấy một tiếng để còn chuẩn bị...”

Tạ Tấn Xuyên nhìn Tô Lam qua gương chiếu hậu, nói: “Thẩm Phi không hiểu Cố Tích, không có nghĩa là Cố Tích không hiểu Thẩm Phi. Chuyện của hai người họ thì để họ tự giải quyết, nhưng mà em nên bảo Cố Tích cho Thẩm Phi ăn chút dấm chua, để cho tiểu tử này biết điều một chút, đừng để đuổi tới tay rồi lại chán.”

Tô Lam quay đầu ra ngoài cửa sổ nhìn cầu vồng rực rỡ trên trời xanh, tự dưng buồn buồn nói, “Cố Tích từng nói với em, ngoại trừ Thẩm Phi, cậu ấy không biết có thể yêu ai nữa. Em cũng mong cậu ấy có thể như chúng ta.” Cậu quay đầu lại mỉm cười, “Hạnh phúc giống như chúng ta.”

Tô Lam không biết đối với người khác, hạnh phúc có nghĩa là gì. Có thể là cuộc sống xa hoa, có thể công việc phong phú, nhưng với Tô Lam mà nói, hạnh phúc đại khái là mỗi sớm mai thức dậy, có thể nói “Chào buổi sáng” với Tạ Tấn Xuyên, mặc dù chuyện này có chút xấu hổ, nhưng Tô Lam thực sự rất thích. Hoặc là chụp ảnh cho mèo con, hoặc là tô màu cho tranh vẽ, tất cả đều tốt đẹp.

Buổi tối tắm rửa xong, Tô Lam ngồi ở trên thảm, ôm laptop chat webcam Cố Tích.

“Cố Tích, cậu ở Zürich (4) có khỏe không? Nếu không khỏe thì trở về đây a, chỉ ít thì có tớ mỗi ngày đều ở bên cậu.”

“Tớ khỏe, đừng lo lắng.”

Qua webcam, Cố Tích thoát nhìn có vẻ gầy đi rất nhiều, chắc chắn là không khỏe, Tô Lam giơ tay ra muốn chạm vào gương mặt cậu, nhưng đụng tới chỉ là màn hình lạnh lẽo.

“Cậu nuôi mèo từ khi nào thế?”

Tô Lam lúc này mới nhớ ra chưa kể cho Cố Tích về mèo con, liền đem nó ôm tới, “Meo meo, mau kêu thúc thúc hảo đi nào.”

“Meo meo.”

“Rất đáng yêu.”

“Đúng vậy, Cố Tích, cậu có muốn tới nhà tớ ôm nó một cái không?”

“... Tớ không quá thích động vật có lông.”

Giả bộ thương cảm, “Cố Tích, tớ nhớ cậu, mau về thăm tớ đi!”

“Tạ tiên sinh nhiều tiền mua một vé máy bay từ B thị đi Zürich chắc không thành vấn đề đúng không?”

“...”

“Được rồi, Lam, cậu biết mà... Không phải tớ không muốn gặp cậu, mà là... Tớ không thể quay về.” Gương mặt Cố Tích lại mang theo đau thương, “Thẩm Phi đến tìm cậu à?”

“Àn... Giờ hấn đang tìm cậu.”

Cố Tích cô đơn nói, “Tìm được rồi thì sao... Tớ chỉ sợ là cả đời này, hấn cũng không thể hiểu...”

“Cố Tích...”

Cố Tích ngẩng đầu mỉm cười, “Quên đi, không cần nhắc tới hấn, cậu đó, gần đây thế nào?”

Tô Lam thở dài một hơi, “Đừng nói nữa, mỗi ngày đều ăn no rồi ngủ, ngủ rồi lại ăn, tớ nghĩ tớ chưa tới ba mươi đã béo lắm!”

“Hóa ra cậu đổi sang nghề làm lợn.”

Tô Lam sờ sờ cằm, “Giao dịch một chút, tớ cho bớt cậu mười cân thịt nhé?”

Cố Tích ghét bỏ nhìn, “Ai muốn mười cân của cậu chứ.”

“... Thế nhưng Cố Tích, cậu thật sự rất gầy, ăn nhiều một chút.”

Cố Tích gạt đầu, nhìn thấy Tạ Tấn Xuyên đi tới liền nói, “Bên kia thời gian đã không còn sớm nữa, cậu mau đi nghỉ đi, bye.”

“Đô đô — Đô đô—“

Ngắt cuộc gọi.

Tạ Tấn Xuyên đi tới, khom lưng ôm lấy Tô Lam đặt vào giường, nhéo nhéo hai bàn chân lạnh băng của cậu, “Sao chân em lạnh thế này?”

Tô Lam rút chân về, “Lát nữa dùng túi chườm nóng là được rồi, anh không cần đến làm ấm chân cho em.”

Tô Lam tắm xong, trên người tỏa ra mùi chanh dễ chịu, Tạ Tấn Xuyên nằm xuống bên cạnh cậu, kéo cậu vào lòng, cúi đầu cười hỏi, “Làm chút vận động cho nóng người?”

“...”

Tô Lam khẽ gạt đầu.

Mưa mùa hạ: Tôi gần đây thích truyện mới của Di Thư đại nhân Nếu như em không còn yêu anh nữa

Bạch Tịch: Xã trưởng đại nhân, đâu chỉ mình cô!

Hỉ Oa: Tiểu Bạch đi học à! Nhào vào!

Bạch Tịch: Đờ được Hỉ Oa O(_)O

Thiến Ca: Đâu chỉ mình các người → → Tôi cũng bị bắn Nếu như em không còn yêu anh nữa không thể thoát ra được.

Mưa mùa hạ: Thực muốn làm thành kịch a *chán nản* thế nhưng Di Thư rất khó liên hệ

Bạch Tịch: *xoa cằm* Có người nói Di Thư sama nếu không phải là người quen thì sẽ không trả lời tin nhắn (cái này tôi đã từng thử N lần để nghiệm chứng) Weibo không rõ, QQ không rõ Di Thư sama quả thực là rất bí ẩn nha!

Thiến Ca: So sánh với tác giả Mạc Ngôn sama của Phong hoa tuyết nguyệt, tuy rằng nổi tiếng nhưng QQ, weibo đều công khai, thực làm người ta cảm động lệ rơi đầy mặt

Hỉ Oa: Hay hỏi thử xem Mạc Ngôn có cách liên lạc với Di Thư không?

Bạch Tịch: Hai đối thủ trong truyền thuyết mà gặp nhau chắc chắn là một mất một còn orz...

Hỉ Oa: Thế giới hai và thế giới ba (5) quả nhiên là khoảng cách xa xôi nhất thế giới...

Tương Tiểu Vũ: *ngáp* Có kịch mới muốn làm à?

Mưa mùa hạ: *thở dài* Muốn làm thì cũng phải được trao quyền đã...

Cá chua ngọt: Lần đầu tiên thấy Mùa hạ sama sa sút tinh thần thế này XD

~Bạch Tịch: Thôi, Mùa hạ bỏ cuộc đi >0< bạn=" của=" tôi=" ở=" thế=" giới=" ba=" có=" nói=" trong=" máy=" tính=" của=" di=" thư=" đại=" nhân=" không=" có=" phân=" mềm=" qq,=" cũng=" không=" đăng=" kí=" weibo,=" update=" gì=" đó=" đều=" do=" biên=" tập=" đại=" nhân=" của=" hân=" phụ=" trách=" vị=" biên=" tập=" này=" chỉ=" quan=" tâm=" tới=" hợp=" đồng=" cùng=" lịch=" làm=" việc,=" thế=" nên=" muốn=" trao=" quyền=" thì=" phải=" tìm=" được=" số=" di=" động=" của=" di=" thư=" đại=" nhân=">

Mưa mùa hạ: Bạch Tịch, kịch bản của cậu tháng này nhớ nộp nhé?

Bạch Tịch: Ba tháng không nhanh như vậy đi ( )

Thiến Ca: Đây là buông tha cho Nếu như em không còn yêu anh nữa sao, đừng mà a a a QAQ

Mưa mùa hạ: Được rồi, tôi sẽ thử đi qua thế giới ba xem có thể liên hệ trao quyền được không...

Bạch Tịch: Cố tiểu thụ thâm tình muốn chết a! Thẩm Phi tra công sao nhân tâm đối xử tệ với một mỹ hài tử như vậy!

Thiến Ca: Tôi cũng nghĩ Thẩm Phi sớm đã có tình cảm từ nhỏ, là vị công tốt. Tra công hoàn lương cực kì mạnh!

Kỳ An: Thẩm Phi?

Tô Lam mới rời giường, đầu óc còn chưa tỉnh táo, nhìn thấy cái tên Thẩm Phi này càng thêm hoảng sợ.

Mưa mùa hạ: An bảo buổi sáng tốt lành

Bạch Tịch: Chúng tôi đang nói tới tra công trong tác phẩm mới của Di Thư đại nhân Nếu như em không còn yêu anh nữa.

Hỉ Oa: Iem vừa đọc đã bị Cố Tích làm cho cảm động a a a

Bạch Tịch: Truyện này chẳng có chỗ nào là không ngược a!!

Kỳ An: Cố Tích?

Bạch Tịch: Cố Tích là tiểu thụ trong đó. Kỳ An sama, hôm nay cậu thực ngốc.

Tô Lam ngay lập tức đi tìm truyện Nếu như em không còn yêu anh nữa của Di Thư, mở ra xem hai chương liền xác định Di Thư chính là Cố Tích.

Nội dung trong tiểu thuyết hầu hết là những chuyện từng xảy ra giữa Cố Tích và Thẩm Phi mà cậu được nghe kể, thỉnh thoảng có sửa đôi chỗ, nhưng Tô Lam biết đây đều là chút ảo tưởng ôn nhu của Cố Tích đối với Thẩm Phi.

Kỳ An: Các cậu muốn làm kịch này?

Mưa mùa hạ: Truyện này vô cùng cảm động a! Nhưng mà cũng chỉ là muốn làm mà thôi

Bạch Tịch: Bởi vì Di Thư đại nhân thực sự rất khó liên lạc, trao quyền gì đó chỉ là phù du QAQ

Cố Tích, nếu cậu đã viết ra truyện này, tức là mong muốn một ngày nào đó, có lẽ Thẩm Phi sẽ thấy được, vậy tôi sẽ giúp cậu khiến hắn phải nghe.

Tô Lam gọi điện cho Cố Tích.

“Lam?”

“Cố Tích, cậu là Di Thư đúng không?”

Cố Tích trầm mặc một hồi, trả lời, “Đúng... Xem ra cậu đã đọc truyện rồi?”

“Đúng vậy.” Tô Lam nói, “Không phải là tớ cùng với Tạ tiên sinh chơi văng phôi sao, xã tớ muốn chuyển tiểu thuyết của cậu thành kịch truyền thanh, không biết có được không?”

“OK, tớ sẽ bảo biên tập làm thông báo trao quyền cho.”

“Xã đoàn thiên hạ sanh ca, còn có, cậu có muốn tự mình phôi âm Cố Tích không?” Tô Lam nhẹ giọng nói, “Tự mình nói cho hắn nghe, biết đâu hắn sẽ cảm động.”

Cố Tích lặng đi một chút, miễn cưỡng cười nói, “Nói sau đi, tớ ngay cả phôi âm là gì cũng không biết.”

Tô Lam thở dài, “Được rồi, tối nay sẽ gửi cậu tranh bìa một có được không?”

Cố Tích ừ một tiếng rồi ngắt máy.

Thấy Thẩm Phi xuất hiện, tưởng là có báo động, ai dè là báo động giả Thương Cố Tích, các tiểu thụ trong truyện này ngoài Tô Tô ra đều khổ quá. Minh thấy Thẩm Phi nên bị ngược thêm vài phát nữa. Yêu là yêu, làm gì có chuyện “đường như yêu”.

P/s: uầy, dạo này mình năng suất vậy. Bài không làm, ngồi up truyện, ngày mai bị giáo viên giết sống *mặc niệm*

*Chú thích:

(1) Tử sa: là một loại đất sét đặc biệt, độc quyền sản xuất tại Giang Nam, chuyên dùng làm dụng cụ trà.

Xem thêm tại .

(2) Đường trang: Nhìn áo đừng nhìn người nhé:))

(3) Thiết quan âm: một trong thập đại danh trà, cực phẩm của trà Ô Long.

Xem thêm tại .

(4) Zürich: là thành phố lớn nhất của Thụy Sĩ, thủ đô của bang Zürich.

Xem thêm tại .

(5) Thế giới hai, thế giới ba: nguyên văn là nhị thứ nguyên và tam thứ nguyên.

Thế giới hai: thế giới ảo, thế giới hoạt hình.

Thế giới ba: thế giới thật, ngoài đời.

Thế giới hai phẩy năm: thế giới của cosplay, tranh 3D (vừa có đặc điểm của thế giới hai, vừa có đặc điểm của thế giới ba, nên được gọi là thế giới hai rưỡi:))

12. Chương 12

Buổi tối.

Tô Lam gõ gõ cửa đi vào thư phòng, hỏi: “Anh đã lên diễn đàn xem tin tức chưa?”

“Còn chẳng log in cơ.” Tạ Tấn Xuyên vừa thu xong âm thô của một nhân vật quần chúng trong truyện, tắt ghi âm, đăng nhập QQ, “Có chuyện gì?”

Tô Lam ngồi xuống bên cạnh anh xem anh lên mạng, vừa nói, “Mùa hạ muốn chuyển thể tiểu thuyết của Cố Tích thành kịch truyền thanh, àn, chính là câu chuyện kể về cậu ấy và Thẩm Phi, em muốn để Cố Tích tự đến chủ dịch thụ, dù sao cũng là viết về cậu ấy.”

Tạ Tấn Xuyên có điểm bất ngờ, “Cố Tích viết tiểu thuyết? Cũng đúng, ngày xưa văn của cậu ấy luôn được chọn làm văn mẫu cho khóa dưới mà, thiếu niên văn nghệ a!” Anh đem Tô Lam ôm vào trong ngực, “Nhưng mà em muốn Cố Tích quay sang nói với người khác tất cả những gì cậu ấy muốn nói với Thẩm Phi sao?”

“Ôi chào?” Tô Lam ngẩn ra, chán nản nói, “Em không nghĩ tới chuyện này...”

Tạ Tấn Xuyên cười cười nói, “Em có thể hỏi cậu ấy xem có thời gian làm biên kịch hay không, thuận tiện làm đạo diễn cũng được.”

“... Anh nghĩ hơi quá rồi.” Tô Lam chỉ chỉ màn hình, “Có tin nhắn.”

Mưa mùa hạ: Ai tới nói cho tôi biết là tôi không hoa mắt đi! Tôi dĩ nhiên nhìn thấy thông báo trao quyền to lù lù ở official blog của Di Thư!

Bạch Tịch: Người mỗi ngày đều quét bụi ở trường đại học chứng minh cô không hề hoa mắt!

Mưa mùa hạ: Lão nương viên mãn rồi *tung bông* (^ ^)

Bạch Tịch: Tôi tôi tôi muốn tự tiến cử biên kịch! Ai cũng không cho phép tranh với tôi!

Hỉ Oa: Biết thừa cô là fan trung thành của Di Thư sama rồi, ai thèm tranh với cô a *ghét*

Bạch Tịch: *ôm mặt* Kỳ thực nhân gia từ khi Di Thư bắt đầu up từng chương thì đã bắt đầu cải biên rồi! Tôi khẩn cấp muốn làm kịch này!!

Mưa mùa hạ: Khẩn cấp +1

Tương Tiểu Vũ: Xin một ghế vây xem

~~Mưa mùa hạ: Bạch Tịch, cô nhanh chóng nộp kịch bản đề!

“Tít tít tít tít!”

Sau đó có tiếng Mưa mùa hạ chat mật.

Mưa mùa hạ: Đại thần! Cầu tiếp kịch!

Mưa mùa hạ: Nếu như em không còn yêu anh nữa đặc biệt cảm động! Công quân của truyện này tuy rằng rất tra nhưng vẫn là một tiểu công yêu hận chân tình! Đại thần, anh tuyệt đối hợp vai.

Quân lâm thiên hạ: ...

Quân lâm thiên hạ:→→ Cô đang muốn nói tôi tra sao?

Mưa mùa hạ: Không không không! Em sao dám nói anh tra QAQ

Quân lâm thiên hạ: Nếu không tra thì làm sao cô nói tôi thích hợp với vai tra công kia?

Mưa mùa hạ: Đại thần... Em vốn từ nghèo nàn

Quân lâm thiên hạ: *xoa cằm* Vừa mới search tiểu thuyết xem, quả nhiên đúng như cô nói, tôi nhận.

Mưa mùa hạ: Đại thần! Anh thật tốt

Em đi tặng hoa cho anh nha

Quân lâm thiên hạ: ...

Dấu ba chấm này là do Tô Lam gõ, dùng sức cũng không nhỏ.

Tạ Tấn Xuyên néo néo thất lưng cậu, cười hỏi, “Thế nào, ghen rồi?”

Tô Lam khẽ hừ một tiếng liền đứng dậy ra khỏi thư phòng, trước khi ra khỏi cửa còn quay lại cười cười thâm sâu khó hiểu, “Thử đi, anh có thể thử một lần, làm cho em để tâm đến anh hơn một chút, đừng để chẳng được bao lâu đã chán anh.”

“ ... ”

Lời này chính là ngày hôm qua Tạ Tấn Xuyên nói về chuyện của Cố Tích, gây ông đập lưng ông. Tạ Tấn Xuyên sờ sờ cằm, đá nhẹ vào bụng mềm mại của mèo con, “Con trai, con nói ba ba nên dỗ ma ma như thế nào bây giờ?”

Mèo con giương mắt ghét bỏ, trở mình một cái tiếp tục ngủ.

Tô Lam pha một cốc trà sữa, sau đó đi ra phòng khách dùng laptop của mình login QQ.

Mưa mùa hạ: An bảo bối! Cầu online!

Kỳ An: Ân?

Mưa mùa hạ: Lăn bán manh cầu tiếp kịch (^ ^)

Kỳ An: Trong tay tôi đang còn phải làm hậu kì cho cái kịch cổ trang quyền mưu kia, nếu còn nhận thêm sẽ không HOLD được.

Mưa mùa hạ: Đáng ghét quá đi ( )

Mưa mùa hạ: Nhân gia là muốn cậu tiếp vai chủ dịch thụ trong Nếu như em không còn yêu anh nữa cơ! *nháy mắt* cầu tiếp kịch

Kỳ An: ... Tôi là hậu kì mà...?

Mưa mùa hạ: An bảo bối, thanh âm của cậu hay như vậy, sao không đi phối kịch chứ? Vai Cố tiểu thụ tuyệt đối hợp với cậu!!

Kỳ An: ...

Mưa mùa hạ: Sama! Lăn cầu tiếp kịch QAQ!

Kỳ An: Xã đoàn không thiếu CV mà →→ Mạc Ly hay Tương Tiểu Vũ thanh âm cũng rất hay.

Mưa mùa hạ: Tương Tiểu Vũ với Cười gia là CP độc quyền rồi! Cậu ta lúc nào cũng cùng dính lấy Cười gia! Thanh âm của Mạc Ly tuy rằng hay, nhưng vai Cố Tích không phải là thanh lãnh thụ a!!

Mưa mùa hạ: Chủ dịch công là đại thần đó! Cậu không phải là hậu kì độc quyền của đại thần sao???

Kỳ An: Chỉ làm hậu kì, không bán thân.

Kỳ An: ... Nhảm, chỉ làm hậu kì, không bán thân = =!!!

Mưa mùa hạ: .... Bán thân cũng không phải bán mình! Rụt rè như vậy làm gì???

Kỳ An: ...

Tô Lam đặt laptop trên đùi sang một bên, sau đó gọi điện cho Cố Tích, “Uy, Cố Tích, chuyện phối âm cậu đã nghĩ kĩ chưa?”

Thanh âm Cố Tích có chút khàn khàn, nói, “...Không có thời gian.”

Tô Lam lo lắng hỏi, “Cậu bị cảm đúng không? Sao khàn tiếng như vậy?”

Còn chưa kịp nghe Cổ Tích nói gì, chuông cửa đột nhiên vang lên, Tô Lam nói một tiếng với Cổ Tích rồi ra mở cửa.

Ngoài cửa là Thẩm Phi vẻ mặt tiêu tụy, một người luôn chú trọng dáng vẻ như hắn bây giờ lại tàn tạ, mặt mày xanh đen. Tô Lam không hồn không giận nói, “Anh tới làm gì? Lẽ nào anh nghĩ rằng tôi giấu Cổ Tích ở nhà tôi sao?”

Thẩm Phi bước qua Tô Lam, trực tiếp đi vào phòng khách, thả người lên sofa, mệt mỏi nói: “Tôi đã đi tới hết chỗ những nơi cậu ấy từng nói muốn đến để tìm rồi, nhưng vẫn không thấy... Tô Lam, em hãy nói cho tôi biết đi, cậu ấy rốt cuộc ở đâu?”

“Cậu từ bỏ sao?” Tạ Tấn Xuyên từ cầu thang đi xuống, ánh mắt nhìn Thẩm Phi có theo vài tia trêu tức.

Thẩm Phi bật người dậy, “Tôi không bỏ cuộc.”

Tạ Tấn Xuyên tới vỗ vỗ Tô Lam, ý bảo cậu đi pha trà, chính mình thì ngồi xuống đối diện Thẩm Phi, cười nói, “Xem ra Cổ Tích bị cậu tổn thương quá sâu sắc, Thẩm Phi ơi Thẩm Phi, rốt cuộc cậu cũng có ngày hôm nay.”

Thẩm Phi trợn mắt tàn bạo nói, “Là huynh đệ thì đừng ở chỗ này châm chọc! Bằng không sớm muộn gì cũng có ngày bản thiếu đòi anh cả vốn lẫn lãi!”

Tô Lam bưng hai chén trà tới, “Các anh từ lúc nào xưng huynh gọi đệ vậy?”

Tạ Tấn Xuyên đỡ lấy một chén, nhâm nhi, “Cái này em phải hỏi hắn.”

Thẩm Phi hừ một tiếng, nói, “Năm đó nói cùng anh cắt đứt tình huynh đệ chỉ là nổi nóng nhất thời thôi, có được không? Anh chính là huynh đệ của tôi.”

Tạ Tấn Xuyên nhấp một ngụm trà, cười, “Thế mà sau đó lại chẳng thấy cậu biểu hiện gì.”

Thẩm Phi thở dài: “Khi còn trẻ nóng nảy, đầu gối đầu nhận lỗi chứ?”

Tô Lam tới cầm điện thoại di động ở ghế Thẩm Phi ngồi, “Em lên lầu trước, hai người chậm rãi trò chuyện.”

Cậu đi tới đầu cầu thang thì mới nhận ra cuộc gọi với Cổ Tích còn chưa chấm dứt, không khỏi vội vã chạy vào phòng ngủ, đóng kỹ cửa, “... Uy? Cổ Tích, cậu có đang nghe không?”

Đầu dây bên kia chỉ có tiếng hít thở nhọt nhọt, một lúc sau Cổ Tích mới hỏi, “Hắn... Thoạt nhìn có khỏe không?”

“Cổ Tích, cậu có thể cứng rắn lên một chút có được không?” Tô Lam chỉ tiếc rèn sắt chưa thành thép, mắng cậu, “Cậu đừng có lo cho hắn nữa. Cậu lo cho bản thân trước đi. Nếu như tớ nói bây giờ Thẩm Phi rất không khỏe, có phải cậu sẽ lập tức quay trở lại bên hắn không?”

Bên kia chỉ lặng thinh, Tô Lam nói chậm lại, “Cổ Tích, lúc này cậu không được nhẹ dạ. Nếu như hắn vẫn chỉ là Thẩm Phi của ngày trước, cậu sẽ làm thế nào? Hay lại ra nước ngoài trốn hắn, nhân nhượng hắn?”

“Còn có thể làm sao bây giờ? Từ khi tớ gặp gỡ Thẩm Phi, tớ đã biết đời này... thế là hết.” Cổ Tích cười khổ nói, “Tô Lam, cậu có biết khi nghe thấy hắn nói yêu tớ, cảm giác của tớ là gì không? Tớ rất sợ, sợ rằng hắn lại muốn dẫn vật tớ... Tô Lam, tớ không thể tin tưởng được Thẩm Phi, nhưng tớ vẫn... rất rất yêu hắn...”

Cổ Tích tựa hồ bật khóc. Cậu là một người đàn ông thoạt nhìn có chút âm nhu, nói chuyện nghe có vẻ ẻo lả, nhưng là người mà Tô Lam không thể nào ghét được, bởi vì ánh mắt của cậu ấy vĩnh viễn chân thành mà trong sạch.

Thẩm Phi đẩy cửa chạy tới, đoạt lấy điện thoại trong tay Tô Lam: “Cổ Tích? Cổ Tích là em phải không?” Tô Lam vừa muốn tới giật lại thì bị Tạ Tấn Xuyên ngăn cản.

Thẩm Phi cắn cắn dục dục nắm chặt di động, tựa như điện thoại cũng sẽ giống như người nọ, vĩnh viễn biến mất, “Cổ Tích, em ở đâu?”

Trả lời Thẩm Phi chỉ là thanh âm máy bận.

Thẩm Phi vội vàng gọi lại, nhưng trong điện thoại chỉ có tiếng báo không liên lạc được. Hấn lững thững trả điện thoại cho Tô Lam, đột nhiên nghĩ muốn điều tra địa chỉ đăng kí số máy, lại giật điện thoại của Tô Lam.

“Người đang ở Zürich.” Tô Lam hung hăng trừng mắt hướng Thẩm Phi đang chạy xuống lầu, “Nếu như anh muốn cùng cậu ấy cả đời thì đi tìm đi!”

Thẩm Phi không dừng lại, nói, “Tôi đi đón cậu ấy trở về.”

Tạ Tấn Xuyên tựa ở cửa phòng ngủ, hỏi, “Sao em lại nói cho Thẩm Phi?”

Tô Lam bước tới bên cửa sổ, nhìn vào bầu trời đêm, tủi nghiu nói, “Bởi vì tự nhiên em nghĩ, đối với Cố Tích mà nói, có lẽ chỉ cần được ở cạnh Thẩm Phi đã là đủ lắm rồi... Con người đôi khi ngốc như vậy, em nói với Cố Tích, cậu làm như thế chính là tự hủy đi tương lai của mình, nhưng cậu ấy lại nói, tớ nguyện ý là một thằng ngu.”

Tạ Tấn Xuyên tới, từ phía sau ôm chặt cậu, “Mỗi người đều có niềm tin và sự kiên trì, giống như mèo con sẽ vì đuổi theo cái bóng mà bỏ món ăn nó yêu thích nhất, kiên trì như vậy không gì sánh kịp.”

“Mèo con bị ngốc mà!” Tô Lam nhìn lướt qua phòng ngủ một vòng, “Nó đâu rồi?”

Tạ Tấn Xuyên bật cười, “Nhìn thấy Thẩm Phi liền trốn mất tiêu.”

“Lần sau phải đòi Thẩm Phi bao lì xì nhận tội cho con trai mình mới được.” Tô Lam xoay người ra ngoài, “Em muốn quay lại chat với Mùa hạ, anh làm gì thì làm.”

Đây chính là dấu hiệu bị vứt bỏ nha, Tạ Tấn Xuyên đi theo sau cậu, hỏi, “Cô ấy lại tìm em làm hậu kì?”

“Cô ấy muốn em tiếp chủ dịch thụ của bộ kịch này, anh nghĩ sao?” Tô Lam nhìn anh, khẽ hừ một tiếng, “Dám cự tuyệt thì đêm nay anh ngủ thư phòng.”

Tạ Tấn Xuyên nhất thời hóa thành trung khuyến, ngoe nguẩy đuôi, nói, “Anh sao có thể cự tuyệt, anh vui vẻ còn không kịp.”

Tô Lam nhẹ nhàng phun ra hai chữ, “Hèn mọn.”

————— Ai đó mau tới xem trái tim đại thần vỡ thành ngàn mảnh nè = =!!

13. Chương 13

Khi Tô Lam đăng nhập vào QQ lần nữa thì đã là một tuần sau, vì đợt trước chẳng hiểu sao mà mèo con tự cào rách cả cổ mình. Vì vậy cậu phải đưa nó đi khám bệnh, cộng thêm hoàn thành các loại bản gốc tranh vẽ, còn phải quan tâm giải quyết chuyện của Cố Tích, thành ra chẳng còn tâm trí đâu mà nghĩ tới chuyện này.

Hỉ Oa: Anh anh anh

cẩn khản

~~Mùa mùa hạ: Hỉ Oa, cô bị cái gì kích thích vậy?

Hỉ Oa: Tôi hôm nay mò tới hỏi đại thần về tranh của Tô Lam sama đã phát hiện ra một bí mật trọng đại!

Tương Tiểu Vũ: Hỉ Oa, cô không nói nhanh là mọi người ngủ gục hết đấy

~Hỉ Oa: Nói đây nói đây → → lần trước người ta vẽ tranh bị Lâu đại thúc xỉ vả các kiểu, sau đó tôi tức quá chạy đi tìm đại thần, xin đại thần nhờ Tô Lam sama vẽ dùm, thế nhưng đại thần nói Tô Lam không đồng ý a a a

~~Lâu Thư: Tạm gác vụ cô gọi tôi là đại thúc, thế nhưng Hỉ Oa, đâu mới là trọng điểm?

Hỉ Oa: Trọng điểm là hôm nay đại thần hỏi tôi rằng, tôi nhờ anh ấy xin Tô Lam vẽ dùm lúc nào

~~Tương Tiểu Vũ: ... Có thể nói rõ hơn không?

Mưa mùa hạ: Lẽ nào, Hỉ Oa, bí mật của cô là đại thần mắc chứng hay quên = =!!

Hỉ Oa: Lẽ nào các cô không phát hiện ra điều gì khả nghi sao?

Bạch Tịch: Nói cách khác lần trước đại thần không nhìn thấy tin nhắn của cô → → Nhưng QQ của đại thần lại reply cô.

Tương Tiểu Vũ: Đại thần bị hack QQ?!

Mưa mùa hạ: Ha ha ha ha ha ha ha! Tỷ đây đã hiểu!!!

Hỉ Oa: Tương Tiểu Vũ thiên nhiên gốc không giải thích nổi! Để tỷ tỷ moah một cái

Mưa mùa hạ: → → Cái này chứng minh rằng ngày đó người onl QQ chính là người nhà của đại thần!

Hỉ Oa: Anh anh anh *ôm mặt* Nhân gia không ngờ được chat với tiểu thụ nhà đại thần

Quân lâm thiên hạ: ... Bị các người phát hiện rồi.

Mưa mùa hạ: LS đây là đại thần thật hay là tiểu thụ nhà đại thần đang onl?

Quân lâm thiên hạ: Ngứa da?

Hỉ Oa: Đây chính là đại thần, không sai vào đâu được!

Mưa mùa hạ: Chẳng lẽ không thể là tiểu thụ nhà đại thần bắt chước ngữ khí của đại thần sao?

Bạch Tịch: Mùa hạ, cô thực sắc bén ( )

Tô Lam chẳng nói được gì, bất giác đáng ra mấy dấu chấm, mở lại lịch sử trò chuyện, kịch bản kỳ một của Nếu như em không còn yêu anh nữa đã được sửa chữa, Mùa hè hiệu suất cao đã hoàn thành việc chiêu mộ CV.

“Tít tít tít tít”

Ava của Mùa hạ nhấp nháy dưới góc màn hình, Tô Lam khóe miệng giật giật, lần sau nhất định phải để ẩn (^)

Mưa mùa hạ: An bảo bối, cậu cuối cùng cũng login!!

Mưa mùa hạ: Tổ kịch Nếu như em không còn yêu anh nữa vẫn còn thiếu cậu nhận chủ dịch thụ và hậu kì là chưa tiến vào nhóm thôi!

Kỳ An: ... Tôi đáp ứng làm hậu kì lúc nào?

Mưa mùa hạ: Cái này á → → *giơ ngón cái – ing* Đại thần nói rằng cậu là hậu kì độc quyền của ảnh nên tôi tự động bổ sung cậu vào vị trí hậu kì đó

~~Kỳ An: Đừng có tự ý như vậy!

Mưa mùa hạ: An bảo bối, cậu bình tĩnh! Mau vào trong nhóm, tôi đã mời cậu rồi ( )

Tô Lam mở lời mời, bấm chấp nhận, sau đó sửa ID trong diễn đàn thành ———— Hậu kỳ _ Kỳ An.

Trang trí _ Hỉ Oa: Thực nhớ tới ngày Tiểu An mới gia nhập xã đoàn cũng là do tôi chấp nhận yêu cầu xin vào đi

~~Chuẩn bị _ Mưa mùa hạ: Thực sự không phải là do tốc độ tay của cô nhanh hơn tôi chút xíu sao >o

Hậu kỳ _ Kỳ An: ... Cái này mà cũng cần tranh luận sao = =!!

Thẩm Phi _ Quân lâm thiên hạ: Hoan nghênh hậu kì độc quyền của tôi XD

Hậu kỳ _ Kỳ An: Đại thần hảo XD

Quần chúng nữ _ Tiểu Thu: Oa! Tôi không ngờ có thể gặp được Kỳ An sama trong truyền thuyết! Chụp ảnh chung chụp ảnh chung!

Quần chúng nam _ Cá chua ngọt: Ls tự trọng, cẩn thận đại thần ghen!

Chuẩn bị _ Mưa mùa hạ: Tôi sẽ không bao giờ nói cho cô biết rằng An bảo bối chính là hậu kì độc quyền của đại thần đầu → → Còn là chủ dịch thụ nữa!

Quần chúng nữ _ Tiểu Thu: Thật sao?! Khẩn cấp muốn nghe thanh âm của Kỳ An sama ngao ngao ngao!!

Thẩm Phi _ Quân lâm thiên hạ: *xoa cằm* Rất mong chờ biểu hiện của Kỳ An.

Cố Tích _ Kỳ An: Đại thần, anh nói vậy tôi sẽ xấu hổ O(_)O

Quần chúng nữ _ Tiểu Thu: Ngao ngao ngao, cứ như là trong mắt hai vị chỉ có nhau vậy!!

Chuẩn bị _ Mưa mùa hạ: Tiểu Thu muội nếu đã nhận ra còn không mau tự động rút lui (_)

Cố Tích _ Kỳ An: = =!!! Ai đó cho tôi đổi ID diễn đàn đi!

Thẩm Phi _ Quân lâm thiên hạ: Không cần sửa, rất đúng ý tôi.

Cố Tích _ Kỳ An: Đại thần, anh xác định không muốn cho mọi người hiểu lầm sao >o

Thẩm Phi _ Quân lâm thiên hạ: Hiểu lầm cái gì?

Chuẩn bị _ Mưa mùa hạ: Đại thần, anh ôn nhu một chút, đùa giỡn nữa Kỳ An sama sẽ không chịu được đâu (_) P/s: ID diễn đàn cậu muốn sửa như thế nào để tôi sửa (^)

Cố Tích _ Kỳ An: ... Tôi đi xem kịch bản → → Đừng ngăn cản tôi >o

Tô Lam mở diễn đàn chung để down kịch bản về xem, kịch bản cải biên của Bạch Tích được phản ứng rất tốt, báo trước là vô cùng đặc sắc, tâm lý nhân vật được miêu tả sâu sắc mà hợp lý, chính là Tô Lam càng xem kịch bản càng hăm hực, bởi vì cậu càng hiểu thấm thía phần tình cảm tuyệt vọng của Cố Tích trong hiện thực.

Đọc xong kịch bản kỳ một đã là một giờ chiều, Tô Lam mở diễn đàn vòng phối, từ khi Quân Mạc trở thành quá khứ, không biết có phải các GN (1) bị tổn thương quá nặng hay không, trên CP diễn đàn hầu như rất trầm, thỉnh thoảng có xuất hiện một số CP lâu của các CP khác nhưng cũng thấp phần đơn điệu.

Liên tục mở tới ba trang đều là các loại kịch thiếp chồng chất, Tô Lam đang hăng hái muốn xem chuyện mới ở diễn đàn cũng dần cạn hứng, đúng lúc nhìn thấy một cái topic mới Nói xem thử đạo gần đây bản mệnh(2) các bạn đang làm cái gì vậy (_) , bình luận đã có không ít, Tô Lam mở ra thấy thì cười cười, không ngờ còn có GN chọn cậu làm bản mệnh.

————— Cảm giác được gọi là bản mệnh thực kì diệu.

*Chú thích:

(1) GN: cô nương.

(2) Bản mệnh: người được xem là người tốt, người may mắn, chắc trong truyện ý chỉ thần tượng chăng?

14. Chương 14

Cho tới bây giờ Tô Lam vẫn chỉ luôn vậy xem Tà tiên sinh phối âm, đến khi chính cậu thử tự trải nghiệm mới phát hiện ra có tung thế nào cũng không tung được lời kịch này, cảm giác không hề tự nhiên.

Tô Lam đã tự nhốt mình trong thư phòng một tiếng đồng hồ, trước cửa có dán mệnh lệnh của cậu cấm Tà Tấn Xuyên vào quấy rối.

Tạ Tấn Xuyên cùng mèo con mắt to tròn mắt nhỏ, cuối cùng đành phải chịu thua đôi mắt tròn càng to thì càng tròn của con trai nhà mình, kiềm chế không nổi chạy đi gõ cửa thư phòng, “Ô Tô, em ở trong đó làm gì thế?”

“Ba—”

Cửa bỗng mở ra.

Tô Lam dằng dằng sát khí từ thư phòng đi ra, trong tay nắm chặt tập giấy, không thèm nhìn tới ánh mắt thấp thỏm cùng kinh ngạc của Tạ tiên sinh, ngồi phịch xuống sô pha phòng khác, lấy điện thoại ra bấm bùm bùm.

Tô Lam ngày thường đối xử với Tạ Tấn Xuyên đều rất chủ động, sáng sớm tỉnh lại sẽ báo cho Tạ Tấn Xuyên một tiếng, buổi trưa thỉnh thoảng sẽ nói cho anh biết ăn cái gì, buổi chiều năm giờ sẽ ngồi ở phòng khách pha một ấm trà chờ anh tan tầm trở về, nếu như tâm tình tốt còn có thể chủ động kiss anh một cái.

Nhưng nếu như Tạ Tấn Xuyên làm chuyện gì khiến Tô Lam không thèm để ý tới, cậu sẽ tổ chức chiến tranh lạnh, sẽ vẫn nhìn anh, vẫn cùng anh trò chuyện nhưng lông mày nhíu chặt, nụ cười lạnh băng.

Nếu như Tô Lam không thèm nhìn Tạ Tấn xuyên, vậy thì khả năng lớn là cậu có tâm sự.

Tạ Tấn Xuyên ngồi vào đối diện Tô Lam, không yên lòng lật tạp chí, đáng ngồi tuấn nhã, gờ tay nhắc chân đều lộ vẻ nhất phái phong lưu.

Điện thoại di động không ngừng báo hiệu có tin nhắn, chẳng qua bao lâu, Tô Lam rút cục cũng giương mắt lên nhìn Tạ Tấn Xuyên, anh lập tức buông tạp chí trong tay, tạo dáng vẻ chuyên chú lắng nghe.

Tô Lam đưa tập giấy trong tay cho anh, đó chính là kịch bản Tô Lam in ra. Tạ Tấn Xuyên chợt hiểu ra chuyện gì khiến cậu trở nên khác thường, vì vậy cũng an tâm, tựa như không có việc gì mà lật lật vài tờ giấy, hỏi: “Đây không phải là kịch bản kì một sao, em in ra à?”

Tô Lam phiền muộn xoa xoa bụng mèo con, nói: “Em không nói được.”

Vô luận là cái nào, lời kịch hay tạp âm, cậu đều không thể phát ra được. Tô Lam có chút khó giải thích, nói: “Bình thường khi anh phối âm, làm sao mà nói được?”

Tạ Tấn Xuyên đặc ý vẫy vẫy tay, “Muốn biết? Đến ngồi bên anh.”

Tạ tiên sinh tuyệt đối vô sỉ sẽ không buông tha cơ hội, Tô Lam có việc cầu cạnh, liền ngoan ngoãn ngồi xuống bên cạnh anh, “Nghiêm túc một chút, em không ngại học hỏi kẻ dưới, anh nên làm tấm gương tốt.”

Tạ Tấn Xuyên trêu tức nhìn cậu, “Nga, thế nào mới là làm một tấm gương tốt?”

“...”

Tô Lam mặt đỏ ửng, chỉ vào kịch bản nói: “Em mới hỏi Cố Tích, khi cậu ấy nói chỗ này là tình cảm gì gì đó, thế nhưng để bắt chước diễn tả được đúng ngữ khí cảm xúc của Cố Tích thì... Không được tự nhiên, em không thể nói nên lời.”

“Vì sao lại phải bắt chước Cố Tích?” Tạ Tấn Xuyên tựa lưng vào sô pha, ôn nhu giải thích, “Phối âm không phải là bắt chước, mà là lý giải, thể nghiệm, ví dụ như ở đây” Anh chỉ vào câu nói đầu tiên trong kịch bản của Cố Tích, “Em nếu như muốn tưởng tượng ra cảm xúc lúc Cố Tích nói ra câu này, rồi lại bắt chước diễn tả tình cảm đó, thế thì em không phải là Cố Tích, em chỉ đang diễn vai Cố Tích mà thôi.”

Tô Lam ở trong lòng tự ngẫm một lần, mấp máy môi nhưng không phát ra thanh âm, đôi mắt trông mong nhìn Tạ Tấn Xuyên, “Em, em vẫn không nói được.”

Tạ Tấn Xuyên thấy trong lòng ngứa ngáy, nét mặt lại làm như không có gì, nói: “Đến, coi như cái này là cuộc đối thoại của chúng ta.”

Đọc xong câu thoại cuối cùng của phần dự cáo (1), Tô Lam ngẩng đầu muốn nói mới phát hiện ra hai người đang dựa vào cực gần, đại khái là vì để nhìn thấy rõ kịch bản trong tay cậu, mặt của Tạ Tấn Xuyên hầu như phải dán vào bên mặt cậu, hô hấp quấn quít dây dưa cùng một chỗ.

Tô Lam hơi nghiêng đầu một chút, làn một của Tạ Tấn Xuyên liền dán vào trên mặt cậu. Tô Lam mở to hai mắt, không kịp phản ứng, Tạ Tấn Xuyên chế trụ ót cậu, không chút khách khí tách mở khớp hàm cậu, tiến quân thần tốc, “Tô Tô, nhắm mắt lại.”

Tô Lam thuận theo anh, nhưng cảm giác thấy thất lưng mát lạnh, tay người nào đó luôn qua vạt áo tham nhập, mơn trớn thất lưng mẫn cảm của cậu, mang đến từng đợt run rẩy. Tô Lam đỏ mặt đẩy anh ra, liếm liếm môi, “Anh...”

Bật ra được một chữ thế nhưng không biết phải nói gì, Tô Lam cúi đầu chỉ chỉ vào trang giấy, “Anh còn chưa chỉ có em cách nói, anh làm đạo diễn chẳng phải phụ trách cái này sao?”

“Phát âm không quá chuẩn.” Tạ Tấn Xuyên bình tĩnh nói, “Nhưng mà anh vừa mới từ thực tế sửa cho em một chút, không biết người nào đó có nhận ra không?”

“...”

Kỳ thực lúc này trong lòng Tạ tiên sinh vô cùng ân hận, trước đây chỉ vì không muốn thanh âm của Tô Tô bị một đám nữ tử thương nhớ mà kiên quyết không cho cậu cùng phối âm, hiện tại xem ra rất có lợi?

Bàn tay hạnh kiểm kém của người nào đó từ thất lưng ai đó chậm rãi đi xuống, Tô Lam cảm giận nhéo một cái vào tay anh, khiến anh đau đến rụt tay về, “Tô Tô, em mưu sát chồng?”

“Đáng đời!”

Tô Lam khê hừ một tiếng đứng dậy muốn tới thư phòng, ngay sau đó lại bị một cánh tay khỏe mạnh ôm lấy, Tô Lam chống tay ở trong ngực anh, bất mãn trừng mắt, “Buông ra, em phải vào thư phòng, vào chat với Cố Tích.”

“Anh đi cùng em.” Tạ Tấn Xuyên kéo cậu đứng dậy, khuôn mặt tuần tú vô sỉ nói, “Đừng như trút được gánh nặng thế em, anh vốn chẳng định làm gì em.”

Tô Lam đá một phát, “... Câm miệng.”

Người nào đó nhắm mắt bám theo đuôi, “Cố Tích cùng Thẩm Phi đang trong giai đoạn yêu đương cuồng nhiệt đi, em đừng mỗi ngày quấy rầy họ, sớm ép Thẩm Phi hóa thành con rồng khạc ra lửa mất thôi! Chúng ta tiếp tục học kịch bản đi, em còn cách yêu cầu của quy mao đạo diễn xa lắm!”

“Rầm——”

Cửa phòng đóng sầm trước mũi Tạ Tấn Xuyên, anh sờ sờ mũi, may mà không bị bẹp = =!

Mèo con vẫy đuôi từ phòng ngủ đi ra kiểm đồ ăn, mắt nhìn ghé vào ba ba ở cửa thư phòng liền biết ngay vừa diễn ra thảm kịch luân lí, đôi mắt xinh đẹp chớp chớp, “Ba ba, con chỉ là đi ngang qua... Thế nhưng không thể không nói cho ba biết, người ba dính đầy bụi bẩn thật sự là rất xấu! Meo meo”

Qua mười buổi tối Tạ tiên sinh nhiệt tình luyện tập PIA kịch, rồi lại trải qua mấy ngày Tô Lam chăm chỉ chế tác hậu kì, Nếu như em không còn yêu anh nữa cuối cùng cũng thuận lời phát hành, Tô Lam một mực im lặng ghi hận lần trước Tạ tiên sinh âm hiểm chạy tới đoạt mất sô pha, thù cũ hận mới cộng lại khiến cậu hoàn toàn không tín nhiệm anh, quyết định tự lực cánh sinh đi đoạt sô pha.

Tô Lam vận khí rất tốt, thành công chiếm được sô pha, thế nhưng sao không ai nói cho cậu rằng người cướp được sô pha tương đối dễ bị lừa giỡn?

1L Kỳ An: Ai cũng không được cướp sô pha của tôi →→đề chết các người XDDD

2L Quân lâm thiên hạ: *xoa cằm* Các người đều hiểu mà →→

3L Mưa mùa hạ: Chúng em đều hiểu tư thế cưỡi ngựa gì gì đó mà *ôm mặt bỏ chạy*

~~4L Hỉ Oa: Cảm tạ đại thần đã nhờ giúp em một tấm vẽ áp phích tuyên truyền đẹp như vậy!! Cảm tạ Tô Lam sama em sùng bái nhất đã vẽ bức tranh này! Em yêu các anh!!!

5LBạch Tịch: Kịch tở!! Lx(2) chú ý!!! Lại thấy quy mao đạo diễn xuất hiện!

6L: Oa oa oa cùng Ls sama chụp ảnh chung!!! Cast đẹp! Staff đẹp! Kịch thiếp đẹp! Tư thế cười ngựa đẹp! Ngao ngao ngao tui không nhìn lầm chứ, CV vai Cố Tích không ngờ lại là hậu kì sama!! Khẩn cấp đi nghe kịch!

7L: Một tháng trước thấy thông báo trao quyền thật to, còn tưởng là tui hoa mắt, tuy chỉ là dự cáo nhưng tổ kịch hảo thần tốc!! Bị cảm động

8L: Khi nghe kịch phát hiện ra thanh âm của Cố Tích chưa từng nghe qua, chạy tới xem dàn Cast mới biết Kỳ An sama không chỉ làm hậu kì đẹp mà ngay mà thanh âm cũng vô cùng đẹp. Sự hưng phấn tột đỉnh nhất định phải hướng Kỳ An sama biểu lộ.

9L: Hậu kì làm đẹp miễn chê! Nghe xong kịch chỉ có thể phun máu! Lẽ nào các người thực sự không cảm thấy đại thần cùng hậu kì độc quyền thanh âm siêu cấp ăn ý sao?

10L: Ủng hộ Ls! Nghe cô nhắc tới tôi cũng thấy vô cùng ăn ý! Không thể bình tĩnh được!

11L: Uy uy uy Ls YY cái gì thì YY ở trong lòng là được rồi QAQ

12L: Kỳ An sama, thanh âm hợp vai miễn bàn! Quả thực diễn tả được hoàn hảo Cố Tích trong lòng em!

XL:...

*Chú thích:

(1) Dự cáo: giới thiệu.

(2) Lx: Louxia = lâu dưới.

15. Chương 15

Lúc này đã vào tháng mười một, phải bật hệ thống sưởi hơi, mèo con chắc cũng biết lạnh, suốt ngày mon men nằm gần hệ thống sưởi ấm, ngay cả khi Tô Lam đổ thức ăn cho nó, nó cũng lười biếng chẳng thèm ăn, chỉ thích nằm úp sấp.

Hằng ngày Tô Lam thường vẽ tĩnh vật với mèo con, hoặc là chụp ảnh, nhưng mà từ sau khi Tạ Tấn Xuyên công bố trên weibo ảnh chụp ngón tay đeo nhẫn, cậu đã không còn up ảnh mèo con lên nữa, bởi vì mỗi lần nhìn thấy cái weibo đều cảm thấy xấu hổ.

Dùng tay trái ôm mèo con rồi chụp lại, Tô Lam đem hai tấm ra so với nhau, ngón tay của Tạ Tấn Xuyên thon dài nhưng bàn tay rộng, đeo nhẫn càng làm tăng thêm cảm giác mạnh mẽ, tin cậy. Còn tay cậu có chút đối lập, thoát nhìn thanh tú không gì sánh được, ngón tay trắng nõn tinh tế, bàn tay dường như có thể bị tay Tạ Tấn Xuyên bao gọn, thực sự rất nhỏ.

Tô Lam buông tiếng thở dài, định xóa ảnh đi, suy nghĩ một chút vẫn để lại, up lên weibo của Tạ Tấn Xuyên.

CV Quân lâm thiên hạ: Ảnh Thấy weibo thâm tình của người nào đó, em vẫn muốn đáp lại một chút cũng được rồi (yêu anh) →→ Cả nhà đừng nói với anh ấy là tôi làm nha XDDD

“Ngao ngao ngao! Đây là hợp thể trong truyền thuyết sao? Thỉnh an phu nhân đại thần!”

“O(_)O Ha ha~ Lên weibo liền thấy phu nhân hảo hài lòng! Phu nhân yên tâm, chúng tôi sẽ không nói cho đại thần đâu!”

“AUV(1)! Bàn tay thật thụ! Vì sao ôm mèo con mà tôi lại nhìn ra như vậy! Lăn hảo mạnh

”

Mưa mùa hạ: Nhào vào tiểu thụ nhà đại thần! Cầu follow weibo (2)!”

Hỉ Oa: Mùa hạ, cô follow weibo đại thần thì có khác gì follow hợp thể đâu ( )

CV Quân lâm thiên hạ: Không phải chỉ là thỉnh thoảng vào weibo của người nào đó up mấy cái ảnh meo con thôi sao (^)

Hỉ Oa: Phu nhân, cậu quả nhiên ngạo kiều! Cuối cùng tôi cũng hiểu vì sao đôi khi tự dừng weibo của đại thần đổi tính ha ha!

Mưa mùa hạ: Phu nhân lúc nào rảnh rồi thì cùng đại thần lên YY đi —— Cả nhà cũng nhau nói chuyện phiếm thật vui vẻ!

CV Quân lâm thiên hạ: Lẽ nào không phải các người muốn trêu đùa sao (^)

Hỉ Oa: Mùa hạ, cấp bậc câu dẫn của cô thực sự thảm hại!

CV Quân lâm thiên hạ: ...

Tô Lam up ảnh chụp của mèo con lên weibo của Tạ Tấn Xuyên rồi đứng dậy thay quần áo. Chiều nay Tạ Tấn Xuyên tan ca sớm, hai người hẹn cùng ra ngoài ăn cơm tối, Tô Lam sẽ đến công ty anh chờ anh.

Bởi vì sắc trời cuối thu có chút ảm đạm, người ta bước lên con đường rợp màu vàng óng của quả bạch quả(3) rụng trên mặt đất. Tô Lam xuống khỏi xe taxi, dưới giày vang lên tiếng vỗ vụn khô khốc của lá cây. Mặt cậu vui vào trong khăn quàng cổ, đứng dưới một tàng cây bạch quả.

Khi cậu đếm tới ba trăm, thân ảnh Tạ Tấn Xuyên vội vã đã xuất hiện trong tầm mắt cậu. Đại khái là vì vội vội vàng vàng, áo gió anh cũng vắt trên cánh tay không kịp mặc, mái tóc luôn được chải gọn gàng cũng bị gió thổi rối loạn.

Tô Lam cong khóe môi, hai tay rút trong túi áo, bình tĩnh chờ anh đi tới.

Khi bạn chờ một người, dù cho đối phương là bằng hữu của bạn, khi hân đến gần, bạn cũng sẽ cảm thấy xấu hổ mà dời tầm mắt. Nhưng nếu người kia là người bạn rất yêu rất yêu, bạn nhất định luyến tiếc dời mắt.

“Chờ lâu chưa, vừa nãy bị chút vấn đề kéo chân, em lạnh không?”

Tô Lam lắc đầu, “Vừa mới tới, không lạnh, anh mau mặc áo khoác vào đi.”

Tạ Tấn Xuyên dường như không tin, vói vào túi áo nắm lấy tay cậu, cảm thấy được bàn tay ấm áp mới giãn mày, nghiêng người đứng chắn gió.

Chẳng qua bao lâu, thư kí của Tạ Tấn Xuyên đánh xe tới, đưa chìa khóa cho anh, “Tạ tổng, đi thông thả.”

Tạ Tấn Xuyên thay Tô Lam mở ghế phụ lái, cúi người thắt dây an toàn cho cậu, anh luôn luôn như vậy, ôn nhu sủng nịch, Tô Lam ngó ngó không thấy có ai, liền tranh thủ lúc anh cúi người, hôn một cái lên gương mặt anh tuấn, sau đó tay vuốt vuốt môi cười trộm nhìn anh.

Xe dừng lại ở một nhà hàng phong cách phương nam, mặt tiền cửa hàng không lớn, nhưng bày trí cực kì phong nhã, trên mỗi chiếc ghế ảm áp phủ thảm nhung. Hai người là khách quen, khi tới được chủ hàng thân thiết chiêu đãi, “Tiểu Tạ, Tiểu Tô, hai cậu thật lâu không tới a, hôm nay muốn ăn cái gì? Tôi tự mình làm cho các cậu!”

Tô Lam đi tới chỗ ngồi quen thuộc, Tạ Tấn Xuyên cởi áo ngoài vắt lên lưng ghế dựa, lại giúp Tô Lam cởi khăn quàng và áo khoác, rồi xoay người nói với chủ hàng: “Thịt lợn xào măng non (4), cải thảo Dương Xuân, đậu hũ gạch cua (5), cháo cá dưa chua(6), còn thêm một đĩa tôm (7)”

Chủ hàng là một phụ nữ trung niên, từ nường bán lão, phong vận do tôn(8), nghe xong liền vui tươi hơn hử đi tới trừ phòng, trước đó còn hỏi, “Được được, sao không thấy gọi canh? Bên ngoài lạnh lắm, uống chút canh ảm áp thân thể, nhìn Tiểu Tô gầy chưa kìa! Ăn nhiều một chút!”

Tạ Tấn Xuyên ngồi vào đối diện Tô Lam, giương giọng nói, “Vậy cho một canh móng giò!”

Thân ảnh chủ hàng vừa khuất sau tấm rèm che, Tô Lam phì cười xoa xoa cái bụng nhỏ, “Em bị béo bụng đến nơi rồi, vậy mà còn nói gầy, cô ấy đến tốt cùng là muốn em béo a...”

“Chân tay em nhỏ, đứng trước gió có cảm giác sẽ bị thổi bay ấy chứ.” Tạ Tấn Xuyên cười không có ý tốt, “Ăn nhiều một chút cũng tốt, ôm rất vừa tay.”

“... Nghiêm chỉnh một chút.”

Tô Lam trừng anh, cúi đầu loay hoay nghịch di động, Tạ Tấn Xuyên mỉm cười nhìn cậu.

Đồ ăn rất mau được bưng lên.

Hương vị phương nam rất tinh xảo, màu sắc trắng trong thuần khiết, thoát nhìn thanh đạm, nhưng cực kì hấp dẫn, mê người từ màu đến vị.

Tạ Tấn Xuyên đưa cho Tô Lam đôi đũa mộc, tiện tay cầm di động trong tay cậu. Tô Lam ngẩng đầu bất mãn, vươn tay đòi, “Em đang xem weibo, trả lại đây.”

“Anh xem không được sao?” Tạ Tấn Xuyên xem, cười nhẹ hỏi lại, “Còn không muốn nói cho anh biết là em làm?”

“Thấy thì anh cũng phải làm bộ như không thấy.” Tô Lam đoạt lại di động, ngạo kiều nói, “Đám GN nhà anh hết a uy lại gọi em là phu nhân, anh cũng chả thèm quan!”

“Vậy em muốn bọn họ gọi em là cái gì? Em nghĩ ra được anh sẽ bắt họ gọi!” Tạ Tấn Xuyên lột vỏ tôm đặt vào bát súp men xanh điệp của cậu, “Đừng dùng di động nữa, đồ ăn nguội không tốt cho dạ dày.”

“Chờ một chút, em chụp ảnh thức ăn up lên weibo, đám tham ăn kia, cả ngày cứ quẩn quít lấy em, muốn em up weibo thực là phiền chết.” Tô Lam tuy rằng nói như vậy, nhưng khéo mắt, đuôi mày đều mang theo tiểu ý.

Khi ăn xong thì trời đã tối rồi, phương Bắc nhiệt độ ban ngày và ban đêm chênh lệch rất lớn, đặc biệt là trong nhà hàng còn bật máy sưởi. Thế nên khi Tô Lam ra khỏi cửa hàng ăn liền cảm thấy trên mặt lạnh như đóng một tầng băng, khiến Tạ Tấn Xuyên ngửa đầu cười, nói: “Đi dạo một chút, ăn no quá.”

Cảnh đêm B thị vô cùng đẹp, đèn đường sáng trưng, chiếu lên gương mặt Tô Lam vốn đã đẹp càng làm tô điểm thêm đẹp. Đi tới quảng trường, hai người cùng nhau ngồi vào một cái ghế dài, nhìn những đứa trẻ dường như không thấy lạnh, vẫn vui đùa chạy nhảy nơi quảng trường rộng lớn, nét mặt không tự giác cười rộ lên.

Hai người vừa bước qua cửa nhà đã thấy mèo con ghé vào cửa, phát hiện ra Tô Lam lập tức chạy tới, thân thiết mà cọ cọ chân cậu, khiến cậu chẳng bước đi nổi. Tô Lam yêu thương khom lưng ôm lấy nó, vỗ về lông mao mềm mại, thấp giọng nói, “Xin lỗi mèo con, tao về muộn, một mình mày ở nhà rất buồn sao. Tao cho mày ăn nhé, vị tôm mày thích nhất có được không?”

Mèo con híp mắt, cái đầu nhỏ thoải mái cọ vào tay cậu, “Meo meo.”

Tạ Tấn Xuyên tựa ở cửa trù phòng một hồi, sau đó cười cười đi vào phòng tắm. Đến khi anh quần khăn tắm đi ra, Tô Lam đang ôm laptop ngồi trên sofa phòng khách lên mạng, mèo con nằm chống vó ở bên người cậu.

Đặt một chén sữa nóng lên bàn trà, Tạ Tấn Xuyên ngồi xuống cạnh Tô Lam nhìn cậu tán ngẫu.

Tương Tiểu Vũ: Gọi nhiều đồ ăn như vậy, Tiểu An, cậu ăn một mình chẳng hết đâu XDDD

Kỳ An: Lẽ nào tôi không thể là một người rất mập sao (^)

Mưa mùa hạ: Ai nói không thể → → Liếc qua ảnh đã thấy!

Hỉ Oa: Chỉ sợ Kỳ An sama cậu không dám ( )

Kỳ An: *xoà cằm* Tôi sẽ không dễ dàng bị các cô kích tướng đâu = =!!!

Mưa mùa hạ: Thương để gia gia cho tôi một trái tim phụ nữ nhưng không cách nào khiến nó yêu được một người đàn ông, trái lại thích nhìn tình yêu của hai người đàn ông ( )

Kỳ An: ...

Tương Tiểu Vũ: Thượng đế gia gia cho tôi một trái tim đàn ông nhưng không cách nào khiến nó yêu được một người phụ nữ ( )

Bạch Tịch: O(_)O

~Mưa mùa hạ: Hãy nói cho chúng tôi biết An bảo bối thích đàn ông hay phụ nữ nha!

Kỳ An: ...

Hỉ Oa: Theo kinh nghiệm!

Bạch Tịch: Bị truy hỏi mà không thể phản bác!

Mưa mùa hạ: An bảo bối, cậu quả nhiên là thích nam nhân nha

Kỳ An: Vì sao lại đi hỏi mấy chuyện này chứ!

Tô Lam trợn trắng mắt, Tạ Tấn Xuyên ngồi cạnh giống như đang xem kịch vui nhìn cậu, “Ô Tô, lẽ nào đến giờ em vẫn không phân biệt được anh là nam hay là nữ sao?”

“...”

Tô Lam nhận mệnh trả lời.

Kỳ An: Mùa hạ, cô biết rõ còn cố hỏi >o

Mưa mùa hạ: Ngao ngao ngao! Tỷ không thể bình tĩnh nổi!

Kỳ An: Động kinh cái gì, thỉnh tự trọng a...

Đám trẻ con trong đàn đều rất đáng tin(9), Tô Lam cũng không định giấu diếm loại chuyện này. Kỳ thực không phải cậu sinh ra đã thích đàn ông, nhưng trùng hợp Tạ Tấn Xuyên cậu yêu lại là một người đàn ông mà thôi.

---

*Chú thích:

(1) AUV: Viết tắt của “ai u uy”, biểu thị trạng thái ngạc nhiên thú vị.

(2) Nguyên văn là hồ phẩn, tức là thần tượng lẫn nhau.

(3) Cây bạch quả: Hình ảnh hàng cây bạch quả ở Chiết Giang.

(4) Thịt lợn xào măng non:

(5) Đậu hũ gạch cua:

(6) Cháo cá dưa chua: Trong ảnh nhìn có vẻ hình như là thịt heo, ta sẽ bảo sên tìm ảnh khác (ngày trước nó ở Trùng Khánh, chả biết đã ăn món này chưa, đây là món nổi tiếng của Trùng Khánh mà:”)))

(7) Tôm:

(8) Từ nương bán lão, phong vân do tồn: người đẹp dần già, dáng vẻ vẫn như xưa.

(9) Nguyên văn là kháo phổ, nghĩa là đáng tin.

16. Chương 16

Chắc là do tối qua ra ngoài hứng gió, sáng sớm Tô Lam tỉnh lại cảm thấy cổ họng đau nhức, lật đặt trèo xuống giường, kéo rèm cửa ra mới biết là trời đang mưa.

Mèo con ở bên bệ cửa sổ quay sang Tô Lam kêu một tiếng, tựa hồ đang nói với cậu buổi sáng tốt lành.

Đăng nhập vào QQ, trên diễn đàn, mấy nhóc học sinh đã đi học, còn có mấy người đã đi làm, chẳng có ai nói chuyện. Tô Lam cụt hứng mà thu nhỏ cửa sổ lại, mở diễn đàn vòng phôi ra xem mấy chuyện không thể không nói về CV với CV, Tô Lam cười cười.

Đúng lúc đó Tạ Tấn Xuyên gọi điện tới, “Tô Tô, rời giường chưa?”

“Hiện tại là mấy giờ rồi chứ, em đã sớm rời giường! Bây giờ vẫn chưa phải là giờ nghỉ trưa đi? Anh thật lười biếng...” Tô Lam đồng ý nói, cố gắng sao cho giọng nghe không quá khàn khàn, “Bên ngoài trời đang mưa, vốn đang định đi...”

“Tiếng của em sao khàn thế? Bị cảm?” Tạ Tấn Xuyên bắt giác nhíu mày, buông văn kiện trong tay xuống, “Trong nhà còn thuốc không?”

Tô Lam bĩu môi, “Đã biết đã biết, càng ngày càng dơ dài!”

Thư kí gõ cửa tiến vào, Tạ Tấn Xuyên ra hiệu dừng lên tiếng, giọng điệu ôn nhu nhỏ nhẹ nói vào điện thoại, “Uống nhiều nước nóng, anh về sẽ kiểm tra.”

“...Uy, anh đủ rồi nha, em đi ăn điểm tâm, còn phải cho mèo con ăn nữa.”

“Được rồi, được rồi, em lúc này nói định đi ra ngoài, đi làm gì vậy?”

Tô Lam nheo mắt lại hồi tưởng một chút mới nói, “Nga... Em định đi mua ít thuốc vẽ, màu xanh với màu trắng đã dùng hết rồi, chờ tạnh mưa em đi là được rồi, anh bận mà.”

Với lý do cảm mạo không vẽ được tranh, Tô Lam quyết định ở nhà lười biếng, hơn nữa, hiện tại đã lấp xong hết hố, cũng ngừng không tiếp kích mới, Tô Lam hoàn toàn chẳng có chút áp lực nào ( )

Mùa hạ buổi chiều chỉ có một tiết, nhanh chóng phi thẳng đến diễn đàn gọi người tổ đội xuyên việt.

Mưa mùa hạ: Hảo buồn chán a a a a a!! Thúy cục mau tới đàn a uy!! Một đám cmn người muối!! (1)

Kỳ An: → → Mùa hạ, cô khỏe không?

Mưa mùa hạ: Nhào vào An bảo bối QAQ

Tương Tiểu Vũ: Ăn điểm tâm do Không nói kun nhà tôi làm thật là hạnh phúc

~Hỉ Oa: Tương Tiểu Vũ, cậu đang kéo thêm giá trị thù hận!

Mưa mùa hạ: Các cậu đều có thể lên YY không, chúng ta tổ chức đoàn xuyên việt đi!!

Kỳ An: Xuyên việt là cái gì?

Tương Tiểu Vũ: Vừa ăn no xong, không có việc gì làm ngoài lên kênh tiếp đãi các muối muối O(_)O

~Mưa mùa hạ: An bảo bối, cậu có acc nhỏ YY không? Không có thì tỷ cho cậu mượn một cái

~Kỳ An: Chớp mắt, có— nghe có vẻ thú vị.

Đại thần rảnh rỗi cũng chơi game gì đó, acc YY lập ra một đồng, cái YY mà Tô Lam dùng hiện nay thực chất chính là một trong số các acc nhỏ mà đại thần lập ra ngày đó.

Hỉ Oa: Vậy chúng ta dùng khẩu hiệu gì?

Tương Tiểu Vũ: Cô đã thành tâm thành ý đặt đúng câu hỏi rồi (^)

Mưa mùa hạ: Tôi sẽ rộng lòng từ bi nói cho cô biết ( )

Bạch Tịch: Để ngăn cản thế giới bị hủy diệt.

Thiên Ca: Thi hành tội ác cùng tình yêu và hiện thực.

Phi Mạch: Nhân vật phản diện vừa mê người vừa đáng yêu O(_)O

Kỳ An: ... Chính là như vậy... Meo meo

~Mưa mùa hạ: Ngao — Phi Mạch cô cứ nhiên còn sống!! Tỷ nhớ cô muốn chết!

Hỉ Oa: Ngao! Kỳ An sama giả tiếng mèo khiến em phun máu anh anh anh

Tương Tiểu Vũ: Nếu như đại thần cũng được nghe tiếng meo meo thì thật tốt XDDDDDD

Mưa mùa hạ: Đại thần đang đi làm mà! Hơn nữa An bảo bối kêu tiếng mèo rất khả ái

Bạch Tịch: Khẩn cấp muốn nghe!

Hỉ Oa: Người qua đường số một tại YY đã chờ các người, các người tốc độ lên một chút có được không?

Kỳ An: ... Người qua đường số tám đến đây.

Mưa mùa hạ: An bảo bối, cậu thêm bạn tôi đi, chờ chút tôi mặc áo may ô cho cậu.

Kỳ An: Được, đã thêm rồi.

Tương Tiểu Vũ: Phòng thứ nhất, xã kịch truyền thanh Tháng mười hai, YY xxxxxx.

Vừa vào kênh, trong xã đã có biên kịch muối muối nhiệt tình tiếp đãi, “Hoan nghênh tới xã kịch truyền thanh Tháng mười hai, vào xã mời nhân 1, bla bla...”

Khung chat Người qua đường số một: Cầu hình thức mạch ngang

~Gian phòng thiết lập hình thức mạch sau, tám người lần lượt lên mạch, sau đó sẽ hô khẩu hiệu của mình, nhóm bọn họ dĩ nhiên sẽ mở biển thanh, ví dụ như thanh âm của Tiểu Vũ bị chỉnh thành giọng nữ nũng nịu, hay Mùa hạ bị biến thành trung niên đại thúc... Ngao, quả thực thảm không bút nào tả xiết!

Đến lượt Tô Lam lên mạch, “... Chính là như vậy.”

Mèo con nằm trong lòng Tô Lam nghe thấy cậu lên tiếng liền miễn cưỡng kêu, “Meo meo~”

“ ... ”

Tô Lam sợ quá, nhanh chóng xuống mạch, liền nghe được phía bên kia có em gái tiếp đãi lúc đầu cười đến dễ nghe, “Số tám kun hảo mạnh, kêu meo meo một tiếng lập tức khiến tâm của nhân gia ngứa ngáy

Kêu lại lần nữa đi mà.”

Mưa mùa hạ: *đập bàn* An bảo bối mau lên diễn lại a! Chúng ta phải đùa giỡn em gái kia, chứ không phải là bị người ta đùa giỡn!

Kỳ An:...

Hỉ Oa: Nhớ nhắc tôi ghi âm, ngao ngao ngao, nhất định phải gửi đại thần nghe một chút tiếng mèo kêu cực mạnh, cực mềm mại này XDDDDDDDDDDDD

Kỳ An: Ghi âm cái quái gì >o

Tương Tiểu Vũ: Tiểu An, thanh âm của cậu khàn vậy, bị cảm sao?

Kỳ An: Có chút cảm, cảm ơn đã quan tâm XD

Thiên Ca: Nga~ Mùa này thực sự tỷ lệ mắc bệnh cúm rất cao, đại thần hôm nay cũng up weibo nói rằng tiểu thụ nhà anh ấy bị cảm, tất cả mọi người nhớ chú ý thân thể nha!

Thấy Thiên Ca nói vậy, Tô Lam nhất thời cứng đờ, may mà mọi người cũng không để tâm lắm đến chuyện này, mau chóng chuyển sang chuyện khác, Tô Lam thở dài một hơi.

Đoàn người xuyên việt vui quá trời luôn, khi Tạ Tấn Xuyên trở về chính là nhìn thấy Tô Lam đang học tiếng mèo kêu. Tô Lam , vội vã đến diễn đàn tạm biệt rồi out YY.

Cậu nhìn thời gian mới tới bốn giờ, không khỏi ngẩng đầu ai oán nhìn ai đó, “... Anh sao lại về sớm như vậy a, dám trốn làm!”

Tạ Tấn Xuyên cười trộm, tựa ở cánh cửa ngắm bộ dáng lúng túng của cậu, “Học mèo kêu rất khả ái, kêu thêm lần nữa anh xem nào.”

“ ... ”

Trong tay Tạ Tấn Xuyên cầm là một túi màu vẽ, đưa cho Tô Lam, “Trên đường về tiện thể mua cho em mấy ống.” Anh đặt tay lên trán cậu đo nhiệt, “Àn, không sao... Ăn xong đã uống thuốc chưa?”

Tô Lam ngoan ngoãn gật đầu, trong lòng cảm động không ngớt. Thuốc vẽ cậu quen dùng được bán trong một tiệm chuyên bán màu, ở đây màu nào cũng có, chất lượng rất tốt, chỉ là cửa hàng rất khuất, mặt tiền hẻo lánh, nếu không phải cố gắng tìm sẽ rất khó thấy, hơn nữa còn cách công ty của Tạ Tấn Xuyên gần như nửa B thị, đi đi về về chính là đi một vòng thành phố.

Tạ Tấn Xuyên đi tới tắt máy tính của Tô Lam, “Bị cảm thì nên hảo hảo nghỉ ngơi một chút, dùng vi tính dễ đau đầu, em ra ban công ngắm cảnh cũng được.”

Thực là... chuyện này mà cũng quản. Tô Lam bất đắc dĩ đứng dậy, lại bị Tạ Tấn Xuyên kéo vào lòng hôn một phen, hơi thở quần quít, Tạ Tấn Xuyên cười nói, “Thật muốn bị lây của em...”

Tô Lam đắm anh một cái, cười mắng, “Cũng không sợ bị lây, em không muốn hết bệnh lại phải đi chiếu cổ người bệnh.”

17. Chương 17

Sau khi kịch Nếu như em không còn yêu anh nữa phát hành dự cáo, weibo của Thiên hạ sinh ca bị người ta spam giục kịch không dứt, rất nhiều cuộc chiến nước bọt đã diễn ra chỉ vì lý tưởng cao cả là ép cho ra kịch.

Mùa hạ ở trong diễn đàn thông báo đúng tám giờ phải có mặt.

Tô Lam thu dọn xong trong phòng bếp thì đi ra, Tạ Tấn Xuyên đã chờ cậu ở đầu cầu thang, thấy cậu thì vuốt cằm, khẽ nghiêng cười, “Cùng Tô Tô đối đáp kịch, rất chờ mong.”

Tô Lam hai tay ôm ngực, rất có khí thế đấu mắt với anh, biểu tình giả vờ nghiêm túc: “Em cũng rất chờ mong.” Sau đó liếc Tạ Tấn Xuyên, “Thế nào, còn muốn em van xin anh mới bằng lòng đi sao?”

Mỗi lần đều là nghe anh cùng người ta tình chàng ý thiếp, bây giờ rốt cục cũng có thể tự làm! Cuối cùng cũng không cần bị nhốt trong nhà tù ghen tuông nữa rồi!

Trong kịch tổ đều là một đám nhóc, khi Tô Lam lên YY thì mọi người đều đã có mặt, ngoài trừ Tạ Tấn Xuyên phải ra phòng khách lên mạng >o

Mùa hạ thấy Tô Lam liền bắt đầu quở trách: “Nga, An bảo bối, lần trước xuyên việt cậu lâm trận bỏ trốn! Cậu có biết đã bỏ lỡ bao chuyện đặc sắc không hả?”

Hỉ Oa phụ họa: Đúng vậy! Đúng vậy! Thật đáng tiếc!

Tô Lam khó hiểu hỏi, “Xảy ra chuyện gì?”

Mùa hạ cười đến run cả người, “Tương Tiểu Vũ cùng với công quân của hân hợp thể ha ha ha! Sau đó Tương Tiểu Vũ bị em gái tiếp đãi nhận ra!”

Tương Tiểu Vũ: Uy uy uy! Mùa hạ, cô quá lầy rồi nhá! Cô là muốn cho toàn bộ thế giới đều biết hay sao. Thực quá đáng.

Hỉ Oa: Đó là bởi vì em gái kia đùa giỡn tiểu thụ quá đặc sắc. Các loại tiết tháo a. Kỳ An sama, tôi ghi âm, cậu có muốn nghe hay không?

Tô Lam gật đầu nói, “Có.”

Tương Tiểu Vũ: Tiểu An cậu không thể như vậy QAQ Cả một đời thanh danh của tôi cứ như vậy bị hủy...

Cái kênh tư mật này lần trước bị nick trắng vào nhầm (hay chính là Thẩm Phi đi ngang qua), sau đó liền cẩn thận mà phong tỏa từng phòng, YY của Tô Lam được mặc áo đỏ, quyền hạn của quản lí kênh, cả xã kịch chỉ có các trưởng nhóm được mặc áo vàng.

Tô Lam mắt thấy trong phòng chỉ có Quân lâm thiên hạ là nick vàng, tâm tình tốt sang chào hỏi: “Đại thần, buổi tối hảo~”

Khung chat Quân lâm thiên hạ: Buổi tối hảo, Tiểu An.

Mùa hạ: Ngao, em mặt dày cầu thanh âm của phu nhân đại thần!

Khung chat Quân lâm thiên hạ: Mặt dày cũng không thể *lườm*

Hỉ Oa: Em đoán thanh âm của phu nhân nhất định rất mềm mại, ôn nhu! Như vậy mới là tuyệt sắc mỹ thụ nha

~Tô Lam: Ách...

Mùa hạ nhanh mồm nhanh miệng không quản hậu quả nói, “Ách... An bảo bối, cậu đừng để bụng nha...” Không phải ám chỉ An bảo bối là tiểu tam mà sao tự dưng có cảm giác siêu ngược thế này!

Khung chat Quân lâm thiên hạ: Em ấy ở trong thư phòng. Tiểu Bạch thông báo dán kịch bản đi.

Mùa hạ trước màn hình vi tính lệ nóng doanh tròng, đại thần lần đầu tiên sẵn sóc giải vây cho người khác như vậy a!

Khung chat Mưa mùa hạ: Ủ, không nên quấy rầy phu nhân, PIA kịch là việc chính ~( )/

~ Khung chat Bạch Tịch: ... Cô hiểu thế là tốt >o

Khung chat Mưa mùa hạ: Hãn... Tôi sai rồi >o

Kỳ thực Tô Lam ở trước máy tính có chút khẩn trương, lần trước đã nhớ Tạ Tấn Xuyên ở một bên chỉ đạo từng câu từng câu, chính là để diễn được trọn vẹn vai Cố Tích, bây giờ mới thấy càng diễn càng khó.

Vì vậy Tô Lam khẩn trương tới mức quên mở mạch, thẳng đến khi thấy trên khung chat có mấy cô nương đang trêu chọc mới càng thấy xấu hổ, đỏ mặt.

Khung chat Bạch Tịch: Nhân gia cũng muốn được cùng đại thần ôm mạch ~( )/

~ Khung chat Kỳ An: ...

Khung chat Kỳ An: Cùng đại thần đối đáp thực khẩn trương ~( )/

~ Khung chat Quân lâm thiên hạ: *xoa cằm* Lúc làm dự cáo biểu hiện cũng rất tốt mà.

Khung chat Kỳ An: *ôm mặt* Cảm tạ đại thần.

Khung chat Kỳ An: Cả nhà chuẩn bị cho tốt, có gì nói trên khung chat, đừng gõ chữ lung tung.

Cho dù có đại thần cổ vũ thì Tô Lam vẫn không được quy mao đạo diễn cho qua cửa.

Mới nói được chưa tới mười câu thoại, Lâu Thư đã lên mạch: “Dừng, dừng, Kỳ An, cậu đã xem kịch bản chưa? Từng câu lời kịch đều phải đọc qua hai ba lần, lời kịch phức tạp đến nỗi không thể đọc cho lưu loát sao?”

Tô Lam xấu hổ vô cùng, “... Xin lỗi, tôi chỉ là —”

Lâu Thư không chút lưu tình ngắt lời cậu: “Với cái tình trạng này thì diễn thế nào được?”

Cục diện lâm vào xấu hổ, tuy rằng mọi người đều biết tính của quy mao Lâu Thư, nhưng ăn ngay nói thật như vậy cũng chẳng tốt cho Tô Lam.

“Tôi...”

“Tiểu An đối kịch với tôi khẩn trương vậy sao? Vậy phải làm thế nào cho tốt đây?”

Bên kia là âm thanh Tạ Tấn Xuyên sùng sục nói, Tô Lam nhẹ nhàng thờ ra một ngụm buồn rầu, “...Tôi không có khăn trương.”

“Vậy là do phải diễn ở trước mặt mọi người nên xấu hổ không đọc được lời thoại sao?”

Tô Lam khẽ ừ, cậu cùng Tạ Tấn Xuyên chỉ cách nhau một bức tường, nhưng lúc này rất muốn đang được ở bên cạnh anh, tựa như chỉ cần ở bên anh, sẽ không còn gì phải lo sợ, xấu hổ.

Tạ Tấn Xuyên dùng thanh âm trầm thấp, ôn nhu nói, “Tiểu An lần đầu pia kịch khó tránh khỏi khăn trương, như vậy đi Lâu Thư, trước tiên tôi cùng với Tiểu An luyện tập vài lần, cậu nghe thử xem có được không?”

Lâu Thư ngữ khí có chút bất thiện, “Cá nhân tôi cho rằng, thanh âm của Cố Tích không nhất định phải êm tai, nếu như Kỳ An cứ diễn hồng hồng như vậy, tôi chỉ có thể kiến nghị đổi người.”

Tạ Tấn Xuyên ngừng một chút, nói: “Đi, tôi cùng với Tiểu An thử trước đã.”

Tô Lam nghe xong hỏi: “Đi đâu?”

Tạ Tấn Xuyên cười khê: “Đương nhiên là đi theo tôi, tới kênh của tôi.”

Nói xong liền thấy áo may ô của anh biến mất khỏi phòng. Tô Lam mở danh sách bạn tốt, ava của Quân lâm thiên hạ vẫn còn sáng, anh bỏ áo may ô đi, ava lập tức tối sầm, bị đẩy xuống dưới.

Tiếng mưa rơi tí tách, YY của Tô Lam bị kéo tới một gian phòng đã được khóa ‘ Tình cảm của chúng ta người bên ngoài ước ao cũng không được ‘, sau đó liền thấy mình được mặc áo cam.

Tạ Tấn Xuyên cười nhẹ: “Anh tới thư phòng cùng em có được không?”

Tô Lam vô thức lắc đầu, “Không được.” Lại lo lắng nói, “Anh sao không để em lên mã giáp, vạn nhất để người ta nhìn thấy lại nói bậy.”

Tạ Tấn Xuyên thở dài, “Không cần để tâm tới người ngoài nói cái gì, cùng lắm thì nói cho họ biết em là của anh, ai có thể động đến em?”

“Uy, Tạ tiên sinh, em cảnh cáo anh nghiêm túc một chút nha.” Tô Lam cười nói, “Được rồi, nhanh đổi kịch đi, nếu không qua được thì thật rất mất mặt >o< mấy=”” cô=”” mùa=”” hạ=”” lại=”” đang=”” làm=”” âm=”” trên=”” đàn=””>

“Để anh phối hai vai.”

Tạ Tấn Xuyên làm từ dự cao tới kịch bản, đè ép tiếng nói diễn hết một lượt lời kịch cho Tô Lam xem. Cậu nói: “Tạ tiên sinh, anh hóa ra tự công tự thụ được...”

“ ... ”

Mưa mùa hạ: Không vào được gian phòng kia thật khổ quá đi! Nick tím đại gian ác!!

Tương Tiểu Vũ: Quấy rối thế giới hai người sẽ bị sét đánh đó Mùa hạ muội muội~~ (kí hiệu kia là kí hiệu giờ hai ngón đó:))

Mưa mùa hạ: Tôi chỉ muốn vậy xem một chút

Hỉ Oa: Hiếu kì + 10086

Bạch Tịch: Cái tên gian phòng cũng đầy JQ a

~~Mưa mùa hạ: Có lẽ chỉ là trùng hợp?

Tô Lam nhân lúc Tạ Tấn Xuyên không nói gì thì liếc mắt lên diễn đàn, sau đó quả nhiên thấy mấy nick trắng ngốc ngếch xếp hàng vào kênh.

Tạ Tấn Xuyên khẽ hừ một tiếng, “Không cần để ý tới họ.”

Tô Lam cũng hừ theo, “Được.”

Cậu lúc này ở chỗ kia diễn mãi mà vẫn cảm thấy không được, cảm giác như nói không ra tiếng. Thế nhưng bây giờ một phát ăn luôn, đối kịch rất thuận lợi, Tô Lam gửi bản ghi âm cho Tạ Tấn Xuyên, hỏi, “Anh nghe thấy thế nào? Nếu vẫn không được thì mình luyện lần nữa.”

Trong ống nghe không có thanh âm gì, Tô Lam hỏi lại lần nữa, vẫn không nghe thấy tiếng Tạ Tấn Xuyên.

Cậu vừa mới thấy bức mình thì cửa phòng liền mở ra, Tạ Tấn Xuyên tựa bên cửa cười khê, “Có chút nhớ em nên tới đây nhìn.”

“...” Hai tai Tô Lam ửng hồng, nhường chỗ cho anh ngồi.

Tạ Tấn Xuyên không chút khách khí đi qua, kéo Tô Lam ngồi lên đùi, bắt đầu giở trò.

18. Chương 18

Tô Lam vừa mới up ảnh hằng ngày của mèo con lên weibo của Tạ Tấn Xuyên xong thì bên góc phải taskbar thấy ava của Mưa mùa hạ nháy nháy.

Mưa mùa hạ: An bảo bối, chào buổi trưa (^ ^)

Kỳ An: Cái biểu tình thật đáng yêu...

Mưa mùa hạ: *chỉ tay* ~~ Có chút chuyện cậu có muốn nghe tôi nói không ~( )/

~Kỳ An: Nếu tôi không muốn nghe thì cậu có nói không, có gì cứ nói?

Mưa mùa hạ: An bảo bối, gần đây... Cậu rất thân với đại thần hả?

Kỳ An: ... Có sao? Trên mạng võng phối lại có xì căng đan à?

Mưa mùa hạ: Sao cậu chẳng có chút tự giác gì vậy = =!! Trời ạ, lẽ nào cậu thực sự không thấy đại thần đối xử với cậu rất tốt sao! Trước đây cũng có CV trực tiếp đối kịch bị đạo diễn ném bom, nhưng chưa từng thấy đại thần quan tâm đến ai như vậy a!

Kỳ An: Vậy nên cô nghĩ là đại thần coi trọng tôi sao? Chẳng logic gì cả (^)

Mưa mùa hạ: Thế nhưng cái này thực sự làm cho... hử nữ nghĩ lung tung a (^)

Mưa mùa hạ: Năm đó tỷ mới gia nhập giới cũng từng làm CV nha, làm người mới bị đạo diễn đập cho tởm, khi đó tôi từng nghĩ, nếu như có một người vì tôi mà lên tiếng thì tốt biết mấy ( )

Kỳ An: *xoà cằm* Nếu có cơ hội tôi sẽ nói cho cô nghe XD

Mưa mùa hạ: Tôi đợi

Mưa mùa hạ: Được rồi, tôi cũng chẳng thể nói thêm gì nữa, nhưng vợ của đại thần... Hơn nữa hiện tại cậu với đại thần còn là CP kịch, chỉ sợ cậu lại bị lôi ra >o

Kỳ An: Cảm tạ quan tâm

~Mưa mùa hạ: *ôm mặt* ~( )/

~Mưa mùa hạ: Được rồi, hiện trường tối nay cậu tính sao đây?

Kỳ An: Cùng đối kịch với đại thần mấy lần rồi, hẳn là không có vấn đề gì đâu → → chính miệng đại thần nói vậy đó.

Mưa mùa hạ: Nói vậy tôi an tâm rồi. Còn có An bảo bối, lần này cậu toàn tâm toàn ý y lại vào đại thần dẫn dắt thật là logic nha ~( )/

~Kỳ An: Có phải cô muốn xuyên tạc ý của tôi không QAQ

Rất nhanh đã tới lúc PIA kịch, Tô Lam kéo Tạ Tấn Xuyên đang chủ động ra phòng khách, “Uy, anh... Vào thư phòng đi, em sợ... Sợ lát nữa lại vấp lời kịch...”

Tạ Tấn Xuyên dừng bước, tự tiểu phi tiểu nhìn cậu, “Em xác định?”

“Có ý kiến sao?”

“Cam tâm tình nguyện mà.”

Thư phòng diện tích năm mươi mét vuông. Tô Lam thường có một thói quen xấu là hay ôm sách ngồi luôn bên giá để đọc. Vì vậy mà Tạ Tấn Xuyên đã thiết kế trong thư phòng một tấm thảm màu trắng gạo mềm mại, tránh cho Tô Lam ngồi dưới đất nhiễm lạnh.

Tô Lam vừa vào thư phòng đã ôm laptop tới dựa vào giá sách, mèo con ở bên cạnh cậu đi vòng hai vòng, sau đó nằm luôn xuống, cái đuôi ve vẩy.

Ngay khi Tô Lam ngồi dựa vào giá sách, Tạ Tấn Xuyên đi tới ngồi đằng sau cậu, để cho Tô Lam dựa vào chân anh, ngẩng đầu cười nói, “Mệt mỗi thì phải nói nhé, anh sẽ không bóp chân cho em đâu.”

Tô Lam mặc áo lông màu trắng bạc, mặc một chiếc quần rộng màu đen, ống quần ngắn tới cổ chân, để lộ ra mắt cá trắng nõn tinh xảo. Tô Lam nhìn qua có chút khấn trương, đắm chìm trong ánh mắt ấm áp gần bó của Tạ Tấn Xuyên.

Bàn tay to của anh xoa xoa mái tóc đen ngắn ngủi của cậu: “Cứ dựa vào anh thế này nhé, anh thích.”

Hình ảnh tuyệt đẹp mà ấm áp.

Bây giờ rưỡi, thời gian có chút sớm, tất cả mọi người ở trong phòng nghe nhạc vui vẻ.

Trên mạch có một hài tử đang hát, Tô Lam đeo tai nghe vào, thuận tiện tặng hoa cho nhóc, kết quả hài tử kia kích động không ngớt, “A a! Đại thần cư nhiên tặng hoa cho em. Hạnh phúc quá! Moah~~”

...

Rồi, Tô Lam giờ mới nhận ra là mình cầm nhầm laptop >ο

Tô Lam đổi máy của mình, “... Anh chẳng nhắc em gì cả!”

Tạ Tấn Xuyên vô tội nói, “Anh và em mà còn phải phân biệt này nọ sao?”

“Tạ tiên sinh, anh đừng giả vờ hiểu sai!” Tô Lam cảm giận chọc chọc bắp đùi rắn chắc của anh, “Anh biết rõ em không có ý này!”

Tạ Tấn Xuyên nắm tay cậu, “...Đừng nháo.”

Tô Lam khẽ hừ một tiếng rút tay về. Nhìn trong khung chat, hài tử lúc nãy đã xuống mạch, không biết từ khi nào người lên mạch là Mùa hạ, cô đang ép bức lương dân là cậu, “An bảo bối, cậu hát một bài cho cả nhà nghe đi, mọi người đều rất mong chờ!”

Trong khung chat là một mảnh phụ họa.

Khung chat Hỉ Oa: Phá hoại mạch hội sẽ mang thai đó!!

... Thực thâm!

Ngón trỏ Tô Lam định nhấn hạ mạch mà không nổi, thấy người nào đó đem cài đặt quyền giữ mic của cậu tăng lên gấp đôi, không khỏi kháng nghị, “Uy! Sao anh có thể làm vậy!”

Tạ Tấn Xuyên cười trộm, thanh âm bên tai vang lên đồng thời vang lên trong tai nghe, “Anh làm gì sao?”

Trên khung chat đầu đón nhìn thấy, thông báo “Quản lý viên [XXX] nâng thời gian của [Kỳ An] lên gấp đôi.” Tô Lam đành đau xót mà nhìn thời gian của mình biến thành 9999s (tối đa chỉ có thể tăng đến thế.)

Ngất đây.

“Ai, ai là người quản lý vậy... Không quản được thì đừng làm nữa!”

Khung chat Quản lí kun: *chỉ tay* Kỳ An sama không nhìn thấy thông báo thay đổi sao ~( )/
~Tô Lam trước mắt tối sầm.

[Thông báo: Kỳ An sama mà không lên mạch nhất định sẽ mang thai nha ( )]

Khung chat Kỳ An: .....

Khung chat Mưa mùa hạ: An bảo bối, cậu sẽ không khinh thường mà chịu hát chứ ~( )/

~ Khung chat Kỳ An: Đại thần... Cầu cứu mạng...

Khung chat Hỉ Oa: Tôi nhớ không lầm thì cái này chính là do đại thần khởi xướng đi XDDDD

Khung chat Quân lâm thiên hạ: *xoa cằm* → → Hậu kì độc quyền nhà tôi chỉ có tôi mới được khi dễ.

Khung chat Hỉ Oa:!!! Đại thần, em sai rồi

“Kỳ thực anh muốn nhìn thấy em xấu mặt đúng không! Thấy chết mà không cứu!” Tạ Tấn Xuyên không có phản ứng gì, Tô Lam phiền muộn kéo ống quần người nào đó, “Anh cũng không phải không biết em ngũ âm(1) không được đầy đủ. Em, em chỉ hát cho anh nghe thôi có được không?”

Tạ Tấn Xuyên vuốt cằm, chăm chú cân nhắc: “Ngô, câu cuối cùng em nhớ cho kỹ đấy.”

Khung chat Quân lâm thiên hạ: Hậu kì độc quyền của tôi vừa chat mật, nói rằng cậu ấy chỉ hát cho tôi nghe thôi, vậy phải làm sao bây giờ?

Khung chat Mưa mùa hạ: Phun máu! Đại thần, anh đây là muốn bao che khuyết điểm!!

Khung chat Hỉ Oa: Được rồi, lịch sử đã chứng minh, phản kháng đại thần chưa từng có kết quả tốt...

Khung chat Quản lí kun: Ngao ngao ngao! Nhất định là tôi mở YY sai cách! Thế nào mà tỷ đây lại thấy cảnh nhiều năm chưa từng thấy thế này!

Tô Lam thương cảm hề hề ngẩng mặt nhìn Tạ Tấn Xuyên, anh bắt đầu dĩ, yên lặng mở nhạc đệm, là ca khúc Phong cương (2) , bài hát gần đây Tô Lam bị buộc phải học.

[Ngày tàn,

Không có người cùng ngắm hoa rơi, tựa như hóa thành hư vô,

Trong nháy mắt,

Đoạn tình cừu chấm dứt, tâm tựa cát, theo gió bay.]

Khung chat Hỉ Oa: Oa oa! Một công quân không ngờ có thể hát “Phong cương” tiêu hồn đến vậy!

Khung chat Mưa mùa hạ: Sau khi nghe xong đại thần hát “Phong cương”– Em chết không đáng tiếc!!

Khung chat Y Y: Viên mãn rồi

Khung chat Tiểu Tứ: Em yêu anh!!! Đại thần V5

...

Khung chat Quản lí kun: Khung chat hảo hung tàn...

Một bài đã hát xong, Tạ Tấn Xuyên hắng giọng nói, “Xem ra cả nhà đã thỏa mãn rồi, nhưng sao tôi không thấy Tiểu An tặng hoa nhỉ?”

Tô Lam oán niệm ngẩng đầu nhìn thoáng qua người nào đó, yên lặng nhấn tặng hai đóa hoa, lúc này trong khung chat yên lặng quỉ dị một hồi. Vì vậy mà cứ dừng ở hoa của cậu vài giây.

Tạ Tấn Xuyên cười khê: “Thật là ngoan.”

Khung chat Kỳ An: >o

Khung chat Hỉ Oa: Đại thần! Có thể phát tán ra không?

Khung chat Quân lâm thiên hạ: Tùy cô XD

Khung chat Kỳ An: Nếu đại thần đã hát xong rồi, giờ chúng ta phải đi hiện trường thôi ~( )/

~ Khung chat Mưa mùa hạ: An bảo bối, lần này cậu có đại thần cứu, lần sau sẽ không dễ dàng trốn thoát vậy đâu =w=

Khung chat Kỳ An: Tôi sẽ không cho cô cơ hội đâu (^)

Khung chat Quân lâm thiên hạ: → → Không nên thừa lúc tôi không onl thì khi dễ hậu kì độc quyền nhà tôi.

...

Một lần nữa đối kịch, Lâu Thư ngoài ý muốn chỉ sửa lại một số chỗ chưa nắm bắt đúng tâm trạng, còn lại không nói gì thêm. Tô Lam trong lòng vẫn sợ hãi, “Thực sự có thể chứ? Tôi đây cứ như vậy giao âm thô?”

Lâu Thư nhàn nhạt lên tiếng sau đó liền rời khỏi kênh YY.

Mưa mùa hạ nói: “Lâu Thư gần đây tâm tình không tốt, nhìn như là tình cảm gặp rắc rối.”

Hỉ Oa: “Thảo nào hần mỗi lần đều cùng tôi đối địch! Ghét nhất hần!”

Mùa hạ cười trộm: “Cô có gan thì nói trước mặt đại thúc a!”

Hỉ Oa ngượng ngùng nở nụ cười, “Nhập xã nhiều năm như vậy, tôi đã sớm có thói quen bị thúc áp bức bóc lột rồi...”

Tương Tiểu Vũ bát quái, “Mùa hạ, có lúc nãy nói Lâu Thư có vấn đề về tình cảm, cầu kể ra~”

Mùa hạ cả giận, “Thiên niên cương không nên mỗi ngày không làm việc đàng hoàng nhé! Nhanh giao âm thô cho tôi, không cuối tuần tôi mò đến nhà cậu đấy!”

Mùa hạ vừa mới xong thì acc YY của Tương Tiểu Vũ đã biến mất khỏi phòng, qua một lúc sau lại thấy cậu ta bò lên bị phần nói, “Internet càng ngày càng bất ổn! Mùa hạ muội muội, lúc nãy cô nói gì tôi nghe không rõ.”

“...”

Tô Lam ngồi lâu trên mặt đất nên có chút đau thắt lưng, đưa laptop cho Tạ Tấn Xuyên rồi vận người. Mèo con đang ngủ bên cạnh bị cậu làm giật mình tỉnh giấc, cảnh giác trừng mắt nhìn bốn phía, Tô Lam buồn cười ôm lấy nó, nhìn nhìn mấy cái móng vuốt sắc như vậy liền nói với Tạ Tấn Xuyên, “Em đưa mèo con đi tắm, anh cũng ngủ sớm một chút đi.”

Vừa vận lúc này Tạ Tấn Xuyên lại mở mạch, may mà Tô Lam cách loa khá xa nên mấy cô bạn Mùa hạ nghe không rõ ràng, chỉ là kêu lên: “Nga! Đại thần! Là phu nhân đang giục anh đi ngủ sao!”

Tạ Tấn Xuyên nhìn bóng lưng Tô Lam, cười khê: “Đúng vậy, em ấy giục tôi đi ngủ. Các cô cũng ngủ sớm một chút đi. Tôi out.”

Nghe vào tai người khác chính là một loại ngọt ngào dữ dội.

****

Cuối tuần.

Sau buổi trưa.

Tạ Tấn Xuyên đặt Tô Lam vì túng dục quá độ mà mềm nhũn lên thảm, tiếng chuông cửa trong trẻo rất không thức thời vang lên.

Tạ Tấn Xuyên cài qua loa lại cúc áo sơ mi, bước ra mở cửa, “Tốt nhất là cậu nên có việc gấp!”

Ngoài cửa là một thanh niên ánh mắt nhẹ nhàng, nhìn thấy Tô Lam đang ngồi trên sofa chính lí y phục liền đỏ mặt, mất tự nhiên ho một tiếng, “Tôi không có việc gì gấp, có thể tìm Tô Lam hay không...”

“...”

Tô Lam thân thể cứng đờ, quay đầu lại liền thấy Cổ Tích đang xấu hổ đứng ngoài cửa liền gầm lên: “Tạ Tấn Xuyên, anh có thể đừng như tượng môn thần đứng ở đó có được không! Còn không mau cho Cổ Tích vào!”

Tạ Tấn Xuyên trong mũi hừ một tiếng, đợi Tô Lam gào xong thì thấp giọng nói, “Phản rồi, chờ xem buổi tối lão tử thu thập em thế nào!”

“Ba——” một tiếng, Tạ Tấn Xuyên đóng cửa thư phòng.

Tô Lam lúi cúi kéo Cổ Tích ngồi xuống, “Cổ Tích, sao cậu lại tới đây? Còn không nói trước cho tớ biết một tiếng!”

Cổ Tích nhìn cậu, trong mắt mang theo tia giảo hoạt, “Sớm nói cho cậu thì còn có ý nghĩa gì nữa, nói sớm sẽ không thể nhìn thấy dấu hôn trên cổ Lam.” Thấy Tô Lam phản xạ che bên trái cổ, liền cười nói, “Bên phải cơ.”

Tô Lam lại bịt bên phải, thấy Cổ Tích cười to liền không thêm che nữa, thoái mái mà đặt tay trên đùi, cười nói, “Trước đây thế nào không phát hiện ra cậu xấu tính như vậy, theo Thẩm Phi học xấu nha!”

Nhắc tới Thẩm Phi, Cổ Tích lập tức ngại ngùng, “Nào có...”

“Thẩm Phi đâu? Sao hai người không cùng nhau tới?”

Cổ Tích đề nghị khoe môi, nói: “Lão gia tử gọi hẩn về nhà lâu rồi, Thẩm Phi về trước rồi qua đây sau.”

Tô Lam thấy bộ dáng này của cậu liền biết cậu ấy và Thẩm Phi chắc chắn đã ổn rồi, vui mừng nắm lấy tay cậu, “Cổ Tích, hoan nghênh trở về. Cậu lúc trước còn nói sẽ không thể quay về, thực ra rất dễ dàng có đúng không?”

Cổ Tích viên mắt có chút hồng, thấp đầu nhẹ giọng nói, “Cảm ơn.”

Hai người đã hơn nửa năm không gặp, nói lan man mất nửa ngày, rồi lại nhìn nhau cười, Tô Lam đứng dậy cười nói, “Đi thôi, cho cậu xem con tới, cậu nhất định rất thích!”

Mèo con đang nằm ổ ngoài ban công phơi nắng, đại khái là bởi vì nhìn thấy Cổ Tích hiền lành, lần đầu tiên chủ động thân thiết cọ cọ chân Cổ Tích.

Cổ Tích cúi người bế nó lên, xoa xoa đầu nó, “Thật ngoan.”

“Biết là cậu thích động vật có lông mà.” Tô Lam từ phòng khách kéo ra hai cái ghế, “Cổ Tích, ngồi đi, còn nhớ rõ lần đầu tiên chúng ta gặp mặt không?”

Cổ Tích nhàn nhạt nở nụ cười, “Nhớ... Khi đó cũng là như vậy đi, nhưng mà là tớ mời cậu ngồi phơi nắng cùng.”

Tô Lam nhắm mắt lại, chìm vào hồi ức, khẽ nói, “Nhoáng một cái... Đã trôi qua nhiều năm như vậy. Hình như đã lâu rồi tớ và Tạ Tấn Xuyên chưa bao giờ... rời xa nhau.”

Cổ Tích hỏi lại, “Chẳng lẽ không đúng sao?”

Ánh dương chiếu lên my gian (giữa hai lông mày), thời gian đặc biệt tĩnh lặng.

Dáng cười của Tô Lam rất miễn cưỡng, tựa như là do ánh nắng là khoe mắt nhắm lên chứ không phải do cậu.

Cậu cười méo xệch: “Tớ mấy hôm trước... Gặp người nhà họ Tạ...”

Tiểu công nào cũng thích ăn đậu hũ của tiểu thụ:”)) Dự là chương sau ngược Tô Tô. Tiểu Tích của các nàng lên sàn rồi đây.

Quan trọng nè, chú thích của tác giả ta để nguyên chữ đen, chú thích của ta sẽ để chữ màu xám nhá.

*Chú thích:

(1) Ngũ âm: Năm nốt nhạc của âm nhạc cổ truyền Trung Hoa là Cung, Thương, Giốc, Chủy, Vũ.

19. Chương 19

Dáng cười của Tô Lam rất miễn cưỡng, tựa như là do ánh nắng làm khóe mắt nheo lên chứ không phải do cậu.

Cậu cười méo xệch: “Tớ mấy hôm trước... Gặp người nhà họ Tạ...”

Mi tâm Cố Tích giật giật, bàn tay đang vỗ về mèo con khựng lại làm nó bất mãn kêu. Trong ánh mắt Cố Tích vừa là thương cảm, lại phảng phất chút đồng cảm và khổ sở, cậu còn chưa kịp nói, cửa kéo đã bị mở ra.

Cố Tích nhìn Tô Lam, mặt cậu tái, không nhìn ra chút cảm xúc nào, lại dường như có ý cười.

Tô Lam này, ở bên ngoài thì là một thành niên cực kì đẹp, sáng sủa năng động. Nhưng chỉ trong nháy mắt Tạ Tấn Xuyên xuất hiện lại che giấu được hết thấy bất an.

Tô Lam hí mắt đứng lên nhìn hắn, so với một Thẩm Phi của nửa tháng trước thảm hại chật vật, bây giờ người này lại là nam tử ôn nhuận như ngọc, mang theo điểm tà mị mà Tô Lam nhìn thấy ở trà lâu lúc trước.

Mím cười, “Yêu, còn tưởng rằng anh lại bỏ mặc Cố Tích ở đây chứ!”

“Không có khả năng.” Thẩm Phi lướt qua Tô Lam đi tới bên người Cố Tích đang cúi người chơi với mèo con, kết quả mèo con toàn thân xù lông quay sang Thẩm Phi đe dọa, hắn đành bất đắc dĩ lùi về. Cố Tích ôn nhu trấn an nó, “Mèo con, chớ sợ, chớ sợ nha.”

Tạ Tấn Xuyên tựa ở cạnh cửa cười cười, “Thẩm Phi, cậu không được dọa con tôi sợ.”

Thẩm Phi nhón tay nhắc cằm mèo con lên nhìn nhìn, “Chắc chắc, nhìn không thấy giống, một điểm cũng không giống.”

“...” Cố Tích bất đắc dĩ đập vào tay hắn, yêu thương xoa xoa cằm nó, “Đừng có dọa nó có được không? Anh không thấy nó đáng thương bị cưỡng thi dọa sợ thế à?”

Thẩm Phi trừng mắt nhìn thẳng vào mặt cậu, “Cưỡng thi?”

Cố Tích ngơ ngác ngẩng đầu, sau đó bất đắc dĩ cúi gầm mặt, “Àch, nghe người khác gọi... Nghĩ là đùa sẽ rất vui?”

“Người khác gọi ai?”

Tạ Tấn Xuyên ghen cười kéo Tô Lam đứng dậy, “Vấn đề này các cậu tự giải quyết, tôi với Tô Lam tránh trước.”

Tô Lam luyến tiếc vẫy tay với Cố Tích, “Đi, chúng ta tránh xa hai người này ra một chút.”

Cố Tích tất nhiên là thuận theo phía sau Tô Lam, bị Thẩm Phi nắm thắt lưng kéo về phía cửa, chế nhạo cáo biệt Tạ Tấn Xuyên, “Tôi cùng Cố Tích ở khu biệt thự ngoại ô phía Tây, rảnh rồi thì đưa Tô Lam tới chơi, đỡ cho Cố Tích nhà tôi buồn chán, đi trước đây.”

“Thẩm Phi, anh đợi chút.” Cố Tích quay lại kéo Tô Lam tới một bên, dùng thanh âm chỉ có hai người nghe được nói, “Lam, tớ đã trở về, cậu phải nhớ kỹ dù có chuyện gì xảy ra, vẫn có tớ đứng về phía cậu, Thẩm Phi đứng về phía cậu.”

Tô Lam vươn tay ôm Cố Tích, buồn buồn nói, “Biết rồi.”

Cố Tích với Thẩm Phi vừa đi, Tô Lam lập tức thấy phía sau có động tĩnh, quay người lại liền dán mặt vào ngực người ta, Tạ Tấn Xuyên thấp giọng cười hỏi, “Tiếp tục chuyện bị chen ngang chứ?”

Tô Lam trong lòng thở dài một tiếng, chủ động đón nhận đôi môi ấm áp của anh.

Ctrl + D + Y, đoạn này bị cắt bỏ.

Vốn kịch truyền thanh kia là muốn Cố Tích cho Thẩm Phi nghe, chỉ là giờ đây bọn họ cảm tình tốt như vậy, cái này hiển nhiên không dùng được.

Tạ Tấn Xuyên đẩy cửa tiến vào, thấy Tô Lam đang ngồi bên giường, hí hoáy trước laptop, “Tô Tô, đứng lên ăn cơm.”

Khóe mắt Tô Lam mang theo phong tình vạn chủng, miễn cưỡng lên tiếng, đang muốn xuống giường thì bị Tạ Tấn Xuyên chặn ngang, ôm lấy bước ra khỏi phòng ngủ.

Ngồi vào trước bàn ăn, Tô Lam đá anh một phát, “Em đâu có yếu ớt như vậy, đâu có không đi được?”

Tạ Tấn Xuyên gấp một miếng thịt đặt vào trong bát của cậu, cười cười, “Đây không phải là vì thương em, luyện tiếu em một mỗi sao?”

“Miệng chỉ biết đồ ngon đồ ngọt...” Tô Lam thấy anh muốn nói cũng nhét luôn một miếng thịt vào miệng anh, “Lại định nói là chỉ đồ ngọt em thôi chứ gì? Tám trăm năm trước đã nghe rồi.”

Tạ Tấn Xuyên cười cười không thèm nhắc lại.

****

Chuẩn bị _ A Ngốc: Sama, cái hậu kì kịch cổ phong quyền mưu kia cậu làm thế nào rồi → → Không phải đến tận thúy cúc chứ!

Kỳ An: Ách, tôi không có ý đó. Chỉ là tôi hình như... quên bém mắt...

Chuẩn bị _ A Ngốc: ~o(>_<)o~~ sama=“” cậu=“” cố=“”>

Kỳ An: Được QAQ

Tô Lam áy náy vô cùng, vì vậy mới post weibo: Rõ ràng trong tay có hai vở kịch, vì sao tự dừng lại quên phải làm hậu kì cho một vở QAQ P/s: Khi tìm BGM đã tìm được một bài rất êm tai XD~ Link

Weibo vừa up lên đã có reply.

“Đó là bởi vì trong một kịch có đại thần, cái kia thì không có a~~”

Kỳ An reply: *xoa cằm* Ai nói vở kia không có (^)

“Gào khóc, Sama, anh reply em! Tiết lộ chút thông tin đi @CV Quân lâm thiên hạ”

Kỳ An reply: @CV Quân lâm thiên hạ, đại thần không cho tiết lộ kịch đâu >o<>

“Thấy weibo của sama thực hạnh phúc

Nhân gia cả một ngày đêm đều liên tục up các loại weibo, Kỳ An sama thì chỉ một tháng một cái! Sama chăm up weibo đi, thật muốn biết anh làm những gì!”

Kỳ An reply: Được

~“Lăn hảo chờ mong! Sama cố lên!”

“...”

Hỉ Oa: Nga, Kỳ An sama, rốt cuộc cậu cũng nhớ tới weibo mọc đầy cỏ dại này!

Kỳ An: Đúng vậy...

Mưa mùa hạ: Weibo của tôi chỉ dùng để mắng, nga, được rồi, hôm qua tôi còn động chạm tới weibo mọc đầy cỏ dại của An bảo bối.

Kỳ An: ...

Tương Tiểu vũ: Nói Tiểu An này, cậu có thể học theo tôi a

Mưa mùa hạ: Tôi lại muốn động chạm! Tương Tiểu Vũ, cậu không nên bắt người ta giống như weibo của cậu khoe khoang cuộc sống gia đình hạnh phúc với Cười gia! Thỉnh thoảng nên tuyên truyền cho kịch xã một tý chứ! Đâu có thấy cậu quảng cáo cho xã bao giờ đâu!

Tương Tiểu Vũ: Cái này không phải là vì thời gian lên mạng của tôi hạn hẹp sao (^)

Kỳ An: Chồng quản nghiêm...

Hỉ Oa: Tiểu thụ dĩ nhiên là vô cùng thích thú rồi~ Nói Tiểu Vũ này, kiểu tóc hiện tại của cậu thật không giống ai!

Tương Tiểu Vũ: Không thấy đẹp trai sao (^)

Mưa mùa hạ: Thật muốn nhìn xem An bảo bối ngoại hình như thế nào ( )

Kỳ An: Hai con mắt, một cái mũi, một cái miệng.

Mưa mùa hạ: Tôi biết cậu hiểu ý tôi mà.

Kỳ An: No means no (^) (không là không)

Kỳ An: Bằng hữu hẹn tôi ra ngoài, tôi đi đây

~Mưa mùa hạ: An bảo bối, cậu đừng có chạy!

Tô Lam cũng không phải đang mượn cớ, chỉ là người cần gặp là địch, không phải bạn.

Hành lang có treo đầy tranh vẽ.

Một nữ nhân thập phần nổi bật, mặc áo khoác hồng phối với chiếc quần trắng, đôi giày da ống cao, Tô Lam liếc mắt đã tìm được cô, Tạ Tấn Thu, trưởng nữ của Tạ gia, đại tỷ của Tạ Tấn Xuyên, người phát ngôn của Tạ gia, thân phận cao quý khiến Tô Lam không cách nào có hảo cảm với nữ nhân hoàn mỹ này.

Sắc mặt của cô cũng không tốt, so với lần gặp tình cờ trước còn tiêu tụy hơn.

Tô Lam đi tới phía sau nàng ho nhẹ một tiếng.

Tạ Tấn Thu mỉm cười xoay người, “Đa tạ Tô tiên sinh hạ cố tới xem triển lãm tranh của bạn tôi. Tô tiên sinh cũng là họa sĩ, có thể đánh giá bức tranh này một chút không?”

Bức tranh vẽ về một đào kép xinh đẹp, trang điểm rất đậm, phía sau là đường phố phù hoa nhưng không một bóng người.

Tô Lam đi tới bên cạnh cô ta, cười khẽ, “Đại tỷ, muốn nói gì cứ nói thẳng ra đi.”

Tạ Tấn Thu nhú mày không hề giận cũng không phản bác một tiếng đại tỷ kia, chỉ là mặt lạnh lùng từ trong túi lấy ra một tờ giấy nhét vào trong tay cậu, “Ba nằm viện, cậu để Tấn Xuyên tới thăm ông đi.” Cô có chút cô đơn cười cười, “Hiện tại toàn bộ Tạ gia đều khá coi trọng cậu, chuyện trước đây... A, quên đi, nhắc lại thấy xấu hổ, tôi muốn cậu đưa cho nó, phiền phức cậu rồi.”

Tạ Tấn Thu xoa xoa khóe mắt, “Tôi còn có việc, đi trước.”

Tô Lam giật mình, cậu còn tưởng rằng Tạ gia vẫn chưa buông tha việc tách cậu ra khỏi Tạ Tấn Xuyên, không ngờ là Tạ lão gia tử bị bệnh, có thể khiến cho Tạ Tấn Thu suy sụp đến thế, chắc là bệnh không nhẹ.

Tình yêu của Tạ Tấn Xuyên và Tô Lam cũng không tính là hoàn mỹ, khi Tô Lam mười bảy tuổi đến khi hai mươi tuổi, bọn họ mất ba năm để nhận thức, thấu hiểu tâm ý của nhau, sau lại bị Tạ gia gia trưởng phát hiện, phản đối quyết liệt chuyện cậu ở bên anh.

Không thể nhận được người nhà chúc phúc, dù họ không nói ra, nhưng vẫn vô cùng tiếc nuối.

Cậu xuống xe đi bộ cách công ty của Tạ Tấn Xuyên khoảng trăm mét, cây bạch quả đã trụi lá, chỉ còn cành cây trần trụi, gió lạnh thổi qua, Tô Lam vui mặt vào trong áo khoác.

Tới công ty vừa lúc thấy thư kí của Tạ Tấn Xuyên, Tô Lam được trực tiếp đưa vào phòng làm việc, “Tạ tổng đang họp, cậu ở chỗ này chờ.”

Tô Lam gật đầu, “Không cần nói cho anh ấy là tôi tới đâu.”

Thư kí cười cười rời đi.

Tô Lam rất ít khi tới nơi này, nhưng mà quan hệ cậu với Tạ Tấn Xuyên mọi người trong lòng đều hiểu mà không nói.

Tạ Tấn Xuyên họp xong trở về phòng làm việc, nhìn thấy Tô Lam đang nằm ngủ trên sofa. Ngồi xổm trước mặt cậu, nhẹ nhàng xoa mi tâm đang nhíu chặt, Tạ Tấn Xuyên trong lòng thở dài, anh biết tâm thần cậu đã không yên vài ngày rồi, nhưng lại không biết phải hỏi từ đâu.

Điện thoại di động bị cậu nắm chặt trong tay, Tạ Tấn Xuyên không khỏi bật cười, cậu có thể đang lên weibo mà ngủ quên sao, “Tô Tô, tỉnh tỉnh, tỉnh tỉnh.”

“Anh... họp xong rồi sao?” Tô Lam dụi dụi mắt, mờ mịt hỏi “Mấy giờ rồi?”

“Bốn giờ rồi, một lúc nữa am sẽ tan làm.” Tạ Tấn Xuyên nâng cậu dậy, vừa giúp cậu xoa cổ, vừa hỏi, “Hôm nay sao em lại tới đây, nhớ anh à?”

“Không được sao?” Tô Lam ngáp một cái.

Tạ Tấn Xuyên cười, nhéo nhéo mũi cậu, “Nhìn em còn mơ màng thế này, chưa tỉnh ngủ sao!”

“Anh cứ làm việc đi, em chờ anh tan tầm!”

Tạ Tấn Xuyên đúng thật là có việc bận, lấy máy tính hay dùng đưa cho Tô Lam, “Vây đi, em ở chỗ này lên mạng nhé.”

Nhìn thấy Tạ Tấn Xuyên ngồi trở lại bàn làm việc chuyên chú đọc văn kiện, Tô Lam mới có thể buông lỏng bàn tay đang nắm chặt tờ giấy trong túi áo, chờ Tạ Tấn Xuyên tan tầm đã.

Tô Lam tâm tư không yên, đường nhìn dần chuyển từ màn hình vi tính sang người Tạ Tấn Xuyên, càng quyến luyến, càng nhớ tới thuở mới quen. Tô Lam cúi đầu nhìn chiếc nhẫn trên ngón áp út mình, vết lằn rất sâu, trên cổ tay cậu còn đeo một chuỗi ngọc màu xanh, lộ ra vài tia bích hồng, đây là năm đó sau khi Tô Lam bệnh nặng, Tạ Tấn Xuyên đã lên chùa cầu về.

Lòng bàn tay hướng về phía trước, Tô Lam lấy máy chụp lại chuỗi ngọc trên cổ tay, rồi up lên weibo.

Kỳ An: Nghe nói ngọc có thể mang tới phúc khí, mong có thể cùng người nhận được lời chúc phúc, sau đó cả đời bình an. Ảnh

Mưa mùa hạ: Nga, An bảo bối, cổ tay cậu thật tinh tế, thật trắng, thật muốn cắn cho một cái! *xoa cằm* Cậu nhất định có thể hạnh phúc!

...

... ..

Bình luận được up lên đều là mấy câu chúc phúc, Tô Lam cong môi cười, xem kỹ từng cái, đột nhiên thấy một forward (1) weibo.

CV Quân lâm thiên hạ: Cả đời bình an//@ Kỳ An: Nghe nói ngọc có thể mang tới phúc khí, mong có thể cùng người nhận được lời chúc phúc, sau đó cả đời bình an. Ảnh

Tô Lam kinh ngạc ngẩng đầu, “Anh xong việc rồi?”

“Sao có thể để vợ yêu đợi lâu, đi thôi, về nhà.” Tạ Tấn Xuyên nắm lấy tay cậu, không để ý thấy cậu giãy dụa, nhíu mày hỏi, “Tay sao lại lạnh thế này? Em mặc ít áo thế?”

Tô Lam ngăn người nào đó định cởi ra xem cậu mặc những cái áo nào, lắp bắp nói: “Đảm bảo với anh, em đã mặc áo lót giữ ấm rồi, có thể là vừa rồi ngủ...”

Tạ Tấn Xuyên buồn cười thay cậu chỉnh lại cổ áo, “Khẩn trương cái gì?”

Tai Tô Lam nóng lên, “Nhớ tới thời tiểu học, vì dậy muộn không kịp mặc quần giữ ấm, kết quả em bị mẹ phát hiện ra, mang quần tới tận trường bắt em mặc... Xấu hổ chết người...”

Hai người tay trong tay ra khỏi phòng làm việc, kết quả Tô Lam nghe thấy phía sau có người nhỏ giọng mà hưng phấn thảo luận: “Phu nhân của lão đại đẹp kiểu trung tính a a a!”

“Cô là có bao nhiêu OUT(2) a! Phu nhân của lão đại là nam nhân hàng thật giá thật đó!”

“A a a a!”

“Cô kêu như vậy là sao?”

“Hóa ra nam nhân cùng nam nhân thực sự có thể yêu nhau nha, tôi, tôi có cảm giác yêu lại lần nữa...”

Khí trời có chút u ám, mới năm giờ mà ngoài trời đã tối sầm.

Con đường phía trước chìm trong ráng chiều, trong xe phát bài Could this be love, Tô Lam nghiêng đầu nghe xong, nói với Tạ Tấn Xuyên, “Rẽ ở phía trước.”

“Àn?”

Tô Lam chần chờ chỉ đường, “Nghe nói lão gia tử... bị bệnh, tại bệnh viện XY.”

“Tạ gia tìm em lúc nào?”

Nhiều năm nay, Tạ Tấn Xuyên ngày càng biết che giấu sắc mặt, thấy xe vững vàng rẽ, Tô Lam mới thở ra một hơi đáp: “Mấy hôm trước tình cờ gặp đại tỷ, chỉ là không tiếp xúc gì nhiều. Hôm nay em ra ngoài gặp chị ấy, thấy sắc mặt của chị, chắc bệnh lão gia tử cũng không nhẹ, em nghĩ, chị cũng chỉ mong anh về xem...”

Tạ Tấn Xuyên trầm mặc một lúc mới cười nói: “Em có muốn hay không?”

Anh cười tựa như đang nén giận, Tô Lam cúi đầu, hai tay bấu chặt vào xe, nhẹ giọng nói, “Vô luận ông ấy đã làm gì thì vẫn là ba anh. Hơn nữa, em hiện tại cũng tốt.”

Xe dừng tại trước bệnh viện XY, Tạ Tấn Xuyên đề Tô Lam đang định xuống xe lại, “Anh trước tiên ra ngoài hút thuốc, hút xong em hãy ra, bên ngoài lạnh.”

Tạ Tấn Xuyên rất ít khi làm chuyện mà Tô Lam không thích, trên người cũng không có thuốc, anh tới siêu thị cạnh bệnh viện mua một bao rồi trở lại cạnh xe. Khi Tạ Tấn Xuyên hút thuốc mới cảm thấy ân hận, ân hận khi thấy Tô Lam ở trong xe vì anh hút thuốc mà nhứ mảy, mấy năm nay việc chiều chuộng cậu dường như đã thấm vào tận xương tủy, mỗi giờ mỗi khắc, mỗi phút mỗi giây đều không thể quên.

Tô Lam yên lặng nhìn bóng lưng anh tựa ở cửa sổ xe, thẳng đến khi thấy bên ngoài có người vội vã bung dù mới nhận ra là trời đã mưa. Cậu vội vàng xuống xe đến bên cạnh anh mới biết trên người anh đều đã ướt.

Hóa ra mưa lớn như vậy.

Điều thuốc trong tay Tạ Tấn Xuyên sớm đã tàn, Tô Lam còn chưa kịp mở miệng đã bị Tạ Tấn Xuyên cởi áo gió trùm lên đầu, thất lưng bị túm lại, kéo đi về phía trước, có chút không theo kịp bước chân anh.

Đến cửa phòng bệnh, Tô Lam dừng bước, nói với Tạ Tấn Xuyên, “Em không vào đâu, kích thích lão gia tử thì không tốt...”

Lúc này cửa phòng bệnh mở ra, người bên trong hiển nhiên ngăn người, sau đó cuống quýt đóng cửa, “Sao hai đứa, hai đứa lại tới đây?”

Đôi môi mỏng của Tạ Tấn Xuyên khẽ nhếch, “Mẹ.”

Tạ phu nhân xoa xoa khóe mắt, “Mẹ đi lấy cho con cái khăn lau mặt đã, các con trước tiên cứ ngồi ngoài này một chút đi.”

Chỉ chốc lát sau, Tạ phu nhân cầm khăn tới, Tô Lam vội vã đứng dậy lại bị Tạ Tấn Xuyên kéo tay xuống ngồi cạnh. Thần sắc của Tạ phu nhân thoát nhìn thập phần tiêu tụy, nhét khăn vào trong tay Tạ Tấn Xuyên, “Ba con tình hình thật không tốt, bác sĩ kê đơn cũng không có hiệu quả gì. Tuy ngoài miệng ông ấy không nói, nhưng chẳng lẽ mẹ lại không biết ông ấy trong lòng nghĩ cái gì sao? Còn không phải nhớ con, đứa con trai nhất quyết không chịu thua kém này...”

Vừa nghĩ tới nhi tử bốn năm không gặp, Tạ phu nhân viền mắt phấm đỏ, “Bất hiếu.”

Thanh âm Tạ Tấn Xuyên nặng nề nói, “...Xin lỗi.”

Tạ phu nhân thở dài một hơi, cầu xin nói, “Tấn Xuyên, thời gian của ba con không còn nhiều, con hãy trở về nhận sai để làm ông ấy hài lòng đi.”

“...” Tạ Tấn Xuyên trầm mặc không nói.

Tô Lam khổ sở quay mặt đi, lại bị Tạ Tấn Xuyên nắm chặt tay, hình như là muốn mượn sức mạnh của cậu, cậu cầm lại tay anh.

Hộ sĩ đẩy xe thuốc từ xa tới, tiếng bước chân có vẻ nặng nề trên hành lang trống trải, cô ta hướng Tạ phu nhân gạt đầu rồi đẩy cửa vào phòng bệnh.

Tạ phu nhân đứng dậy, “Mẹ ra ngoài đã lâu rồi, ba con sẽ lo lắng, tự con suy nghĩ lại đi.”

Tô Lam lôi kéo góc áo anh, “Vào đi anh, em chờ anh ở đây.”

Khổ thân Tô Lam quá. Ta đã bảo là có ngược mà, hiu hiu...

20. Chương 20

Phòng bệnh được cách âm rất tốt. Tô Lam đứng tựa bên cửa sổ, ngoài kia trời vẫn mưa.

Điện thoại di động vang lên, mặc dù biết là bên trong sẽ không thể nghe thấy được, nhưng Tô Lam vẫn khẩn trương tắt tiếng, sau đó mới trả lời: “Uy, Cố Tích?”

“Cậu đang ở đâu, tớ nghe Thẩm Phi nói Tạ lão gia tử bị bệnh, Tạ Tấn Xuyên đã biết chưa?”

Tô Lam ngập ngừng một chút, “Tớ đang ở bệnh viện đây.”

“Bệnh viện nào, giờ tớ tới chỗ cậu.”

“Không cần, tớ sẽ tới tìm cậu sau, không có việc gì đâu... Tạ Tấn Xuyên tới rồi... Ân, bye.”

Tô Lam ngắt máy, nghe tiếng động phía sau, là Tạ Tấn Xuyên đi ra vẫy tay với cậu, “Tô Tô, tới đây.”

Tô Lam nhẹ giọng hỏi, “Lão gia tử... Thế nào? Ông ấy...”

Tạ Tấn Xuyên kéo Tô Lam lại gần, ôm lấy cậu, bờ môi dán bên tai cậu cọ cọ, nói, “Tô Tô, cuối cùng ông ấy cũng chấp nhận chúng ta.”

“Thực sự?!” Tô Lam không tin nổi nhìn anh, đáp lại cậu là ánh mắt anh ảm áp mà thâm tình, nhin không được bật cười, giây tiếp theo chỉ cảm thấy trên mặt chảy qua một dòng nước ấm nóng. Đôi môi Tạ Tấn Xuyên nhẹ nhàng hôn lên mắt cậu, cậu ôm chặt lấy anh, “Thật tốt... Thật tốt...”

Tạ lão gia tử nằm trên giường bệnh, ngày xưa một tay hô mưa gọi gió, giờ mu bàn tay nổi gân xanh ngắt, chính là vết tích không thể phai mờ của tháng năm. Tạ phu nhân ngồi ở ghế tựa gần cửa sổ, ánh mắt nhìn theo tia nắng rực rỡ đang lóe lên.

Lão gia tử dù tỉnh nhưng vẫn nhắm hai mắt, thanh âm yếu ớt mà tang thương.

“Người đã già, chuyện đúng sai, chuyện thế tục... Còn quản được cái gì nữa. Hai đứa bây sau này sống tốt là được rồi. Sống cho thật tốt, ba có đi cũng an tâm.”

“Lão gia tử...”

“Tiểu Tô, trước đây thật có lỗi với con... Xin lỗi con...”

Tô Lam cắn chặt môi, tay nắm gọn trong lòng bàn tay của Tạ Tấn Xuyên, âm áp, tựa như đang truyền thêm cho cậu sức mạnh, thế nhưng, thế nhưng chẳng thế nào chống đỡ nổi giờ khắc bi thương này.

Mấy năm nay cũng không phải chưa từng oán hận người này, nhưng lúc này đây, sự tha thứ của ông giống như đang bù đắp quá khứ, có tiếc nuối, có khoan dung, trong lòng Tô Lam là trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Đôi mắt thâm thúy của lão gia tử mở ra, ánh mắt rơi vào đôi tay đang đan vào nhau của hai người, gian nan cười nói, “Tấn Xuyên, nhi tử của ba, kỳ thực con chưa bao giờ khiến ba thất vọng.”

“Ba...”

Tạ phu nhân từ ghế tựa nhẹ nhàng ngồi tới bên giường, cầm lấy tay chồng mình, ôn nhu nói, “Nói lâu như vậy có mệt hay không, bác sĩ nói phải trước hết phải dưỡng cho tốt, sau này còn rất nhiều thời gian... Em với bọn nhỏ ra ngoài trước đã.”

Đóng cửa lại, Tạ phu nhân xoa mi tâm, được Tạ Tấn Xuyên đỡ ngồi xuống ghế trên hành lang.

“Mẹ, cảm ơn mẹ.”

Tạ phu nhân nhìn nhi tử, miệng mấp máy gì đó mà không sao nói được thành lời.

Tô Lam quần bách đứng ở một bên, Tạ phu nhân ngắm cậu thật kỹ, “Trước đây oán hận con cướp nhi tử của ta, chưa từng hảo hảo nhìn qua con, giờ nhìn lại, lớn lên thật đẹp, con mắt cũng đẹp giống như mẹ thời trẻ vậy...”

Tô Lam đỏ mắt run run nói, “...Xin lỗi.”

“Bên ngoài mưa vẫn rơi. Các con cũng sớm về một chút, đừng lo lắng. Tấn Thu sắp tới rồi.”

Tạ Tấn Xuyên thấy sắc mặt Tô Lam tái nhợt, rất lo lắng cho thân thể của cậu, liền gật đầu. “Mẹ... Số điện thoại không thay đổi, có việc nhất định phải gọi cho con, ngày mai còn lại tới.”

Tô Lam lắc đầu, đứng bất động tại chỗ, “Chờ đại tỷ tới rồi chúng ta hãy đi. Bồi... bồi mẹ đã.” Chột dạ nhìn Tạ phu nhân, thấy nàng ừ một tiếng mới chính thức yên lòng.

Một tiếng sau, Tạ Tấn Thu khoan thai tới, hai người mới tạm biệt ra về.

Không biết có phải do ngọn đèn bệnh viện hay không, sắc mặt của Tô Lam thoát nhìn trắng bệch, đôi môi hầu như không có huyết sắc, Tạ Tấn Xuyên lại càng hoảng sợ, “Tô Tô, em sao vậy? Thân thể khó chịu chỗ nào?”

Tô Lam lắc đầu, “Mùi bệnh viện khó chịu, về nhà là tốt rồi.”

Tạ Tấn Xuyên lo lắng mà để cậu tựa vào người mình, gần như nửa ôm cậu ngồi vào xe. Tô Lam vươn tới hôn môi anh, bởi vì suy yếu mà trong nháy mắt liền bị Tạ Tấn Xuyên đoạt quyền chủ động, cuối cùng vẫn lưu luyến xa nhau, tựa đầu vào nhau, thần kinh căng cứng của Tô Lam rốt cục cũng thả lỏng, cứ như là vừa từ cõi chết trở về.

Mưa vẫn rơi, trước ánh đèn xe đẹp tới bất khả tư nghị.

Về đến nhà, vì sơ Tô Lam cảm mạo, Tạ Tấn Xuyên trực tiếp ôm cậu vào phòng tắm, may mà phòng tắm đủ lớn, ngày ấy người nào đó đã sắp tâm thiết kế mà.

Hơi nóng mờ mịt, mặt Tô Lam hầu như đỏ bừng, màu hồng lan xuống tận cổ, thoát nhìn càng tinh xảo mê người, Tạ Tấn Xuyên tự nhận mình chẳng phải quân tử, chế trụ gáy cậu rồi cúi xuống hôn sâu, lưỡi anh xông thẳng vào sâu trong yết hầu, mạnh mẽ càn quét nội bích non mịn, lắng nghe tiếng nước nở của cậu, thật hận không thể nào nặn cậu thành xương máu mình.

Hạnh phúc tràn đầy trong lòng biết biểu đạt như thế nào đây?

Yêu tới cực hạn của tình ái rồi mà anh vẫn không biết thế nào mới là đủ?

Chiều chuộng cậu, chỉ có thể càng chiều hơn nữa?

Tạ Tấn Xuyên vẫn bá đạo mà cuồng dã, cuồng loạn dây dưa với lưỡi Tô Lam, ở trong miệng cậu hung hăng mút mát. Ánh mắt Tô Lam mê ly, không biết phải làm sao, chỉ có thể để mặc anh muốn làm gì thì làm, vẻ đẹp hơn người khiến cho anh yêu nhiều đến thế. Ngón tay Tạ Tấn Xuyên mang theo tình yêu mơn trớn đôi mi, đôi mắt, đôi môi cậu, rồi linh hoạt cởi xuống nút áo, một cái, hai cái... Quần áo từ đầu vai không tiếng động trượt xuống.

Da thịt tiếp xúc với không khí lạnh mà không thể khống chế khẽ run rẩy, Tô Lam dịu ngoan nhắm hai mắt tựa ở trong ngực Tạ Tấn Xuyên. Cậu tin nhiệm anh, tin anh tới mức có thể trao tất cả cho anh, mặc anh xử trí.

Tạ Tấn Xuyên một phát hai phát cởi xong cả quần áo của mình, ôm Tô Lam ngồi vào bồn tắm lớn. Nước nóng ôn nhuận khiến toàn thân cậu thoải mái đến híp mắt, nửa ghé vào trên người Tạ Tấn Xuyên, một chút cũng không muốn động dậy, chẳng hề vì da thịt tương thiếp mà xấu hổ, chỉ có mặt đỏ vì hơi nóng.

Tạ Tấn Xuyên thấy ngứa ngáy cũng không dám làm càn, đã trải qua một buổi trưa hao tổn tâm trí, Tô Lam mệt tới mức chẳng còn sức ăn cơm chiều.

Tắm rửa xong, Tạ Tấn Xuyên ôm Tô Lam vào phòng ngủ, cúi người hôn lên cái trán trơn bóng của cậu một cái, “Đói bụng chưa, nhịn một chút, anh đi làm cơm.”

Tô Lam mí mắt cũng lười nâng lên lâu bầu một tiếng, “...Muốn ăn canh.”

“Được.”

Tạ Tấn Xuyên dắt chân cho cậu rồi rời đi.

Canh hầm xong, Tạ Tấn Xuyên trở lại phòng ngủ, quả nhiên Tô Lam đã cuộn thành một cục, cùng mèo con tựa lưng vào nhau ngủ. Ở bên giường ngắm một hồi, Tạ Tấn Xuyên lấy máy chụp lại bóng lưng cậu, chỉ có thể nhìn thấy sợi tóc mềm mại cùng đôi tai đỏ ửng, sau đó up lên weibo chia sẻ hạnh phúc của anh lúc này — CV Quân lâm thiên hạ: Tô Tô đang ngủ, xuyt, mơ đẹp nhé. (yêu em) Ảnh

Nhìn thấy canh đã được rồi, Tạ Tấn Xuyên cất điện thoại đi, cúi người thấp giọng gọi Tô Lam, “Tô Tô, mau tỉnh lại ăn đi.”

Ánh đèn sáng choang, Tô Lam có chút mờ mịt phân không rõ thời gian, ngây người một chút mới nhận ra phải đi ăn cơm chiều, trên người đã được Tạ Tấn Xuyên giúp cậu mặc quần áo ở nhà mềm mại thoải mái. Tô Lam giơ hai tay, nháy mắt ngốc manh ngốc manh nói với người nào đó, “Không thể ôm em đi sao, không muốn đi...”

Đối với một nam nhân mà nói, Tô Lam thực sự rất nhẹ, tuy cao gần mét tám nhưng chỉ có 120 cân (cân TQ bằng một nửa cân ~~> Chắc tầm 60kg), Tạ Tấn Xuyên cười ôm ngang lấy cậu, nhéo nhéo bờ vai cậu, “Một chút thịt cũng không có, bình thường ăn đi đâu hết mất rồi?”

Người chăn nuôi đại khái đều mong muốn vật nuôi của mình phải béo như heo mới tốt nha ... = =!!!

“Trời sao còn mưa chứ...”

Tô Lam phiền muộn tới vén rèm cửa, trong phòng khách Tạ Tấn Xuyên đã bưng canh ra đợi cậu, nghe thấy cậu oán giận thì khẽ cười, “Đại khái là vì sắp tới tận thế đi.”

Lúc này đã là tháng mười hai rồi, B thị tại phương Bắc đã sớm lạnh tới mức phải mặc áo khoác dày ra ngồi, trên đường chỉ thấy có mấy cô gái trẻ vẫn mặc áo mỏng manh, không cần áo khoác ấm áp, Tô Lam không khỏi thở dài cảm khái, “Con gái quả nhiên không sợ lạnh a... Em và Cố Tích hàng năm mùa đông đều gói mình như gói bánh chưng.”

Tạ Tấn Xuyên tiếp lời, “Mùa đông năm nay so với năm ngoái lạnh hơn.”

Mặc nhiều cũng không thấy ấm áp, tới bệnh viện liền thấy Tạ phu nhân đang ngồi khóc trên ghế hành lang, Tạ Tấn Thu đứng ở một bên ôm chặt bờ vai của bà.

Tô Lam càng hoảng sợ, cùng Tạ Tấn Xuyên nhìn nhau rồi cùng đi tới, “Mẹ, đại tỷ, ba...”

Tạ Tấn Thu mặt trắng bệch, thấy hai người thì bịt mũi khóc thút thít, “Ba đang ở trong phòng cấp cứu, tình huống thập phần khẩn cấp... Bác sĩ, bác sĩ bảo chúng ta phải chuẩn bị tâm lý...”

Tạ Tấn Xuyên ngồi xổm xuống trước mặt Tạ phu nhân, hai tay ôm lấy mẹ mình, “Mẹ, con tới rồi.”

Tạ Tấn Thu cố nén nước mắt, xoay người tựa lên vai Tô Lam nhẹ giọng khóc, Tô Lam chỉ có thể vỗ vỗ nàng, “Sẽ không có việc gì đâu...”

Nhưng lời ấy hiển nhiên chẳng có tác dụng gì, cửa phòng cấp cứu mở ra, bác sĩ đi ra liên tục xin lỗi nói, “Xin lỗi, chúng tôi đã cố gắng hết sức...”

Tạ Tấn Thu loạng choạng nhào tới bác sĩ, hô to: “Cố gắng hết sức là ý gì? Sao các người có thể bỏ mặc ba tôi như vậy chứ? Các người mau đi cứu ông ấy. Cứu ông ấy...”

Thanh âm của cô dần yếu ớt, cuối cùng ngã ngồi trên mặt đất.

Lễ tang.

****

Mèo con gần đây được gửi nuôi ở nhà Cổ Tích, Tô Lam tới đón nó, không ngờ lại béo lên ba cân.

Cổ Tích bất đắc dĩ nói: “Thẩm Phi... Chỉ cần vừa nghe thấy nó kêu liền cho nó ăn. Cứ như vậy... Tuy rằng vóc dáng cho chút biến dạng... Nhưng mà...”

Tô Lam thở dài vuốt vuốt mèo, “Mày thật không có lương tâm, chỉ biết ăn thôi.”

Mèo con tưởng cậu đùa với nó, vươn lưỡi liếm tay cậu.

Ánh nắng mùa đông rất ấm áp, không sợ phơi nắng bị dị ứng. Tô Lam cùng Cổ Tích đem ly sữa nóng ra ngoài ban công ngồi phơi nắng, đây là cách họ thường ở chung.

Cổ Tích hỏi, “Kế tiếp có tính toán gì không?”

“Phải quý trọng.” Tô Lam cười nói, “Hiện tại chẳng ai phản đối tớ ở bên Tạ Tấn Xuyên, chỉ là cậu biết đấy, trong cuộc sống hiện thực, tình cảm rất mỏng manh, ai cũng không thể đoán trước tương lai sẽ xảy ra chuyện gì.”

Cổ Tích lườm cậu, “Tình cảm của cậu với Tạ Tấn Xuyên mà còn gọi là mỏng manh ấy hả?”

“Lẽ nào yêu là vô kiên bất tồi (vô địch) sao?” Tô Lam hỏi lại, tiếp tục nói, “Tớ đôi khi hoài nghi anh ấy có thể chiều tớ bao lâu, thế nhưng tớ nguyện ý đem chính mình giao cho anh, với vì tớ tin anh ấy hơn bất cứ thứ gì.”

“Cậu là không tin vào thời gian?” Cổ Tích nghi hoặc.

Tô Lam gật đầu rồi lại lắc đầu, “Tớ cũng không biết, sở dĩ tình cảm cần phải chân thực và kiên trì.”

“Được rồi, vậy ba mẹ cậu đã chấp nhận Tạ Tấn Xuyên chưa?”

“Đại khái rồi. Người già hay cố chấp.” Tô Lam đứng dậy tạm biệt, “Tớ về trước, hôm khác chúng ta lại tụ tập.”

Cổ Tích đi theo sau cậu nói, “Lúc đó nhớ dẫn theo mèo con nha.”

Thẩm Phi yếu ớt theo sát, “Tốt nhất là đừng đem con mèo thối đó tới.”

Cổ Tích lườm hần, “Anh nói cái gì?”

Thẩm Phi: “Anh cái gì cũng chưa từng nói... Hoan nghênh tới chơi.”

21. Chương 21

Tô Lam đẩy cửa nhà, để mèo con chạy vào, nhìn bốn phía cũng không thấy người, đi tới thư phòng, liền thấy Tạ Tấn Xuyên đang ngồi trước bàn làm việc giờ một tấm ảnh ra trước ánh nắng, cũng không biết đã ngắm bao lâu.

“Tấn Xuyên...”

Tạ Tấn Xuyên quay đầu lộ ra một điểm tiểu ý, “Em về rồi.”

“Àn.” Tô Lam đi tới thay anh đặt ảnh chụp vào khung, cúi người hôn lên trán anh, mỉm cười.

Hai người chỉ lẳng lặng nhìn nhau, cuối cùng Tạ Tấn Xuyên ôm Tô Lam ngồi trong lòng mình, cảm đặt trên vai cậu, thấp giọng kể lại chuyện thời thơ ấu của anh. Tô Lam dịu ngoan lắng nghe, thỉnh thoảng nói vài câu.

Sắc trời bắt đầu tối, Tô Lam ngẩng đầu lên một chút, đầy yêu thương mà hôn lên môi anh, dùng phương thức này để nói với anh, cậu vẫn ở bên anh tựa như anh luôn ở bên cậu.

“Tô Tô.”

“Em ở đây.”

“Tô Tô.”

“Em ở đây.”

...

... ..

Tô Lam đăng nhập vào QQ, đã mười ngày không login, khi mở máy tính ít nhiều có chút xa lạ, tin nhắn offline có một đồng lớn, có biên tập giục bản thảo, có chuẩn bị giục kịch, còn có các tin tức của diễn đàn, Tô Lam nhấn mở tới mỗi tay, gọi điện thoại xin lỗi biên tập, sau đó mở khung chat với chuẩn bị.

Kỳ An: Xin lỗi A Ngốc, mấy hôm trước trong nhà tôi có chuyện, không làm được hậu kì, cô có cần phải đổi hậu kì không?

Chuẩn bị _ A Ngốc: A, vậy sao, thảo nào gần đây không thấy sama online, đại thần hình như cũng không xuất hiện nha.

Kỳ An: Ha hả. Sắp tới tôi rất bận, khả năng là không có thời gian làm hậu kì..

Chuẩn bị _ A Ngốc: Như vậy đi, nếu như sama thật sự không có thời gian thì tôi sẽ đi diễn đàn hỏi xem còn hậu kì nào không là được rồi O(_)O

Kỳ An: Được, cảm ơn.

A Ngốc: Cái kia, Kỳ An sama nói gần đây không có thời gian để làm hậu kì cho Thiên hạ, trong xã còn ai làm được kịch cổ trang quyền mưu không?

Mưa mùa hạ: Cái gì? An bảo bối login rồi? Quả nhiên là ẩn thân!

Kỳ An: Ách...

Mưa mùa hạ: Cậu còn dám xuất hiện! Cậu mười ngày đều lặn không thấy tăm hơi đâu! Không phải là cùng đại thần bỏ trốn chứ?

Tương Tiểu Vũ: Mùa hạ muội muội, cô có biết giờ cô rất giống oán phụ a...

Mưa mùa hạ: = =!!

Kỳ An: Xin lỗi, gần đây có việc quan trọng không thể lên mạng.

Hỉ Oa: Vậy hiện tại ổn rồi chứ?

Kỳ An: Điều ổn cả rồi, cảm tạ quan tâm

~A Ngốc: Các người đừng quên tôi đã nói a, lần cầu hậu kì anh anh anhQAQ

Quân lâm thiên hạ: Tôi tiếp.

Phi Mạch: → → Không phải anh là CV sao?

Mưa mùa hạ: Đại thần, anh anh, cứ nhiều giấu nghề!!

Hỉ Oa: Mùa hạ muối muối! Cần phải nhận rõ trọng điểm được chứ! Trọng điểm là đại thần online nha!

Quân lâm thiên hạ: Xin lỗi, gần đây có việc quan trọng không thể lên mạng.

Tương Tiểu Vũ: Những lời này sao quen mắt vậy?

Kỳ An: ...

Mưa mùa hạ: Hai người sẽ không thật sự là cùng nhau bỏ trốn chứ =3=

Tô Lam không nói gì, cậu không ngờ là Tạ Tấn Xuyên lại onl lúc này, khiến cho đám nhóc nhốn nháo. Cũng không biết giờ anh có đang ở công ty hay không, mặc dù Tạ Tấn Xuyên luôn ở trước mặt cậu bày ra một mặt cường thế, nhưng nam nhân thì cũng có nhược điểm. Vừa mới hòa giải được cùng lão gia tử, vậy mà bỗng nhiên ông lại qua đời, nếu như nói sự tha thứ của lão gia tử đã bù đắp được nỗi đau mà tình cảm của họ phải gánh chịu, thì sự ra đi của ông đã để lại trong lòng Tạ Tấn Xuyên một vết thương sâu đậm khó mà khép lại.

Quân lâm thiên hạ: A Ngốc, gửi âm thơ vào email của tôi đi, có việc out trước.

Kỳ An: Chờ một chút.

A Ngốc: Được, đại thần đi thông thả.

Quân lâm thiên hạ: Ân?

Kỳ An: Tôi hẳn là vẫn có thể bớt thời gian làm hậu kì, để cho tôi làm đi.

Quân lâm thiên hạ: Lo lắng tôi một sao?

Kỳ An: *ôm mặt* Nếu như đúng thế thì sao ~( )/

~Mưa mùa hạ: Thực sự là đủ lắm rồi! Liếc mắt đưa tình cái quái gì cũng một vừa hai phải thôi! Các người chớ quên âm thơ của ~ Nếu như em không còn yêu anh nữa a! Lão nương vốn dự định phát hành vào ngày tận thế đó!

Quân lâm thiên hạ: Đã biết, out đây.

Hỉ Oa: Cảm giác như đại thần bị cái gì đó đả kích thì phải...

A Ngốc: Chắc không phải là thất tình chứ?

Mưa mùa hạ: A Ngốc, cô không thể độc mồm thế được! Mời đây còn thấy đại thần đang hạnh phúc!

Hỉ Oa: A a a tôi cứ nhiên quên mất hỏi đại thần xem Tô Tô trên weibo của anh ấy có phải là Tô Lam sama hay không rồi!

Tương Tiểu Vũ: Cái này còn phải hỏi sao, trên đời làm gì có chuyện trùng hợp đến vậy, cách giải thích duy nhất nhất định hai người là cùng một người.

Hỉ Oa: Thế nhưng, thế nhưng lần trước khi cùng phu nhân đại thần nói về vẽ tranh...

Lâu Thư: Hóa ra là chỉ số thông minh của Hỉ Oa có vấn đề.

Hỉ Oa: Đại thúc, anh không nên quá phận nha!

Kỳ An: Tô, Tô Lam?

Trên diễn đàn, Hỉ Oa cấp bách giải thích cho Tô Lam nghe, nói về bức ảnh nổi tiếng gần đây, sau đó dẫn link weibo mới nhất của đại thần — CV Quân lâm thiên hạ: Tô Tô đang ngủ, xuyt, mơ đẹp nhé. (yêu em)
Ảnh

Được rồi, Tô Lam thừa nhận, vốn đã bị biết là nhận thức Quân lâm thiên hạ ngoài đời, nghe hai chữ Tô Tô vô cùng thân thiết kia thì ai vừa xem cũng hiểu, nếu mà không hiểu thì đúng là chỉ số thông minh có vấn đề, là đồ đần độn ( )

Tô Lam rất là hối hận khi biên tập hỏi cậu có muốn dùng bút danh không, cậu lại nói muốn dùng tên thật. Giờ thì bị bắt gian như thế này đây! Sau đó Tô Lam chỉ có thể dùng từ hoa lệ.

Hỉ Oa: Đại thần quả thực rất xấu! Tô Lam sama rõ ràng là người yêu của anh ấy mà còn không chịu đưa tới xã.

Tương Tiểu Vũ: Cẩn thận bị đại thần nhìn lên ( )

Hỉ Oa: Tôi mới không sợ bị thấy (^)

Quân lâm thiên hạ: Có đúng khí.

Hầu như là ngay lập tức, ava của Hỉ Oa biến thành màu xám ( )

Tương Tiểu Vũ: ...

Quân lâm thiên hạ: Tôi chỉ là không cẩn thận đụng vào con chuột nên thuận tiện nhìn mà thôi...

Mưa mùa hạ: Đại thần, bức ảnh nổi tiếng kia thực sự là người yêu anh sao ~( )/

~Quân lâm thiên hạ: *xoa cằm* Các người như vậy làm tôi bị áp lực rất lớn a.

Hỉ Oa: Ai bảo đại thần up lên weibo, chúng em chỉ là không cẩn thận liên tưởng mà thôi.

Mưa mùa hạ: Ai ya, nếu có ẩn thân thì cũng đừng như xác chết vùng dậy vậy chứ.

Hỉ Oa: Trong gió có tiếng mất trật tự >o< nhân="” gia="” dĩ="” nhiên="” là="” phải="” cùng="” nói="” chuyện="”>

Quân lâm thiên hạ: *xoa cằm* Có cơ hội sẽ dẫn em ấy tới YY.

Kỳ An: ...

Hỉ Oa: A! Đây chính là đại thần nói nha! Không được đổi ý (^)

Mưa mùa hạ: Chọn ngày không bằng gặp ngày, sao không phải là hôm nay luôn đi? Vừa lúc chúng ta đổi nốt mấy màn cuối của Nếu như em không còn yêu anh nữa , sau đó thu âm thôi.

Quân lâm thiên hạ: Hôm nay không được.

Hỉ Oa: Vì sao?

Quân lâm thiên hạ: Em ấy không tiện.

Mưa mùa hạ: Có cái gì không tiện chứ? Cũng không phải như nữ nhân một tháng một lần...

Quân lâm thiên hạ: Sau này các người sẽ biết.

Kỳ An: Đại thần, không phải anh nói anh bận việc sao ( )

Quân lâm thiên hạ: Ân, đúng là đang bận.

Mưa mùa hạ: Nga ha hả, An bảo bối, nói cho tỷ tỷ biết, cậu đang ghen tỵ đúng không

Kỳ An: Ngao... Tôi không có

22. Chương 22

“Anh nói sau này cái gì?”

Tô Lam cầm điện thoại di động gọi cho Tạ Tấn Xuyên, nghe được bên đầu dây bên kia có tiếng anh đang viết, hỏi lại một lần: “Uy, em hỏi anh đó, anh nói với mấy người Mùa hạ cái gì mà sau này sẽ biết? Em hôm nay có gì mà không tiện hả?”

Tạ Tấn Xuyên không yên lòng lên tiếng, “Ngô, không có gì, buổi tối muốn cùng em đi ra ngoài một chút.”

“Được.” Tô Lam đi tới ban công nghịch nghịch cái đuôi mèo, “Em tới tìm anh, hay là anh về nhà ăn cơm rồi mới đi? Ôi chào, tiếng của anh nghe có vẻ không thoải mái, đừng làm việc quá sức, chú ý nghỉ ngơi đi.”

“Nghe lời em.” Tạ Tấn Xuyên thấp giọng cười cười, “Tô Tô, em tới chỗ anh có được không?”

Tô Lam chỉ cảm thấy anh cười tựa như đôi môi anh ghé vào bên tai cậu, không khỏi cáu, “Hừ, Tạ tiên sinh, đừng có như trẻ nhỏ làm nũng, anh cho anh là mèo con sao? Buổi chiều phải đi bồi đại tỷ xem mắt, ha ha, có chút khẩn trương.”

Tạ Tấn Xuyên thoải mái, “Không cần khẩn trương, em chỉ cần dựa theo tiêu chuẩn mà chọn, ngô, tuổi tác có thể châm chước.”

Tô Lam thấp giọng khụ một tiếng, “... Không cần che giấu anh là tỷ đệ luyện.”

“Nói lung tung.” Tạ Tấn Xuyên cười cười, “Bất quá, khi anh còn bé, người thân nhất với anh chỉ là chị, còn náo loạn muốn cưới chị ấy làm vợ, bị lão gia tử hung hăng đánh một trận.”

“Hừ, nếu mà em nghe thấy——” Tô Lam dừng lại, Tạ Tấn Xuyên bên kia cười khê, “Em nếu nghe được thì sẽ làm gì nào?”

Tô Lam nâng tay che đi ánh nắng đang chiếu vào mặt, “Muốn nói người tương lai anh thích chính là em.” Cậu ngạo kiều bồi thêm một câu, “Ngoại trừ em, ai anh cũng không được thích, có nghe thấy không?”

Tạ Tấn Xuyên dường như ngưng thở, nửa ngày mới trả lời, “Nghe thấy rồi, anh rất hạnh phúc, Tô Tô, anh rất thích em chiếm hữu anh.”

Chỉ cần như thế, hai người đều rất yêu nhau, mỗi khi nói ra một câu tình cảm, vẫn luôn cảm thấy vô cùng, vô cùng hạnh phúc.

Tạ Tấn Thu đã qua tuổi ba mươi, nhưng khi cô trang điểm tinh xảo, đơn giản buộc tóc đuôi ngựa, mặc vào áo dạ màu trắng, đi một đôi giày cao gót, tựa như một thiếu nữ trẻ măng hai mấy tuổi, kéo theo Tô Lam mua chocolate, ăn ăn, Tạ Tấn Thu bỗng nhiên ngồi xổm xuống khóc lên.

Tô Lam cẩn cẩn dục dục nâng cô lên, đưa khăn giấy cho cô, “Đại tỷ... Chị sao vậy?”

Tạ Tấn Thu lấy khăn lau lau mắt, “Có thể gọi là tỷ tỷ sao, tưởng em cho là phải gọi bác gái.”

“...”

Tạ Tấn Thu hung hăng cắn một miếng chocolate, “Thấy nam nhân ở quán cà phê đối diện không, đó là mối tình đầu của chị, mười năm nay chị chưa từng đợi được hắn hồi tâm chuyển ý, nhưng mười năm sau lại là đối tượng xem mắt của chị.”

Lời này nghe có chút đáng thương, Tô Lam lặng lẽ hỏi, “Vậy chị không sợ hắn quay ra lại nhìn thấy bộ dạng chị thế này...”

Tạ Tấn Thu đứng dậy, tiện tay giật lấy kẹo ném vào thùng rác, vỗ vỗ tay cười, “Như vậy thì làm sao, những chuyện chặt vật ở trước mặt hắn đã làm nhiều rồi, nhưng mà nữ nhân ba mươi khóc sẽ rất xấu, chị đi trang điểm lại.”

Tô Lam trong gió khê rùng mình, hình ảnh tỷ tỷ cao quý lãnh diễm trước đây giờ chỉ là phù du... Sau đó, Tô Lam đi cùng Tạ Tấn Thu vào quán cà phê, “Tuy rằng nói em là người nhà, nhưng hai người cũng coi như đã quen biết, em chỉ ở bên ngoài hỗ trợ thôi... Tỷ tỷ, chị cố lên!”

Tạ Tấn Thu buồn cười vuốt tay áo, “Được rồi, vốn muốn nhờ em tới trước mặt đối tượng xem mắt của chị, nói với anh ta một câu xin lỗi, tướng mạo của anh không hợp với chị tôi, nhưng nếu đã đụng phải hần, chị đây đành tới ôn chuyện một lúc vậy. Bye, tối nay gọi cho em sau, được rồi, đừng nói chuyện này cho Tấn Xuyên, để nó đừng tới đây đánh hần.”

Tô Lam phát tay với cô, một mình đi dạo trên phố, đi tới đi lui tự nhiên nghĩ tới câu nói của Tạ Tấn Xuyên “Em tới chỗ anh có được không?”, rõ ràng chỉ là nói đùa, nhưng cậu cũng mong muốn cho anh chút kinh hỉ. Tô Lam nghĩ vậy liền bắt taxi, nói đến địa chỉ công ty của Tạ Tấn xuyên.

Thư kí đang định bưng trà vào phòng làm việc, thấy Tô Lam làm động tác ngăn cản, cô hiểu ý mà đưa trà trong tay cho cậu, mỉm cười.

Tô Lam đẩy cửa vào, đi tới bên cạnh Tạ Tấn Xuyên đưa trà cho anh. Tạ Tấn Xuyên cũng không ngẩng đầu lên, nói câu cảm tạ, Tô Lam sờ sờ mũi, ở bên cạnh xem anh tiếp tục chuyên chú làm việc, chính là chờ lâu có chút xấu hổ, có lẽ nên giả ho một tiếng chẳng?

“Muốn gì sao?”

“A? Không...” Tô Lam phiền muộn ngồi xuống ghế sofa, giương mắt bất mãn nhìn anh, “Em tới mà anh phản ứng vậy à?”

Tạ Tấn Xuyên giật giật cổ, tựa lưng vào ghế, cười nói: “Em sao lại không biết anh lấy phản ứng của em làm thú vui?”

“Tạ tiên sinh, hành vi của anh có ba phần ác ý, anh nói em nên nghiêm phạt anh thế nào cho hảo?”

Tạ Tấn Xuyên vỗ bàn đứng dậy, đi tới trước mặt Tô Lam, từ trên cúi xuống hôn cậu, cuối cùng giống như nghiêm phạt mà cắn cắn đầu lưỡi cậu, “Phạt vậy có được không?”

“...”

Tạ Tấn Xuyên hôn xong rồi liền ôm Tô Lam vào ngồi trong lòng, bảo Tô Lam lấy văn kiện trên bàn làm việc. Tô Lam cách hơi xa, nên phải đứng lên mới lấy được, Tạ Tấn Xuyên đang ôm cậu cũng không thể làm gì khác ngoài đứng theo.

Ai ngờ lúc này cửa phòng làm việc bỗng nhiên bị mở ra, có một thanh niên nhuộm tóc vàng đứng hình tại chỗ, sau đó liền che mắt quay đầu bỏ chạy, “Nhìn thấy cảnh cấm trẻ nhỏ rồi! Ngao, lão đại, anh ham muốn tới mức nào mà dám ở trong phòng làm việc nỗ lực đẩy ngã đại tẩu! Anh anh anh

”

Khi thanh niên tóc vàng bỏ chạy cứ nhiên còn không quên đóng cửa phòng, Tô Lam nhận ra cậu đang trong tư thế ghé vào bàn làm việc, Tạ Tấn Xuyên ở người cậu, tay nắm bên hông, tư thế thoát nhìn như cậu đang bị đè ra như vậy như vậy = =!!

“Hoàng Sinh, cậu đứng lại cho tôi! Nghe tôi giải thích!”

Đáp lại Tô Lam chính là bóng lưng bỏ trốn nhanh như chớp của Hoàng Sinh, Tạ Tấn Xuyên giận dữ giậm chân, “Không được hủy danh tiếng của vợ tôi.”

Tô Lam ôm mặt túm Tạ Tấn Xuyên muốn đuổi theo lại, một cước đá sập cửa, “Đủ rồi nha! Mau làm việc cho em! Không được nghĩ lung tung nữa!”

Tạ Tấn Xuyên đáng thương đành phải đem mấy lời “Vợ yêu, chúng ta có thể ở bàn làm việc thử xem” nuốt lại vào trong bụng, cắn răng kiềm chế cỗ tà hỏa tới mức huyết thái dương giật giật, bị Tô Lam kéo lỗ tai bắt ngồi trước gió lạnh mới có thể khống chế được.

Sau lần đó, thỉnh thoảng có người giả vờ đi qua cửa phòng làm việc để biểu đạt sự an ủi với lòng “ham muốn” của lão đại, kỳ thực Tô Lam nghĩ nhóm người này chỉ đơn giản muốn tới bắt hiện trường JQ >o

Cuối cùng, Tạ Tấn Xuyên lạm dụng chức quyền trấn áp nhân dân, “Các cô các cậu nhàn lắm sao? Tổ Chương trình ngày mai nộp báo cáo cho tôi, Tổ Thử nghiệm hôm nay phải sửa lại toàn bộ BUG, mau lên!”

Không thể không nói là vô cùng có hiệu quả.

Trời mùa đông tối sớm, hai người khi ra khỏi nhà hàng thì đã tối rồi, còn có tuyết lớn, càng làm nổi bật ánh đèn vàng trên con đường cũ, tựa như một bức tranh.

“Thật đẹp!”

Tô Lam ngửa đầu nhìn hoa tuyết thả mà mềm nhẹ rơi xuống, rơi vào gần lông mày khiến cậu thấy ngứa, “Năm nay tuyết rơi sớm, nhưng mà em rất thích tuyết, ngắm rất đẹp.”

Tạ Tấn Xuyên mỉm cười nắm tay cậu nhét vào túi áo, mười ngón tay đan vào nhau, “Trước đây tuyết rơi cũng không thấy em ngắm đến ngu người như thế, đội mũ vào, cẩn thận cảm lạnh.”

“Ha ha, tóc anh màu trắng.” Tô Lam cười tủm tỉm nắm lại tay anh, “Tay chân anh thật ấm, nếu như tay em cũng ấm thế thì tốt rồi, như vậy khi chúng ta nắm tay, anh sẽ không bị lạnh.”

“Anh bây giờ cũng không thấy lạnh.” Tạ Tấn Xuyên nhìn Tô Lam cười tươi, nhin không được cúi đầu hôn lên môi cậu, cười trộm, “Ngọt quá.”

Tô Lam cúi đầu đỏ mặt, nhỏ giọng nói, “Vừa mới ăn bánh kem mà.”

Bỗng nhiên Tô Lam bỏ mũ áo lông xuống, trước khi Tạ Tấn Xuyên trách cứ vội nói, “Cứ như thế này đi, chúng ta cùng bạc đầu đến già.”

Trận tuyết đầu mùa này rất lớn, hai người tay trong tay đi một đoạn, trên mặt như nhuộm trắng, Tô Lam kéo Tạ Tấn Xuyên đứng dưới đèn đường chụp ảnh, sau đó quay ảnh chụp ra cho anh xem, cười toe toét, “A, xem ra Tấn Xuyên sau này già rồi vẫn rất đẹp trai.”

Tạ Tấn Xuyên nhéo nhéo mũi cậu, không nói lời nào. Tô Lam kéo anh tới trước trạm xe bus, chờ chiếc xe nào ít người, trong trạm chỉ có một đôi tình nhân ngồi bên nhau, còn có một lão nãi nãi dẫn theo một cô bé. Tô Lam ngưỡng cổ nhìn bản đồ trạm xe, có rất nhiều bến, người nào không quen sẽ không thể tìm được nơi mình muốn tới.

Bà lão hỏi một câu, “Cháu muốn đi đâu?”

“Tối... A, chính là bến này, chúng ta đi thôi.”

“Chờ một chút —”

Tô Lam kinh ngạc quay đầu lại, chỉ thấy cô gái đi cùng người yêu kích động nói gì đó, thế nhưng cửa xe đã lạnh lùng đóng lại. Tạ Tấn Xuyên hỏi cậu, “Quen nhau?”

Tô Lam lắc đầu.

23. Chương 23

Một trận tuyết qua đi, toàn thành phố tựa như vạch rõ trắng đen.

Tô Lam ở bên ban công vẽ cảnh tuyết, cúi người xuống vẽ phác họa, lộ ra đường cong đẹp để khiến người ta huyết mạch phun trào, cổ tay áo lông bạc trắng được gấp lên bảy cm, để hở cổ tay trắng nõn, cả người đều có vẻ hoạt sắc sinh hương. Ở bên chân cậu, mèo con nỗ lực ngửa đầu đón ánh nắng đông hiếm hoi, nhỏ giọng kêu vài tiếng.

Tạ Tấn Xuyên nằm ở trên ghế bên cạnh, ôm laptop lên mạng, thấy được chuyện cười thì lấy chân khều khều chân Tô Lam, đợi cậu quay đầu lại thì kể cho cậu nghe, muốn thấy cậu cười vui vẻ.

Nhưng thời gian ấm áp vậy cũng nhanh chóng bị người ta phá ngang, Cố Tích ôm một hộp cờ phi hành (1) kích động chạy tới nhà cậu, Thẩm Phi đi sau hé ra khuôn mặt vừa thối vừa ngại.

Bốn người ngồi quanh một bàn, Tô Lam và Tạ Tấn Xuyên ngồi hai góc đối diện, vốn cả hai không định chơi, nhưng đã chơi thì rất máu, mỗi khi Thẩm Phi đi qua sẽ tiện chân đá hấn về nhà, Cố Tích chỉ tiếc rèn sắt

không thành thép, tròng hần, “Anh sao lại ngốc như vậy! Không nên đi qua Tạ Tấn Xuyên, nếu không chờ ra con tam, sẽ nhảy về được a!”

Bị vợ nói thế, mặt của Thẩm Phi so với đậu phụ thối còn thối hơn, thương cảm nhìn bốn quân cờ phi hành của hần đều ngồi ngốc ở nhà, xúc đến ba lượt vẫn không cất cánh được, mắt mở trừng trừng nhìn quân cờ của Tạ Tấn Xuyên chạy lên điểm cuối.

Tạ Tấn Xuyên đắc ý dạt dào, “Nhìn đi, đây là thực lực.”

Tô Lam sờ sờ cằm, xấu xa nhếch miệng cười, “Ngại quá, tôi xúc ra bốn.”

Quân cờ phi hành màu đỏ đi bốn bước vừa lúc có thể bay về, mà cờ màu lục cứ đứng trơ trơ chặn giữa đường, Tạ Tấn Xuyên liền bị cậu sút cho một phát về thẳng nhà.

Tạ Tấn Xuyên ai oán nhìn Tô Lam: “Vợ yêu, em không thương anh sao...”

Thẩm Phi trả được thù, trong lòng cực kì thoải mái: “Đúng, em ấy không hề yêu anh.”

Hai đại nam nhân đấu nhãn, chém giết kịch liệt, Tô Lam cùng Cố Tích bình an đưa được tất cả cờ về nhà an toàn. Cố Tích nhân phẩm tốt, mỗi lần xúc đều ra lục, Tô Lam miệng quạ nói ai đó bị đá về nhà, ai đó liền bị đá về.

Tạ Tấn Xuyên kháng nghị: “Vợ ơi, sao em không nói cờ của Cố Tích bị đá! Em thật bất công!”

“...” Tô Lam trong lòng thầm nghĩ, sao anh có thể ấu trĩ đến vậy chứ.

Lúc này Cố Tích còn một quân cờ rất nhanh sẽ về đến nhà, Tạ Tấn Xuyên phần nộ đem cờ của mình chạy tới, bị cờ của Cố Tích ngăn cản, Thẩm Phi nghĩ thời khắc anh hùng cứu mỹ nhân tới rồi, ném lục cũng không thêm cất cánh, để một quân cờ còn ở bên ngoài chạy tới, “Bảo bối, chờ anh tới cứu em.”

Tô Lam híp mắt cười. “Đừng có mà chưa tới được chỗ Cố Tích thì đã bị đá về nhà là tốt rồi.”

Kết quả Thẩm Phi bị chính cờ của Cố Tích đá về, Cố Tích rống giận, “Anh dài dòng quá đi.”

Chơi xong một ván, Tô Lam lợi dụng ưu thế mỏng manh thắng được Cố Tích, lôi kéo cậu vào trong thư phòng, “Cố Tích, kịch truyền thanh đệ nhất kỳ đã làm xong rồi, cậu có muốn nghe không?”

“Được.” Cố Tích đeo tai nghe, nghe xong một hồi thì hỏi Tô Lam, “Lúc cậu nói những lời này có chê cười tớ hay không?”

Tô Lam lắc đầu nói, “Tớ chỉ tiếc khi cậu cần dùng khí lại không ở bên cạnh ủng hộ cậu, khi Thẩm Phi trêu hoa ghẹo nguyệt cũng không thay cậu đánh hần.”

Mà khi nói câu “Thẩm Phi, nếu như tôi là con gái thì thật tốt, như vậy tôi có thể đáp lại tình cảm của anh”, trong ngực cũng cảm thấy đau, người mình thích nhưng hết lần này đến lần khác thích bằng hữu của mình, Cố Tích khi đó nhất định rất khổ sở.

Đệ nhất kỳ không dài, hơn ba mươi phút, Cố Tích tháo tai nghe xuống, cười, “Tuy đây là chuyện trước đây, hiện tại nghe lại vẫn thấy có chút khó chịu, nhưng may mà mọi chuyện đều đã qua.”

Thẩm Phi gõ gõ cửa, đứng ở cửa vẫy vẫy tay với Cố Tích: “Cố Tích, về nhà thôi.”

Tô Lam bắt măn lời Cố Tích không cho đi, nói với Thẩm Phi, “Muốn đi thì anh đi một mình đi, đừng kéo theo Cố Tích làm gì, hôm nay cậu ấy ở đây.”

Cố Tích lắc đầu, “Lần sau đi, kỳ thực vốn tớ đã nói với Thẩm Phi chỉ chơi một ván cờ rồi sẽ về...” Cậu ngượng ngùng ghé vào bên tai Tô Lam, thấp giọng nói, “Để anh ấy trở lại lần nữa, khẳng định sẽ phải chịu...”

Được rồi, Tô Lam tỏ ý hiểu rồi, yên lặng ném cho Thẩm Phi hai ánh mắt sắc như dao, Thẩm Phi chẳng thêm để ý, thậm chí còn cười cười đắc ý.

Đăng nhập QQ, Tô Lam đem âm thanh đệ nhất kỳ giao cho Mùa hạ, đối phương nhận file xong thì kích động quảng một đồng icon.

Kỳ An: → → Mùa hạ, cô sao thế?

Mưa mùa hạ: An bảo bối, hôm qua cậu có tới đường X hay không? Cậu nhất định phải thành thực trả lời với tôi!

Kỳ An: Sao cô biết?

Mưa mùa hạ: = =!!! Bởi vì tôi chính là người đang ngồi trong trạm xe bus kêu cậu chờ một chút nhưng cậu không nghe thấy a a a a a a uy!!!

Kỳ An: ...Trùng hợp vậy sao >o

Mưa mùa hạ: Được rồi, là tôi kích động nói năng lộn xộn QAQ

Kỳ An: *xoa cằm* thực trùng hợp XDDDD

Khung chat đợi hồi lâu không có tin của Mùa hạ nữa, Tô Lam liền tắt cửa sổ chat đi, thấy Tạ Tấn Xuyên đang bưng đĩa bưởi đã được bóc ra, cười nói với anh: “Anh có nhớ cô gái ở trạm xe bus hôm qua không? Hóa ra là người trong giới, vừa tìm em xác nhận xong.”

“Thế à, ai vậy? Quen sao?”

“Mùa hạ, không ngờ đi?” Tô Lam cười nói, tuy rằng không muốn cuộc sống hiện thực có dính dáng gì tới võng phôi, nhưng nếu có thể tình cờ gặp mặt bằng hữu như vậy cũng rất thú vị.

Tạ Tấn Xuyên nhét bưởi vào miệng cậu, “Không ngờ đấy, may mà xe bus tới kịp, không thì nhất định Tô Tô của anh sẽ bị cô ta kéo lại khinh bạc.”

“Cái gì gọi là khinh bạc, anh đừng có phỉ báng con gái nhà người ta.”

“Em có biết Tương Tiểu Vũ khi gặp mặt cô ta bị khinh bạc thảm thế nào không, chắc chắn, nghe nói lúc đó mặt Cười gia tái mét.”

“Thật sao? Chuyện khi nào vậy?” Tô Lam câu cổ anh, tàn bạo hỏi, “Anh đó, có phải anh gạt em, lén lút đi gặp mặt người ta không?”

Tạ Tấn Xuyên thuận tay kéo gáy cậu xuống, hôn lên cái miệng nhỏ, “Anh nào dám! Thế nào? Sợ anh cũng bị khinh bạc sao?”

Tô Lam mở to hai mắt nhìn anh, Tạ Tấn Xuyên cười nhẹ: “Yên tâm, Mùa hạ không đủ trình.” Anh thân mật vỗ về bên hông cậu, “Em đó, em đủ trình độ, có muốn khinh bạc anh hay không?”

Những lời này thành công khiến Tô Lam mặt đỏ tới mang tai, hai tay ôm lấy cổ anh đều run, thế nhưng cũng hết cách, nghe thấy như vậy cũng có chút nóng lòng muốn thử, trái tim lại bất tri bất giác đập nhanh, bầu không khí trở nên ám muội.

Tô lam hướng mắt nhìn tới môi của Tạ Tấn Xuyên, giống như những lúc anh nhìn cậu, dùng đầu lưỡi miêu tả đôi môi kêu gọi của anh, nhưng không thâm nhập, chỉ tựa như khiêu khích, tựa như thăm dò sức hấp dẫn tốt độ của đối phương. Tô Lam rất ít khi chủ động, Tạ Tấn Xuyên lại thường thích cưỡng thế chiếm hữu, mặt khác, Tô Lam da mặt mỏng, nhiều năm như vậy mà chỉ cần Tạ Tấn Xuyên hôn một cái, cả mặt đều đỏ bừng, càng miễn bàn tới chuyện chủ động.

Tạ Tấn Xuyên nhẹ tay ôm bên hông Tô Lam, đang định dùng sức thì Tô Lam lùi về giữa ghế, ánh mắt như thu thủy nhìn anh, “Cổ em đau, khinh bạc xong rồi, Tạ tiên sinh thỏa mãn không?”

Tạ Tấn Xuyên bật cười, “Buổi tối lại thu thập em, cho em biết thế nào là thỏa mãn.”

Nói xong liền ra khỏi thư phòng, Tô Lam nhìn theo bóng lưng anh thè lưỡi, quay lại nhìn vi tính, dưới taskbar nhấp liên tục, Mùa hạ đã nói chuyện tình cờ gặp nhau của hai người cho mấy người Hỉ Oa, liền bị hội đồng, đành phải giả vờ nói rằng kỳ thực cô căn bản không nhìn rõ mặt khiến mọi người thốn thốn một trận.

Mưa mùa hạ: *đập bàn* Đừng để tôi nói cho mấy cô biết nam nhân nhà An bảo bối vô cùng ưu tú nha.

Kỳ An: !!!

Hỉ Oa: Ngao! Mùa hạ, cô cứ nhiên giấu tin tức quan trọng tới bây giờ mới nói!!

Mưa mùa hạ: Nga ha ha ha

An bảo bối, không cần xấu hổ mà

Khi tuyết rơi còn tay trong tay thực là ấm áp

Còn có, công quân rất cao ráo, rất anh tuấn!

Thiên Ca: Thế nào, thế nào, đẹp trai không?

Bạch Tịch: Thiên Ca thật nông cạn

~~Mưa mùa hạ: Người ta không thấy rõ mặt ~( )/

~Tương Tiểu Vũ: Cô biến một trăm lần đi! Mùa hạ muối muối, cô thực là kém cỏi!

Một đám người lai bắt đầu đùa giỡn, Tô Lam dứt khoát giả chết, bỗng thấy ava của A Ngốc trong diễn đàn xuất hiện, chợt nhớ tới kịch Thiên hạ mà Tạ Tấn Xuyên đã làm xong, liền nén file âm tần gửi cho cô.

A Ngốc: Ngao, sama khổ cực rồi! Khi phát kịch em sẽ báo cho anh

Kỳ An: Được O(_)O

A Ngốc: Nhầm rồi, âm thô của Thiên hạ không phải là gửi cho đại thần sao, thế nào mà lại là Kỳ An sama gửi cho em?

A Ngốc: A, hay là em gửi nhầm địa chỉ QAQ

Lời này A Ngốc phát ra, Tô Lam ngẩn người không phản ứng, chỉ thấy khung chat của diễn đàn thường ngày luôn náo nhiệt, giờ đây lại một mảnh tĩnh mịch.

Mưa mùa hạ: Tuy hơi thất lễ, nhưng phản xạ của A Ngốc thật làm người ta muốn nôn a a a!!

Thiên Ca: Hai mắt tỷ bị hoa lệ chọc mù rồi! Ai tới nói cho tôi biết đây không phải sự thật đi.

A Ngốc: Phát, phát sinh chuyện gì thế?

Hỉ Oa: *phun máu* A Ngốc, cô có phúc mà không biết hưởng! Đây chính là người ngốc có ngốc phúc sao?

Thiên Ca: Chẳng lẽ Kỳ An sama chính là Tô Tô nhà đại thần sao = =!!!!

Mưa mùa hạ: An! Bảo! Bối! Cậu đừng tưởng rằng im lặng thì có thể tránh được một kiếp!

Kỳ An: Vậy cô muốn thế nào?

Kỳ An: Là người yêu ngoài đời, trong giới vồng phối thì giả vờ không nhận ra, sau đó bị các cô phát hiện.

Hỉ Oa: Gào khóc—— Không thể nào bình tĩnh QAQ

Bạch Tịch: Gian ác quá ~( )/~ Trước đây tôi vẫn nghĩ tới tình tiết siêu manh là tiểu thụ nhìn tiểu công cùng người khác thành CP, ghen tuông quá, sau đó tiểu thụ tặc mao nói: “Các người đều là mấy đứa con gái vô tri! Chính chủ ở đây nè!” Sau đó bị tiểu công tha đi như vậy như vậy a ha ha ha ha

Kỳ An: (^)

Quân lâm thiên hạ: Có khả năng, Tô Tô từng vì mấy chuyện này mà ăn dấm

Kỳ An: Người nào đó đi chết đi!!

Hỉ Oa: Đại thần!!! A—— Chết rồi! Hóa ra thần tượng của tôi luôn ở bên cạnh tôi sao?! Tô Lam sama, em yêu anh!

Quân lâm thiên hạ: *đá bay* thỉnh tự trọng.

Hỉ Oa: Em sai rồi QAQ

Tương Tiểu Vũ: *tung hoa*

Chúc mừng giới vồng phối lại có thể một đôi yêu thật

~~Mưa mùa hạ: An bảo bối có đại thần bảo kê, không bao giờ có thể... tùy tâm sở dục mà đùa giỡn nữa rồi QAA

Quân lâm thiên hạ: Giác ngộ là tốt

Mưa mùa hạ: Trong hiện thực là người yêu, tại giới vồng phối gặp nhau, đồng lòng giả bộ không nhận ra, nhưng mà luôn luôn có một đôi mắt phát hiện ra bí mật anh cần cần dục dục che giấu ha ha ha ha!!

Có một cái weibo trong nháy mắt đã có mấy trăm comment, không ít người thổ huyết mà rít gào, nói về một CV có thể khiến giới nháo như vậy, rốt cuộc là ai với ai đây!

Nhưng mà rất nhanh diễn đàn đã đưa ra đáp án.

Chủ đề: Đồng lòng không nói!!!

Lâu chủ: Nhận ra XXXX cùng XX của Lz là cùng một người nha ~( )/

~1L: Lz, tuyệt đối đúng

Chính xác XXXX cùng XX không sai!!! Đừng hỏi vì sao tôi biết, thực sự nhìn không được muốn hỏi thì đi hỏi bát ca ( )

2L: Phốc~~ Đúng là XXXX cùng XX nhà! Đồng lòng không nói +1000 trái dưa leo!

3L: Trước mắt có 6X là sao đây? Ngồi đợi bát ca

8L: Khụ khụ, bát ca đây—— Nhiều lần nhìn thấy tên XXXX cùng XX rồi nha! Cừu muối, cô nghĩ sao?

9L: Ngại quá, đây là cừu đệ. A, được rồi, 6X là Quân lâm thiên hạ và Kỳ An

~10L: Phốc~ Quả nhiên là 6X không sai! Liếc mắt đã thấy JQ! *ôm mặt* Tôi quả nhiên không CJ (2)

~~16L: Thử đi thăm dò địa chỉ IP(3) của XXXX và XX → → Tôi nói cho các người biết, IP bốn năm nay đều như nhau nha ( )

Bài post đã dài đến ba, bốn trang, Tô Lam trong lòng hừ một tiếng, để xem các người còn dám ghép CP cho người của tôi nữa không!

Sở dĩ nói đôi khi Tô Lam có chút ngạo kiều nha ( )

Chuyện xấu CP sắp hết rồi, mọi người nghĩ mình nên vừa lấp hố vừa đào hố vồng phối tiếp, hay lấp hố thôi >~

*Chú thích:

- (1) Cờ phi hành: giống cờ cá ngựa của
- (2) CJ: thuần khiết
- (3) Địa chỉ IP: Internet Protocol. Địa chỉ đăng kí internet hay đại loại thế.

24. Chương 24

Tạ Tấn Xuyên tan tầm trở về ngó trái ngó phải không thấy Tô Lam, hóa ra cậu đang ngồi trên thảm bên giá sách nghịch laptop, đeo tai nghe, không biết đang nghe cái gì mà nét mặt vui hơn hử. Tạ Tấn Xuyên nhất thời căng thẳng, Tô Tô của anh sẽ không yêu qua mạng chứ?

“Anh về lúc nào thế?”

Tô Lam nghiêng người chặn máy tính, Tạ Tấn Xuyên rình mò không thành công đành ngượng ngùng nói: “Anh định... định làm em kinh hỉ.”

“Tạ tiên sinh, đã là lão phu phu rồi, anh còn cho rằng việc này là kinh hỉ sao?” Tô Lam vuốt cằm, nghi hoặc nhìn anh: “Anh không phải cho rằng... em đang làm chuyện mờ ám đấy chứ?”

“Sao có thể?” Tạ Tấn Xuyên lập tức phản bác, sờ sờ mũi, vội vàng ra khỏi phòng.

Đợi khi bóng lưng anh đi khuất, ánh mắt Tô Lam mới quay trở lại máy vi tính, tiếp tục xem lướt qua CP lâu cao nhất bây giờ, tuy rằng thấy mấy fan CP Quân Mạc tới chiến hăng tiết vịt rất không dễ chịu, nhưng ngón tay Tô Lam đè lên chuột có chút run rẩy.

Bởi vì phần khích.

Đây chính là CP lâu của Quân lâm thiên hạ và Kỳ An, không phải của Quân lâm thiên hạ với người khác.

Di chuột qua biểu tượng của QQ, Tô Lam thấy ava của Tạ Tấn Xuyên nhảy nhót, liền mở ra một cửa sổ.

Quân lâm thiên hạ: Vợ yêu, anh thấy CP lâu của chúng ta rồi *cười to*

Kỳ An: Trước đây anh có CP lâu của mình cũng không thấy anh cười như thế *lườm*

Quân lâm thiên hạ: Vợ ơi, em biết mà, đâu có giống nhau XD

Tô Lam nhìn lên dòng status, trong khung đối thoại cứ gõ gõ xóa xóa không biết viết gì cho tốt, xong rồi sửa chữ kí QQ — Em không phải không thèm để ý mình đã từng bị vắng vẻ, nhưng hiện tại rất cuộc em cũng cùng anh một chỗ.

Mưa mùa hạ: Ai da~ An bảo bối, chữ kí của cậu thật mờ ám *ôm mặt* ~( )/

~Kỳ An: *xoa cằm* Cô có thể không nhìn nó.

Mưa mùa hạ: Làm bộ không phát hiện ra không phải là phong cách của tôi ( )

Phía sau truyền tới một tiếng thở dài, Tô Lam ngẩng đầu quay lại cười nhạt với Tạ Tấn Xuyên: “Mỗi bộ kịch anh phối, mỗi vai em đều nghe, em nghe anh diễn những vai khác nhau, dù là thâm tình, hay đế vương, dù là phúc hắc, mỗi lần em nghe trong lòng đều nghĩ, đây là của em...”

Cậu xấu hổ cúi thấp đầu, lại bị Tạ Tấn Xuyên nửa cường ép lấy tay nâng cằm cậu lên hỏi: “Của em cái gì?”

Tô Lam trốn tránh không đáp, không thèm nhìn anh đùa giỡn, tiếp tục nói: “Em thích anh ở trong từng câu chuyện, bởi vì thanh âm của anh mà càng thích hơn. Chỉ là có chút tiếc nuối mỗi lần đều là một người khác đáp lại tình yêu của anh...”

“Sau này sẽ không thế nữa.” Tạ Tấn Xuyên ngồi xuống, ôm cậu vào lòng, dường như đang hứa hẹn.

Tô Lam hừ một tiếng đẩy Tạ Tấn Xuyên ra, “Nhanh đi làm cơm đi, em đói.”

“Tuân mệnh.” Tạ Tấn Xuyên đặt laptop trên đùi cậu sang một bên, ôm ngang người cậu lên, đi ra ngoài. Tô Lam kinh hô kêu lên, “Anh làm gì vậy?”

Tạ Tấn Xuyên nhìn cậu cười, “Đương nhiên là đi uy Tô Tô ăn no rồi.”

————— Nhưng mà đây không phải đường ra phòng ăn nha!

****

Sau đó, đệ tứ kì của Nếu như em không còn yêu anh nữa được tuyên bố xong xuôi, cách đệ nhất kì không quá một tháng, loại tốc độ này thiết chút nữa đã được ghi vào kỉ lục của giới võng phố, Mùa hạ chuyển từ sự náo nhiệt của đệ nhị kì sang sự u buồn của đệ tứ kì, trở thành một lũ u hồn chạy đi thúc giục các đại thần nộp âm hồn.

Tạ Tấn Xuyên phiền phức nói, “Được rồi, được rồi, không phải mấy người cho tôi tới cuối tuần sao?”

Mùa hạ thiện lương nhắc nhở: “Đại thần, là mười mấy, anh đi không?”

Đàn ông hay làm ngược lại những gì hắn nói, Tạ Tấn Xuyên thấy Tô Lam ở một bên cười trộm, liền kéo cậu vào trong lòng, tàn bạo hỏi: “Anh đi được không? Ân?”

Chữ cuối cùng còn có vẻ cao giọng, Tô Lam trở mình đẩy anh ra, “Mặc kệ anh, anh đi hay không liên quan gì đến em?”

Tạ Tấn Xuyên vui vẻ, cười hỏi: “Em thử nói xem cái nào mới liên quan đến em?”

“...Nhàm chán, thu âm thô của anh đi!” Tô Lam chậm rãi ra khỏi phòng, mèo con bên ngoài liền chào đón cậu. Cậu cúi người ôm nó cùng đi.

Tối chủ nhất xác định là hiện trường FT. Nếu như em không còn yêu anh nữa, nhưng mà sợ dĩ chọn làm hiện trường bởi vì tin tức bị lộ, lượng fan tới rất khổng lồ.

Người chủ trì là một người ngoài xã, [Miếng thịt cá to dùng thơm phức] là chủ trì FT vô cùng nổi tiếng.

Tô Lam vốn định mở laptop của mình, kết quả lại bị Tạ Tấn Xuyên kéo lại nói, “Anh dùng một bên tai nghe, laptop của em âm thanh không tốt.”

Mượn cớ!

Tô Lam trừng anh, không tình nguyện ngồi vào bên người, cùng Tạ Tấn Xuyên mỗi người một bên tai nghe, Tô Lam yên lặng nhìn anh: “Chỉ nghe một bên anh không thấy khó chịu sao?”

Tạ Tấn Xuyên bình tĩnh lắc đầu.

Trong tai nghe truyền tới tiếng của Mùa hạ: “Đại thần! An bảo bối! Sao cậu ấy không đến? Anh có phải đã làm chuyện không bằng cảm thú khiến An bảo bối không tới được đúng không?”

Tạ Tấn Xuyên nhứt đầu khóa khung chat đang bị xì pam kịch liệt, một bên mở mạch, “Em ấy đang ngồi ngay cạnh tôi.”

“A! A! Hợp thể! Tô Lam sama cầu lên tiếng!” Hỉ Oa từ khi biết cậu là Tô Lam, mỗi lần nhìn thấy cậu đều hăng hái vô cùng, khiến cậu có chút ngượng ngùng.

Tô Lam ho nhẹ một tiếng, “Ân, tôi đây.”

Thịt cá thơm phức: “Được.”

Sau lời dạo đầu thì chính thức vào việc chính, chủ đề là chuyện bát quái lung tung.

Thịt cá thơm phức nói: “Nghe nói đại thần cùng Kỳ An sama không chỉ trong kịch là CP, mà trong hiện thực còn là tình nhân. Hai người là nhờ vòng phối mới quen biết và yêu nhau sao?”

Tạ Tấn Xuyên nắm tay Tô Lam, cười nói: “Không phải. Chúng tôi quen nhau ngoài đời, tính ra thì tôi gia nhập giới gần một năm thì mới gặp Tô Tô.

Thịt cá thơm phức: “Vậy Kỳ An sama là bởi vì đại thần mới gia nhập giới vòng phối sao?”

Tô Lam ừ một tiếng, còn nói thêm: “Khi mới cùng một chỗ, tôi phát hiện ra anh ấy chơi vòng phối, sau đó vì hiếu kì nên mới tìm hiểu về giới, vốn chỉ muốn làm trang trí thôi, nhưng mà đúng lúc ấy có thông báo chiêu mộ hậu kì, hơn nữa nghe nói hậu kì cùng nhóm CV tương đối thân thiết, cho nên mới đi học làm hậu kì.”

Tạ Tấn Xuyên tiếp lời: “Hậu kì của Tô Tô chính là một tay tôi dạy dỗ, kết quả dạy xong lại chạy đi làm hậu kì cho người khác.”

Tô Lam nhớ tới trước đây, giận dữ nói, “Cũng không phải vì anh được tôn làm đại thần cao cao tại thượng sao, em chỉ là một hậu kì nhỏ bé, làm gì có cơ hội làm hậu kì cho anh? Hơn nữa, em biết lúc ấy anh cần bản không thích em gia nhập giới.”

Tạ Tấn Xuyên ho nhẹ một tiếng, muốn nói lại thôi, lúc này Mùa hạ chen vào nói: “Nếu không nhờ tôi mời An bảo bối vào xã, cậu vẫn định coi đại thần như người xa lạ sao?”

Tô Lam khẽ hừ một tiếng, “Đó là đương nhiên.”

Thịt cá thơm phức: “Đại thần không muốn giải thích gì sao?”

Tạ Tấn Xuyên cười cười hỏi: “Tô Tô, muốn biết?”

Tô Lam bày ra tư thế chăm chú nghe anh giải thích, Tạ Tấn Xuyên nhìn buồn cười, chậm rãi mở miệng, “Bởi vì Tô Tô nhà tôi âm thanh rất dễ nghe, không muốn bị người ta nghe thấy lại mộng tưởng, sao đó sợ có người tôn Tô Tô thành đại thần gì đó, cho nên tôi mới giả như không biết Tô Tô trong giới võng phối.”

Mùa hạ kêu: “Đại thần, dục vọng chiếm hữu thật đáng sợ! Thế nhưng sao em lại cảm động muốn khóc chứ?”

Thịt cá thơm phức: “Vậy sao đại thần lại cho phép tiểu thụ nhà mình phối âm?”

“Cái này...” Tạ Tấn Xuyên sờ sờ cằm, “Đại khái là vì đề phòng Tô Tô của tôi lại ghen, tôi rất đau lòng.”

“...” Tô Lam đá anh một cái, “Anh câm miệng cho em!”

“A, còn không cho nói kìa!”

Mùa hạ cười, “A ha ha ha ha ha ha

Đại thần, anh cứ nhiên giữa ban ngày ban mặt nói về chuyện “hoàng đoạn từ(1)”

Hỉ Oa cực kì mất mặt nhắc nhở: “Hiện tại đã là buổi tối mười giờ, Mùa hạ, không phải là giữa ban ngày ban mặt...”

Sau khi FT kết thúc, CP Tô Lam cùng Tạ Tấn Xuyên triệt để thành sự thật, trước đó còn có mấy cô nương BLX (2) chưa từ bỏ ý định ghép CP cho đại thần, thậm chí còn kéo CP lâu của Quân Mạc lên, chỉ là không ngờ, black fan còn mượn chuyện này lấy Mạc Ly ra công kích.

Chủ đề:Người kia, người vợ bị bỏ(3)tư vị thế nào?

Lầu chính: Lz không phúc hậu, thấy đại thần cùng tiểu thụ nhà anh ta ân ái ái ái, chỉ muốn hỏi thăm người nào đó một tiếng RT(4) ( )

1L: Hỏi thăm cái em gái mày! Tỷ nói trước cho cả nhà mày nhé! Mày mới là bị bỏ, cả nhà mày mới là bị bỏ!!!

2L: Ls giá trị cừu hận nhất định cao... Chắc chắn, chỉ biết black fan của Mạc Ly lại bắt đầu làm âm rồi, nháo đi, nháo đi, 2012 đã được định trước là một năm không bình thường rồi ( )

3L: Mạc Ly đã giải thích rằng anh ấy với đại thần chỉ là quan hệ bằng hữu, 1L cut! Mày mới bị bỏ!!!

4L: Đầu năm nay, black fan mấy cái này mà cũng nói ra miệng được?

....

Mạc Ly thái độ cư xử rất tốt, nhưng vì tính cách thanh cao lạnh lùng, luôn bị người ra nói là cao quý lãnh diễm, trong giới võng phối cứ mười người thì có một người không thích anh, nói anh lạnh lùng, muốn anh phải thay đổi hoàn toàn mới cam tâm.

Tô Lam bình thường hay lên trang web võng phối, cho nên đối với chuyện của Mạc Ly cũng tương đối rõ ràng, lần này chuyện vừa liên quan đến cậu, vừa liên quan đến Tạ Tấn Xuyên, Tô Lam phiền muộn đóng cái topic kia lại, người mở topic miệng lưỡi thật độc địa, không biết làm sao mà Mạc Ly chọc phải cô ta.

Trong diễn đàn, người kiểm chế không nổi chính là Mùa hạ, cô vốn thân với Mạc Ly, thấy Mạc Ly bị người ta cho lên top, tức giận đến xù lông.

Mùa hạ: Nếu như để tôi biết được ai làm, tôi sẽ cho cô ta hai cái tát!

Tương Tiểu Vũ: Gia thêm hai cái tát!

Hỉ Oa: *đá bay Ls* móng vuốt của cậu như đâm vào cục bông!

Mạc Ly: Loại bài post này cứ chờ report là được rồi, Mùa hạ, đừng để ý XD

Mưa mùa hạ: Mạc Tiểu Ly! Các cô ấy không có tư cách nói cậu như vậy! Các cô ấy dựa vào cái gì mà khi dễ cậu!

Sau đó Mạc Ly không nói gì, lại bắt đầu lặn.

Chẳng biết từ lúc nào, số lần Mạc Ly lên tiếng trong diễn đàn ngày càng ít, Tô Lam nhớ rõ ngày cậu mới vào xã, bình thường thấy Mạc Ly vẫn hay nói, hiện tại trầm mặc như vậy là vì cậu sao?

Tô Lam định an ủi anh, thế nhưng lại nghĩ có khi sự an ủi của cậu chỉ là xát muối lên vết thương của Mạc Ly, đang do dự thì thấy Tạ Tấn Xuyên nói trên diễn đàn.

Quân lâm thiên hạ: Tiểu Ly, xin lỗi, chuyện này tôi sẽ xử lý.

Mưa mùa hạ: QAQ Đại thần, cuối cùng anh cũng xuất hiện.

Mạc Ly: Không cần, chỉ cần không ai để ý tới, chẳng mấy chốc mọi người sẽ quên.

Quân lâm thiên hạ: Tiểu Ly.

Mạc Ly: Chỉ cần tôi không mở web vòng phối thì sẽ không thấy mấy chuyện này, căn bản không cần để ý.

Mưa mùa hạ: Mạc Tiểu Ly! Sao cậu có thể làm cho người ta yêu thương như vậy chứ?

Mạc Ly:→→→ Nào có.

Mưa mùa hạ: Có QAQ

Tương Tiểu Vũ: A a! Mạc Tiểu Ly! Cậu rất cực cũng sống! Rất nhớ cậu TAT

Mạc Ly: Tôi cũng rất nhớ cậu.

Tương Tiểu Vũ: Điều, mỗi lần tôi gọi cậu trên QQ, cậu đều không quan tâm tôi! Cậu nghĩ rằng tôi không biết cậu để ẩn sao?

Mạc Ly: Đó là bởi vì tôi căn bản không onl a. Ngày hôm nay mới tìm được tờ giấy tôi ghi pass QQ.

Hỉ Oa: Cậu ngốc vậy!

*Chú thích:

- (1) Hoàng đoạn từ: từ ngữ dân gian, ý là ***.
- (2) BLX: trái tim mỏng manh, trái tim thủy tinh, trái tim pha lê, ...
- (3) Nguyên văn là “hạ đường” tức là người vợ bị chồng bỏ, cũng có khi chỉ người vợ chủ động bỏ chồng.
- (4) RT: ý chỉ chỉ cần nhìn chủ đề đã hiểu được toàn bộ nội dung.

25. Chương 25

Chuyện của Mạc Ly còn chưa kịp đến phiên Tạ Tấn Xuyên giải quyết, ai cũng không ngờ câu đầu tiên Lâu Thư nói lại có thể làm người ta ghen chết — Mạc Ly đã là người của lão tử rồi, đừng có thèm muốn!

Vừa vặn một đám người đều onl YY, Mùa hạ sốc không nhẹ: “Mạc Tiểu Ly ơi, từ khi nào cậu cùng với Lâu thúc bên nhau vậy?”

Hỉ Oa hô to gọi nhỏ: “Thật không logic! Tôi còn nhớ cái topic những CP tuyệt đối không có khả năng! Khi đó thúc với Mạc Ly chính là đứng đầu mà?!”

Tô Lam đối với topic đó cũng có ấn tượng, nó nói rằng Mạc Ly một thân trong treo, lạnh lùng, ít nói, Lâu Thư một thân cuồng vọng, lạnh ngon, hai người này thế nào cũng không thể hợp nhau. Lại nghe thấy tiếng

Tương Tiểu Vũ ồn ào, “Hỉ Oa, cô đừng có đào bới mấy chuyện đã qua đó. Cái topic ấy năm đó tôi cũng dính. Tuyệt đối là sai!”

Mùa hạ lắm bầm, “Thức không tới giải thích gì sao?”

Nhưng cuối cùng là Mạc Ly nhin không được, giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng, áp ứng mở miệng: “Các người... Các người đừng nghe thức, hần nói cần đấy... Thật đấy...”

Bản thân Lâu Thư lại bình tĩnh nở nụ cười, “Tiểu Ly, không ngờ em lại trở mặt nha. Chẳng phải hôm qua đã đáp ứng anh rồi sao?”

“Đó là bất đắc dĩ.” Mạc Ly vội vã biện giải, “Ai bảo anh uy hiếp tôi không đáp ứng thì sẽ ở lý nhà tôi không đi?”

“Em đáp ứng rồi, anh có ghi âm làm chứng, Tiểu Ly.”

Hỉ Oa cắt đứng hai người liếc mắt đưa tình: “Uy, uy, uy, Mạc Tiểu Ly, cậu đã đáp ứng thức cái gì?”

Mạc Ly lúc này đang onl nick đỏ, vậy mà mãi không có âm thanh gì, Lâu Thư hiểu rõ liền nói, “Tiểu Ly nhà tôi lại xấu hổ rồi.”

Mạc Ly: “Chỉ có một chút thôi...”

Vô luận Mùa hạ hay Hỉ Oa có thay phiên nhau bức cung như thế nào, Mạc Ly cũng nhất quyết không chịu khai anh đã đáp ứng thức cái gì, nhưng thật ra nghe ngữ khí thức chiếm được tiện nghi còn khoe mẽ khiến người nghe không khỏi liên tưởng lung tung.

Sau đó đám người đó không biết nghĩ gì lại đi đánh chủ ý lên Tô Lam, Tạ Tấn Xuyên vội chạy tới bảo vệ tiểu thụ nhà mình: “Đã tới giờ rồi, tôi với Tô Tô out trước, các cô cứ tiếp tục trò chuyện.”

Mấy ngày nữa là tới lễ mừng năm mới, Tạ Tấn Xuyên bận rộn công tác, còn dành thời gian bồi Tô Lam.

Hai người tắt máy tính, Tô Lam thu thập phòng khách, Tạ Tấn Xuyên nghênh ngang ngồi trên sô pha, nghịch quả cầu chơi ném nhặt của con trai, nói cho hoa mỹ, thì là đang giúp Tô Lam giảm bớt việc gia đình.

Tô Lam vừa mới ngồi xuống định lau cái bình hoa cảnh, Tạ Tấn Xuyên lại ném cầu tới chỗ cậu, Tô Lam phiền phức nói, “Đừng náo loạn, Tạ tiên sinh! Còn gây cản trở em làm việc nhà, em sẽ...” Tô Lam giờ giờ khăn lau trong tay, “Em sẽ phạt anh ngày mai dùng cái này rửa mặt.”

Tạ Tấn Xuyên như trước giáo dục con trai nhà mình, “Meo meo, tới chỗ mẹ con nhặt quả cầu về đây, ngoan.”

Mèo con nghiêng đầu suy nghĩ một chút, sau đó chạy tới chỗ quả cầu, Tô Lam nhìn dáng vẻ đắc ý của Tạ Tấn Xuyên thì rất bức, tiện tay nhặt quả cầu lên. Mèo con cho rằng Tô Lam muốn chơi với nó, liền chạy tới trước mặt cậu.

Tô Lam ôm mèo, “Ng ngoan, mau đưa ba ba chơi bởi lêu lổng của mày đi ra chỗ khác đi, chỗ nào mà tao không thấy ấy. Hôm nay sẽ thưởng cho mày một hộp!”

Mèo con tựa như hiểu được, chạy như điên tới căn ống quần của Tạ Tấn Xuyên, anh nói, “Chơi ném cầu với ba ba, ba ba thưởng cho hai hộp!”

“Meo meo?”

“Ba!”

“Bốn hộp.”

“Tạ Tấn Xuyên, anh muốn phá hư dạ dày của con à?! Đánh anh!”

Tạ Tấn Xuyên cười, thuận thế ôm Tô Lam vào trong lòng, Tô Lam nổi cáu là vậy nhưng lại dịu ngoan, tựa ở trong ngực anh. Tạ Tấn Xuyên cúi đầu nhìn cậu: “Sao vậy?”

Tô Lam lắc đầu, nghĩ tới tư thế này có chút thẹn thùng, muốn đứng dậy nhưng lại bị Tạ Tấn Xuyên cười đặt lên ghế sô pha. Cậu từ chối tượng trưng rồi cùng chiều theo anh.

Mỗi lần cởi quần áo Tô Lam, đối với Tạ Tấn Xuyên mà nói, là một lần hưởng thụ. Da Tô Lam trắng, làn nào cũng xấu hổ, nổi lên một tầng hồng nhạt đẹp mắt, khiến cho anh muốn ngừng mà ngừng không được, nhìn thế nào cũng không thấy đủ.

Mùa đông tới rồi, Tô Lam mặc áo len rộng rãi, quần bông vải vừa dày vừa mềm, cả người đều mang cảm giác ấm áp.

Quần cậu bị Tạ Tấn Xuyên kéo xuống, hai chân Tô Lam thon dài tiếp xúc với không khí lạnh khẽ run, rồi quần lên lưng Tạ Tấn Xuyên. Áo len trên người cậu anh không để ý tới, chỉ là bàn tay không an phận chui vào vạt áo, không khách khí vuốt ve da thịt nhẵn nhụi. Nhìn phần ngực lộ ra, Tô Lam càng cảm thấy xấu hổ: “Tấn Xuyên, anh để em cởi áo len... A!”

“Cư nhiên còn có thể nói, xem ra vi phu hầu hạ chưa đủ rồi.” Nói xong, Tạ Tấn Xuyên ác ý nheo nheo cậu, tiếng rên rỉ không kiềm chế được khẽ bật ra, trong mắt Tô Lam nhất thời hiện lên một tầng hơi nước. Tạ Tấn Xuyên ôn nhu hôn cậu, lời lẽ trần trọc ở bên bờ môi mềm mại của cậu khẽ khẽ nói, hôn tới mức nuốt cả nước bọt của đối phương cũng không ngại.

Chẳng biết từ khi nào, hai chân Tô Lam đã bị Tạ Tấn Xuyên mở ra, bị nhìn như thế, tuy rằng đã bị nhìn không biết bao nhiêu lần, nhưng nghĩ tới... vẫn ngượng ngùng. Cậu thậm chí đã có rất nhiều lần bị Tạ Tấn Xuyên mạnh mẽ yêu cầu nhìn anh như thế nào tiến nhập thân thể cậu.

Cảm giác ngón tay trong cơ thể không ngừng mở rộng có thể khiến cho người ta xấu hổ chết mất, Tô Lam chủ động tới đặt môi hôn lên ngực Tạ Tấn Xuyên, nghe tiếng anh thở dốc ở bên tai, còn chọc cậu: “Tô Tô, em mà còn giãy vò anh như thế nữa, anh không khống chế được đâu đấy...”

Tô Lam nhìn anh cười, thân thủ cẩn cẩn dục dục sờ nơi đang đứng thẳng của Tạ Tấn Xuyên, một tay nhẹ nhàng khoác lên cánh tay anh, “Không sai biệt lắm, vào đi...”

Tô Lam nói xong liền nhắm mắt lại, trong chớp mắt, vật kia của Tạ Tấn Xuyên đâm sâu vào thân thể Tô Lam, khoái cảm đau đớn cùng lấp đầy khiến cậu thất thanh kêu lên, “A! Tạ... Tấn Xuyên, anh... nhẹ chút!”

Thế nhưng hương diễm ở trước mắt, Tạ Tấn Xuyên làm sao có thể nghe thấy cậu nói, trong đầu điên cuồng chỉ còn có ý niệm hảo hảo yêu thương người dưới thân, người anh yêu nhất.

Kiện áo len rộng rãi kia rốt cuộc cũng rơi trên đường đi vào phòng ngủ, khiến mèo con hiếu kì lại một phen choáng váng, nằm úp sấp trên áo len rơi sau cánh cửa phòng ngủ đã đóng sập lại, không thể làm gì khác ngoài lắc lắc trèo vào ổ mèo.

Động tác Tạ Tấn Xuyên đặt Tô Lam vào giường không tính là ôn nhu, địa phương vừa được yêu thương vẫn còn ướt át mà ôn nhuận, Tạ Tấn Xuyên không hề chần chờ mà khẩn cấp tiến vào, Tô Lam lại cắn một phát lên ngực anh, “Cầm thú! A... Anh, anh chậm một chút!”

Đáp lại cậu vẫn chỉ là những đợt tiến công điên cuồng, chẳng qua bao lâu, bên trong có một cỗ nhiệt dịch bắn vào thân thể cậu, nóng rực dị thường.

Một đêm phóng túng để lại hậu quả là thân thể động một chút cũng không được. Tô Lam mơ màng ngủ, khi tỉnh lại hình như nghe thấy bên ngoài có tiếng gì đó, đỡ thắt lưng bủn rủn ra khỏi phòng ngủ, khi nhìn thấy người trong phòng khách thì đầu óc nhất thời nổ tung, thanh âm run rẩy, “Mẹ... Sao mẹ lại tới đây...”

——— Tạ Tấn Xuyên, anh đến tốt cùng vì sao không thu dọn chiến trường sau khi vui vẻ?!

Trong phòng khách đầy quần áo của người cùng đồ dùng lộn xộn, trên sofa còn có vết tích cực kì khiến người ta không dám nhìn thẳng. Tô Lam nhận ra dáng đứng hiện tại của cậu mới là thứ kích thích mẹ nhất, tay chân nhất thời cứng đờ, không biết phải làm sao.

Tô mù mù hé ra nét mặt già nua mà đồ bưng: “Còn không mau thu dọn nhà cửa cho chỉnh tề đi!”

Tạ Tấn Xuyên dù đối với Tô Lam bộ dạng lưu manh, nhưng với mẹ vợ thì phải chuẩn dạng chính nhân quân tử, sẵn sốc mời Tô mù mù vào thư phòng nghỉ ngơi, sau đó bước nhanh vào phòng ngủ, thấy Tô Lam khuôn mặt đồ bưng vội vã đi ra, luống cuống tay chân mặc áo len. Tạ Tấn Xuyên bước tới chỉnh lại cho cậu, sau đó bế ôm cậu, “Đừng khẩn trương, mẹ vợ cũng là người từng trải.”

Tô Lam xấu hổ trừng anh, đi theo sau anh vào thư phòng.

Tô mụ mụ nhìn bộ dạng con trai mình cũng ngại không biết nói gì, “Đơn vị phát quà tết, mẹ nhớ con thích ăn táo, nên mang đến cho con vài hộp.”

“Cảm ơn mẹ.” Tô Lam ngồi xuống cạnh bà, “Tạ Tấn Xuyên hôm nay bắt đầu nghỉ, con với anh ấy còn tính tới thăm mẹ.”

Tô mụ mụ vỗ vỗ tay cậu, “Đừng khẩn trương như thế, lúc nào muốn về nhà thì về, ba con cũng nhớ con. Trước giao thừa nhớ cùng Tấn Xuyên trở về ăn bữa cơm, tới giao thừa còn phải tới bên nhà bên kia.”

“Àn!” Tô Lam nhanh chóng đáp ứng, sợ mẹ sẽ hối hận.

Tô mụ mụ lập tức đứng dậy, Tạ Tấn Xuyên biết vị kia nhà mình nhớ nhà, liền lừa cậu ra đường mua quà cho Tô ba ba rồi về thăm nhà.

26. Chương 26

Trên đường đã tràn ngập không khí tết, người đi qua lại đông đúc, Tạ Tấn Xuyên cùng Tô Lam đều mặc áo khoác trắng, Tô Lam thoát nhìn đẹp tinh xảo, Tạ Tấn Xuyên lại là kiểu đẹp quý khí mà tuấn dật, hai người vẻ ngoài đẹp, dáng cũng đẹp, đi giữa dòng người thu hút rất nhiều ánh nhìn.

Tạ Tấn Xuyên bình tĩnh nắm tay Tô Lam: “Người đông lắm, anh dắt em đi.”

Tô Lam nhỏ giọng lầu bầu, “Người ta để cho anh dắt, còn nói ra miệng làm gì...”

Đang đi trên đường thì Tạ Tấn Xuyên có điện thoại, nói vài câu xong thì cười với Tô Lam: “Xã đoàn offline, muốn đi không? Ngay công viên trò chơi Thế Kỷ.”

“Khu giải trí?” Tô Lam háng hái, “Có những ai tới? A, em đành cố gắng cho phép mọi người thưởng thức đại thần Quân lâm thiên hạ một chút vậy.”

“Mấy người thường xuất hiện trong xã đều tới.” Tạ Tấn Xuyên đối với người bên trong điện thoại nói rằng gặp nhau ở cửa khu vui chơi rồi ngắt máy, lúc này mới đối Tô Lam cười nói, “Tô Tô, Mạc Ly cũng tới đó.”

“Muốn em ghen sao? Còn lâu!” Tô Lam nhún mắt hừ nhẹ, “Người ta đã thành một đôi với thục rồi, anh còn trên chộc nữa sẽ không tha cho anh.”

Ở cửa khu vui chơi có một đám nam nữ trẻ tuổi, vô cùng bắt mắt, hai người nhìn nhau rồi đi qua luôn, chợt nghe tiếng Hỉ Oa cùng Bạch Tích không kiêng nể thảo luận.

“Mau nhìn, mau nhìn! Đôi kia thật đẹp a a a!!!”

“Ừ! Thân cao, tỉ lệ hoàn mỹ! Áo khoác tình nhân thật đẹp! Tay trong tay cũng thật đẹp!”

“Bạch Tích, cô thế nào chỉ nhìn phần đỉnh đầu với phần eo, mau chuyển qua nhìn mặt a!”

“Làm hủ nhiều năm như vậy, tôi đã không dám nhìn thẳng rồi QAQ”

“Tôi cũng vậy! Tôi đếm một, hai, ba, chúng ta cùng nhìn thẳng nhá! Một, hai, ba!”

“Hỉ Oa, đẹp trai như vậy sao quen mắt thế nhỉ?”

“Bạch Tích, cô mù à, đó không phải là đại thần sao? Đại thần!”

Hỉ Oa chỉ cách đại thần có một chút vậy mà gào toáng lên, cô gái so với trong tưởng tượng đáng yêu hơn rất nhiều, vẻ mặt đỏ bừng vỗ tay, “Hi, đại thần hảo QAQ”

Tô Lam còn chưa kịp phản ứng liền thấy một cô gái xinh đẹp chạy tới hôn lên mặt cậu một cái thật là to, “An bảo bối! Cậu quả nhiên là đại mỹ nhân nha! Xin chào, tôi là Mùa hạ!”

Hỉ Oa yếu ớt kéo kéo mũ của Mùa hạ: “Cô nha, dám cùng đại thần hôn gián tiếp!”

Tô Lam híp mắt cười, “Không sao, tôi không ngại.” Sau đó khuôn mặt Tạ Tấn Xuyên triệt để tối lại, kéo Tô Lam ôm vào trong ngực, ầu ử mà kiêu ngạo thân mật một chút, dục vọng chiếm hữu dâng trào.

Mùa hạ cười to, một bên lôi kéo một thiếu niên khả ái nho nhã tới vẫy tay, “Tương Tiểu Vũ! Bên này!”

Tương Tiểu Vũ kéo tay Cười gia đi tới, thấy người ta lại xấu hổ, “Các người... Làm gì, làm gì mà cứ nhìn chăm chăm tôi?”

Mùa hạ sờ cằm: “Tôi đang do dự.”

Tương Tiểu Vũ hiếu kỳ hỏi, “Do dự cái gì?”

Mùa hạ đáp, “Nếu như tôi hôn cậu, có đúng hay không không chỉ là tôi gián tiếp hôn Cười gia, mà còn là Cười gia cùng đại thần hôn gián tiếp?”

Hỉ Oa ngại mất mặt nhanh chóng cùng Bạch Tịch tới kéo Mùa hạ đi mua vé.

Mùa hạ mua vé về, phát cho mọi người, vừa nói: “Mạc Tiểu Ly bởi Lâu thúc phải từ A thị tới, giờ vẫn đang ở trên đường, chúng ta cứ vào trước, chờ họ tới thì lại tập hợp.”

Mọi người gật đầu, nghe thấy tiếng cười liên tiếp vang lên trong khu vui chơi, tất cả đều có chút chờ mong.

Đoàn người rầm rầm tiến vào trong, trẻ nhỏ được nghỉ đông rồi, cùng người lớn tới đây chơi rất nhiều, còn có tình nhân trẻ tuổi, bầu không khí thật phần nào nhiệt.

Đối phó với đám con gái luôn luôn đáng vẻ tươi cười, Tô Lam có chút xấu hổ, vẫn nắm lấy tay Tạ Tấn Xuyên, nhưng nếu Tô Lam biết phía sau có người chụp ảnh họ post lên weibo, đại khái sẽ không dám thoải mái như vậy.

Tạ Tấn Xuyên tự tiểu phi tiểu nhìn Bạch Tịch ở phía sau nắm chặt máy ảnh, ở bên tai Tô Lam hỏi: “Muốn chơi gì? Chúng ta đi xếp hàng.”

Mùa hạ cầm trên tay vài que kẹo đường, đưa cho Tô Lam một cái, “Cả nhà đã quyết định đi tới chơi roller coaster(1), hai người nghĩ sao?”

Tô Lam gật đầu, vươn đầu lưỡi hồng nhạt liếm liếm kẹo đường, Tạ Tấn Xuyên thấy miệng khô lưỡi khô, mờ ám liếc Mùa hạ một cái, cô hiểu ý, cười trộm chạy đi phát kẹo cho Tương Tiểu Vũ.

Tương Tiểu vũ liếm liếm kẹo mà thấy ánh mắt của người ấy nhà mình có điểm không thích hợp, liền hỏi: “Anh cũng muốn ăn? Thế nhưng em nhớ là anh đâu có thích ăn đồ ngọt như này a? Lẽ nào em nhớ nhầm?”

Cười mà không nói quay lại nhìn tiểu thụ nhà mình, ngoắc ngón tay, “Lại đây.”

Tương Tiểu Vũ tuy rằng buồn bực nhưng vẫn nghe lời tới gần, sau đó Cười gia nhẹ nhàng ở trên môi cậu cắn một ngụm. Đại nào cậu gần như đứng lại, phản ứng chỉ có e thẹn chôn đầu trong lòng Cười gia, một bên nghe tiếng thét chói tai của mấy cô gái, trong lòng loạn cào cào.

Mùa hạ cảm thán: “Quả nhiên kẹo đường là tà vật a!”

Tô Lam kín đáo đưa kẹo đường cho Tạ tiên sinh, “Quá ngọt, em không ăn được! Anh rốt cuộc đang suy nghĩ gì vậy?”

Tạ Tấn Xuyên trong lòng nói, anh đang nghĩ tới một chuyện, thế nhưng nhìn làn da Tô Lam nhẵn nhụi, mỏng manh, vẫn là quên đi, liếm kẹo đường, đúng là rất ngọt.

Đoàn người tới chỗ roller coaster, Tô Lam vì đi cùng với Tạ Tấn Xuyên nên cảm giác cũng không tệ lắm, đám con gái kia tuyệt đối bự hân, một người cũng không sợ, chỉ có hưng phấn quá độ, còn Tương Tiểu Vũ được Cười gia đỡ, vô cùng yếu ớt, vẻ mặt như tìm được đường sống trong cõi chết.

Mùa hạ hưng phấn ngắt điện thoại, nhìn về phía cửa công viên: “Mạc Tiểu Ly cùng thúc tới rồi!”

Tô Lam nhìn theo Mùa hạ, đó là một thiếu niên tướng mạo thanh tú, vẻ đẹp trong trẻo nhưng lạnh lùng, cùng với cậu là một nam nhân cao hơn rất nhiều, khí thế tựa như Tạ Tấn Xuyên của nhiều năm trước, thế

gia công tử cường ngạo, bất kham, mấy năm nay Tạ Tấn Xuyên vì quen chiều chuộng Tô Lam nên đã ôn nhuận lên rất nhiều.

Tập hợp đông đủ, Mùa hạ đề nghị, “Không bằng chúng ta đến nhà đại thần ăn trưa đi, tôi nhớ trên weibo đại thần nói trù nghệ rất cao mà! Không biết đại thần có đồng ý không?”

Tạ Tấn Xuyên cười nói, “Cung kính không bằng tuân mệnh, nhưng mà nguyên liệu nấu ăn thì các người phải tự tới siêu thị mua, tôi cùng Tô Tô chỉ phụ trách thanh toán.”

May mà nhà Tô Lam cách công viên không xa, gần đó còn có một siêu thị lớn, mấy người Hỉ Oa hưng phấn vọt vào, ba đôi công thụ chỉ chậm rãi đi đằng sau, Tạ Tấn Xuyên kéo Tô Lam, đối với hai đôi kia cười nói: “Trong nhà không còn thức ăn cho mèo, tôi với Tô Tô đi lấy.”

Tương Tiểu Vũ vội xua tay, “Đi đi, em cũng muốn tới khu kẹo mua kẹo!” Vì vậy kéo Cười gia chạy đi.

Chỉ còn lại Mạc Ly cùng Lâu Thư đứng ở cửa siêu thị, trong đây rộn ràng nhộn nhịp, hai người không nói lời nào có vẻ lạc lõng, Mạc Ly hơi liếc mắt nhìn người bên cạnh, vẫn như trước thần tình kiệt ngạo, thế nhưng trong ánh mắt Mạc Ly nhìn hẳn lại mang theo chút đùa giỡn: “Uy, có muốn đi dạo siêu thị hay không?”

Lâu Thư yên lặng nhìn khoe môi cậu có ý cười, liền ôm lấy người ta, nói: “Muốn cùng đi dạo loại siêu thị này, nếu như em để anh làm chuyện này, thì anh đi.”

“Vậy nếu tôi không chịu thì sao?” Mạc Ly hỏi.

Lâu Thư tự tin nở nụ cười, “Em nhất định sẽ chịu, bởi vì chỉ cần là em muốn, anh sẽ làm.”

Mạc Ly nhìn dòng người đông đúc trong siêu thị, im lặng hai giây, dường như cách cả một thế kỷ, vươn tay với Lâu Thư, “Vậy anh mau theo em đi thôi.”

————— Cho em gia đình mà em muốn.

Khoảng chừng qua nửa giờ, đoàn người dị thường ăn ý tập hợp lại ở quầy thanh toán, Mùa hạ cùng Hỉ Oa thận trọng, mua rất nhiều nguyên liệu nấu ăn tươi mới, đẩy hai xe, ngay cả gia vị cũng mua. Tương Tiểu Vũ đã sớm ra khỏi siêu thị, cầm một túi kẹo đủ mọi màu sắc, ăn một viên, nhét vào miệng Cười gia một viên. Cười gia không ngần ngại lấy một cái, nuốt luôn viên kẹo xuống, Tô Lam nhìn thấy mà thay Cười gia đau răng.

Sau đó mọi người thấy Mạc Ly cùng Lâu Thư hai tay trống trơn đi tới, chủ động giúp mấy cô gái cầm túi to túi nhỏ.

Tô La trong lòng nói may mà bị mẹ tới đột kích nên Tạ Tấn Xuyên đã dọn nhà sạch sẽ, sửa sang xong xuôi, khi mở cửa ra cũng có chút hài lòng: “Tùy ý ngồi đi, không cần khách khí.”

Mèo con thoáng thấy có nhiều người như vậy liền xấu hổ, nhắm mắt theo đuôi Tô Lam, thỉnh thoảng cắn cái đuôi dài thẹn thùng nhìn mọi người kêu một tiếng, như là đang hỏi, các người là ai nha.

Hỉ Oa nhét máy ảnh vào tay Mùa hạ: “Mau mau, giúp tôi chụp, tôi đang được ở trong nhà đại thần cùng Tô Lam sama thần tượng của tôi a! Nhất định phải lưu làm kỷ niệm.”

Tô Lam đổ mồ hôi, tới nhà bếp gọt hoa quả mời cả nhà, Mùa hạ tán thưởng, “An bảo bối quả nhiên là mẹ hiền vợ đảm nha!”

Bạch Tịch hai mắt sáng lấp lánh thỉnh cầu cho tham quan phòng ngủ của hai người, Tô Lam đành phải mở cửa phòng ngủ trong sự yêu cầu của mọi người.

Lúc này là buổi chiều, phòng ngủ lọt vào trong tầm mắt là cảm giác ấm áp tràn ngập, tấm rèm màu lam nhạt dài sát đất bên cửa sổ được kéo lên, ánh nắng chan hòa chiếu lên chiếc giường lớn đủ cho năm người nằm song song, chăn bông trắng thuần ấm áp làm người ta thật muốn trèo lên đó lăn một vòng, trên mặt đất trải tấm thảm nhiều màu, dẫm lên rất mềm mại, thoải mái.

Hỉ Oa len lén kéo tay Mùa hạ, hề hề nói, “Tôi vừa nghĩ tới đại thần cùng sama khi làm kịch truyền thanh thực sự ở đây lăn qua lăn lại thì máu mũi đã muốn tuôn trào.”

Tô Lam quay người lại thấy vẻ mặt phun máu của Mùa hạ, khó hiểu hỏi: “Cô sao vậy?”

Mùa hạ vội vã nói không có việc gì, cùng Hỉ Oa bụng mặt đi ra khỏi phòng ngủ.

Ngày đó cả nhà ăn lẩu vô cùng náo nhiệt, thẳng tới khi trời tối đen mới tan tiệc, Mạc Ly cùng Lâu Thư đêm đó không quay về A thị mà ở lại khách sạn, mấy cô em gái B thị được Tạ Tấn Xuyên đưa về, đến khi anh trở lại đã thấy Tô Lam ở trên sofa lên mạng, nói với Tạ Tấn Xuyên: “Hôm nay ở công viên, Bạch Tịch dám chụp ảnh chúng ta up lên weibo, may mà chỉ có bóng lưng.”

Tạ Tấn Xuyên bước tới sờ sờ bụng Tô Lam, “Có no không? Đã lâu không ra ngoài tản bộ, vừa lúc đi tiêu thực đi, đừng ngồi mãi trước máy tính.”

“Ai bảo hội Mùa hạ cứ nhìn em, làm chỉ dám vui đầu ăn lẩu...” Tô Lam được Tạ Tấn Xuyên xoa bóp thoải mái đến híp mắt, “Được rồi, được rồi, đi một chút đi, vừa lúc xem thử áo len mẹ cho ấm không?”

Khi đi tới dưới lầu mới phát hiện ra tuyết đã rơi, tuyết của B thị từ trước tới nay rơi rất nhiều, trên mặt đất đã đắp một tầng dày, đèn đường nơi tiểu khu chiếu lên tuyết càng có vẻ sáng sủa ấm áp, Tạ Tấn Xuyên kéo Tô Lam đứng dưới ngọn đèn, “Em đứng yên, đừng nhúc nhích.”

Sau đó anh liền vẽ xung quang Tô Lam một hình trái tim thật to, chính mình cũng đứng vào, khi Tô Lam ngẩng đầu lên thì nói với cậu, “Tô Lam, anh yêu em suốt đời.”

Tô Lam lúc này mới nhớ ra, hôm nay dường như chính là ngày lần đầu tiên hai người gặp gỡ.

[Hoàn]

*Chú thích:

(1) Roller coaster: ở công viên nước Hồ Tây (Hà Nội) thì chính là cái Rồng thép Thăng Long.

27. Chương 27: Phiên Ngoại 1

Cố Tích, tôi phải nói cho cậu biết, từ đầu tới cuối, Thẩm Phi chỉ yêu có một mình cậu.

Cố Tích năm ấy mười tuổi, giữa vườn hoa mai nở trắng xóa, gặp Thẩm Phi.

Thẩm Phi năm ấy tay chân thô kệch, nhìn thấy Cố Tích dưới những cành mai trắng của nhà phúc lợi, tay chân tinh tế, còn tưởng rằng đó là búp bê gỗ trang trí vườn mai. Càng tinh xảo hơn là con búp bê này còn biết xấu hổ, nhút nhát đứng ở đằng xa nhỏ giọng hỏi: “Ca ca là người tới dẫn em đi sao?”

Thẩm Phi trong nhà là con một, có quyền có thể, nghe thấy một tiếng “ca ca”, thế nào tự nhiên lại sinh ra cái gọi là khí khái nam tử mà ông nội hay dạy, tiến tới nắm lấy tay Cố Tích, nói: “Đúng, anh tới đưa em về nhà.”

Một năm ấy, Thẩm gia thiếu phu nhân để non, thương tâm quá độ. Thế nên ba của Thẩm Phi mới tới nhà phúc lợi nhận nuôi một đứa trẻ để an ủi người vợ đau đớn mất con. Thẩm Phi được chiều nhất nhà, lập tức xin: “Con cũng muốn đi.”

Một năm ấy, Thẩm Phi bất quá cũng chỉ mười hai tuổi, vẫn còn hết sức trẻ con, nắm tay Cố Tích dắt tới Thẩm gia, hào hùng vạn tượng nói: “Sau này đây là nhà em.”

Cố Tích trong lòng cực kì vui vẻ, quần áo của cậu rất cực cũng không còn là đồ mà những đứa trẻ lớn hơn trong nhà phúc lợi đã mặc, toàn là mới tinh, mới mở giấy bọc ra. Cậu còn có giường riêng, bên trên chăn bông dày vẽ hình hoạt hình, cả nhà trên dưới đều gọi cậu là em trai của Thẩm Phi.

Khi Thẩm gia gia tuổi còn trẻ đã từng chinh chiến trên thương trường, cả đời đều rất quật cường, chưa từng gặp loại con trai yếu đuối, thế nên khó tránh khỏi có chút không kiên nhẫn với Cố Tích gầy yếu. Thẩm gia gia dạy, nam nhi Thẩm gia ăn cơm ít nhất phải ăn hai chén, Cố Tích lần nào cũng chỉ ăn được non nửa bát là hết mức, Thẩm Phi luôn ôm Cố Tích nho nhỏ, thay cậu cầu xin gia gia tha thứ, “Gia gia, Tiểu Tích còn nhỏ, ăn làm sao nhiều cơm như vậy.”

Thẩm gia gia nặng nề hừ một tiếng, “Vậy thì nó không phải họ Thẩm! Không xứng làm con cháu Thẩm Diệu Quốc ta.”

Lúc đó, Cố Tích sợ tới run người, vùi trong lòng Thẩm Phi, không ngừng nhỏ giọng gọi ca ca, tựa như ca ca chính là chỗ dựa vững chãi nhất của cậu. Đối với Thẩm Phi mà nói, chưa từng có ai không thích hắn, hắn cũng chẳng bao giờ để tâm tới một ai, dù là một đứa trẻ.

Cố Tích tuổi nhỏ đã tới Thẩm gia, không thể quen với căn phòng lớn trong Thẩm gia, vừa vặn lại có Thẩm Phi xuất hiện, nhớ ra cậu chính là đệ đệ mảnh mai ngày ấy, vừa nhìn đã thấy yêu thương, nhào tới ôm Cố Tích đang khóc nức nở vào phòng, an ủi: “Tiểu Tích ngủ cùng ca ca, không sợ, ngoan, Tiểu Tích không cần sợ, ca ca ngủ cùng em...”

Cố Tích cứ như vậy tựa vào trong lòng Thẩm Phi ngủ, suốt ba năm, cho tới khi trưởng thành, trở thành một thiếu niên mặt mày thanh tú.

Thẳng đến khi Thẩm Phi mười lăm tuổi ban đêm ôm thân hình mảnh khảnh của Cố Tích, trong lúc ngủ mơ thấy hạ phúc cứng lại, mở mắt ra mới phát hiện chính mình vô thức ma sát thân thể thiếu niên ngây ngô, cảm giác căm kị khiến hắn dù thanh tỉnh cũng không muốn ngừng lại.

Nương theo ánh trăng chiếu qua khe cửa, hắn thấy áo ngủ của Cố Tích bị hắn kéo ra, lộ ra hai chân mảnh khảnh, ngây ngô của thiếu niên, cái rốn tinh xảo khả ái, còn có hai khóa chu sa béo mập, Thẩm Phi như bị ma nhập, hôn lên, thẳng cho tới khi Cố Tích mơ ngủ bị đau kêu một tiếng, hắn mới giật mình tỉnh lại, luống cuống tay chân chỉnh lại quần áo cho cậu.

Thế nhưng Thẩm Phi biết lòng hắn rối loạn, Cố Tích cả ngày theo sau hắn, thấy đôi môi mọng hé ra hợp lại, Thẩm Phi ngày càng sợ mình không kiềm chế được hôn lên, thiếu niên mười lăm tuổi sớm nếm mùi vị tình ái, chỉ có Cố Tích mới mười ba tuổi được hắn bảo bọc, cái gì cũng không biết.

Thẩm Phi một bên ban đêm tham lam hưởng thụ Cố Tích lúc ngủ, một bên ban ngày bắt đầu sống phóng túng hoang đường, nam nữ bất kỵ, nhưng chỉ cần nhìn kỹ sẽ thấy người mà hắn chọn hoặc ít hoặc nhiều sẽ có chỗ giống Cố Tích. Hắn bắt đầu cảm thấy bất mãn với Cố Tích lúc nào cũng ngây thơ gọi ca ca kia, hắn muốn càng nhiều, nhưng hắn biết là không thể.

Cố Tích sẽ giống như những người này, bị gia gia hắn âm thầm xử lý, thẳng đến khi biến mất trước mặt hắn.

Thế nhưng Thẩm Phi không biết tiểu hài tử mà hắn một lòng bảo bọc cũng thích hắn, chỉ là Cố Tích quá nhất gan, cho nên ngay cả khi yêu cậu cũng rất rụt rè, đến khi Thẩm Phi phát hiện ra lúc hắn đi hẹn hò, tiểu hài tử lên đi theo, khi hắn giả vờ ngủ, tiểu hài tử cẩn cẩn dục dục hôn lên miệng hắn.

Thẩm Phi nghe Cố Tích nhút nhát nói: “Ca ca, ca ca... Em thích anh...”

Thẩm Phi rất muốn mở hai mắt ra, bắt lấy đôi môi của tiểu hài tử, nói rằng ca ca cũng rất thích em, không, anh yêu em, thế nhưng hắn chỉ có thể càng nhắm chặt hai mắt, trong mơ tìm tới tiểu hài tử của hắn.

Cố Tích yêu càng sâu, biểu hiện càng rõ ràng. Ngày đó, Cố Tích đã lớn, nhịn không được thổ lộ với Thẩm Phi. Hắn bỗng nhiên nói thẳng, rằng vì ngày đó hai người gặp gỡ cho nên mới khiến cậu nhầm lẫn tình cảm, tổn thương sâu sắc tới trái tim của Cố Tích.

Thẩm Phi che giấu rất khéo, thành công khiến cho Cố Tích tin rằng hắn thật lòng thích Tô Lam, cũng khiến gia gia không còn chứng cứ hoài nghi hắn và Cố Tích, không thể tổn thương Cố Tích nữa, mà Tô Lam thì có Tạ Tấn Xuyên che chở nên rất an toàn.

Hắn vẫn luôn bảo vệ người hắn yêu nhất, dù cho Cố Tích không biết, dù cho tất cả mọi người đều không biết.

Chỉ là Thẩm Phi không ngờ tới có ngày Cố Tích quyết định ra đi, cũng không ngờ có ngày gia gia không phản đối nữa, nhưng chính bởi vì những chuyện không ngờ này, hắn mới có thể cùng Cố Tích bên nhau trọn đời.

28. Chương 28: Phiên Ngoại 2

Từ ngày offline ấy, Mạc Ly cùng Lâu Thư bắt đầu những ngày tháng ở chung.

Mạc Ly nấu ăn khéo tay, sắc, hương, vị đều hấp dẫn, Lâu Thư mỗi lần ăn đều ăn uống cực kỳ tận hưởng, thế nhưng lo lắng vị kia nhà mình khổ cực, nên mỗi lần Mạc Ly nấu cơm đều chỉ cho nấu ít thôi, đối với nam nhân không uống rượu mà nói, bàn cơm ba món vậy là đủ, huống chi Mạc Ly sức ăn nhỏ, mỗi lần chỉ non nửa chén cơm đã no rồi.

Mạc Ly làm thiết kế nội thất, căn nhà nhỏ của hai người được thiết kế vô cùng nhã nhặn, ấm áp. Lâu Thư thích nhất nằm ở sofa phòng khách, chỉ cần cửa thư phòng hé ra là hắn đã có thể thấy được hình dáng chăm chú làm việc của Mạc Ly, nhất là cái gáy trắng nõn thẳng tắp hắn đã thèm nhỏ dãi bấy lâu nay.

Lâu Thư mở TV, kết quả mở ra một đoạn ngắn tình cảm mãnh liệt của phim truyền hình, hắn bực tức xem. Mạc Ly trong thư phòng đi ra lấy nước, nghe thấy thanh âm kỳ quái trong TV thì liếc mắt xem, kết quả nhìn thấy hình ảnh khiến khuôn mặt đỏ bừng, chén trà trong tay cũng rơi xuống đất.

Ánh mắt nóng bỏng của Lâu Thư dán chặt vào Mạc Ly, tư thế này như là muốn đem Mạc Ly ra xử tử tại chỗ. Mạc Ly mất tự nhiên khom lưng nhặt chén trà, “Em... Em trở lại thư phòng...” Nói xong liền quay lưng bỏ chạy, đóng cửa thật chặt.

Lâu Thư đứng giữa phòng khách thở dài, trong lòng nói, nếu như anh muốn ăn em thì đã sớm ăn rồi, không phải vẫn một mực chờ em sao.

Nhớ ra âm thanh mới nhận được còn chưa nghe, Lâu Thư tắt TV, mở laptop, nghe xong một hồi đột nhiên thấy không thích hợp, mở kịch bản ra mới biết bên trong có H, chủ dịch thụ thử gấp liên tục, nếu như là Mạc Ly, nếu như là Mạc Ly... Lâu Thư điều khiển chuột mở một folder tên là “Mạc Ly”, bên trong có một đoạn âm tần chưa tới 5 giây.

Mạc Ly không phối H, thế nhưng cũng có ngoại lệ. Năm ấy cậu thích Quân lâm thiên hạ, trong bộ kịch hai người chủ dịch, Mạc Ly đã dâng ra lần đầu tiên, ngày phát kịch, Quân Mạc CP lâu từ mặt đất bằng phẳng dựng lên, qua một giờ đã thành nhà cao tầng.

Cũng vì 5 giây này mà Lâu Thư mới như bị ma nhập, rất muốn tiếp cận Mạc Ly, lại biết Mạc Ly hóa ra thật sự thích Quân lâm, khi nhắc tới Quân lâm, thanh âm trước nay luôn trong trẻo lạnh lùng của cậu lại bất giác mang theo chút tiểu ý, dường như chính cậu cũng không biết.

Một lát sau, Mạc Ly từ trong thư phòng đi tới nhà bếp làm cơm, hai tai vẫn còn một tầng phấn hồng, Lâu Thư đứng ở cửa nhà bếp ngắm một lúc, đi qua ôm lấy thắt lưng Mạc Ly, hé ra đầu lưỡi liếm liếm khoe môi. Mạc Ly cứng ngắc một lúc thì nhẹ nhàng giãy ra, “... Xin lỗi... Buông ra... A...”

Lâu Thư quay sang thận trọng hôn lên đôi môi mỏng còn cổ găng cự tuyệt, từng tác cắn lên da thịt yếu đuối mà mềm mại, không để cho Mạc Ly cơ hội chạy trốn, cái tay túm chặt lấy cái ót yếu ớt của cậu. Lâu Thư tay kia vẫn cảm thấy không đủ, từ vạt áo dò xét đi vào.

Bàn tay hắn nóng rực, Mạc Ly cả kinh mở to hai mắt, sau đó nhắm mắt thật chặt, cắn lấy cái lưỡi đang xâm chiếm trong miệng cậu, mùi tanh khiến Mạc Ly sợ hãi, nam nhân cường thế trước mắt tựa hồ không tính buông tha cậu.

Tay Lâu Thư sờ da thịt hắn ngày đêm mong nhớ, cuối cùng chạm vào một điểm gồ lên, xoa nắn, vân vê, điểm bên kia của Mạc Ly bất giác cọ lên ngực hắn, Lâu Thư nở nụ cười, “Em không phải cũng có cảm giác sao, làm gì phải bày ra bộ dáng thanh cao?”

Ngay lập tức Mạc Ly cho Lâu Thư một cái tát, hỏn hỏn chỉ vào cửa, rống giận: “Anh cút đi! Cút ngay—”

Lâu Thư bị chọc tức một mạch đẩy Mạc Ly lên giường phòng ngủ, từ trên nhìn xuống, “Lão tử mỗi tối cùng em ngủ chung giường, muốn làm em thật lâu! Em không muốn thật sao? Vậy lão tử cũng không cần phải quần em khó chịu không!”

Vừa nói hắn vừa kéo áo sơ mi và quần, đè hai chân của Mạc Ly, một bên bắt lấy địa phương yếu đuối nhất kia, một bên tháo cà vạt trong ánh mắt Mạc Ly không thể tin nổi, trói hai tay cậu lại, Lâu Thư vỗ vỗ mặt

cậu: “Bảo bối, hảo hảo hưởng thụ đi.”

Giấy dựa của Mạc Ly chính là thứ thuốc kích thích tốt nhất, Lâu Thư chỉ cảm thấy mình cứng không chịu nổi nữa, ngón tay ở trong cơ thể Mạc Ly bị hút chặt tới mức thiếu chút nữa tước vũ khí đầu hàng. Khi rút ngón tay ra, đỡ lấy vật cứng đặt tại cửa vào, Lâu Thư đành chỉ hôn môi: “Bảo bối, hảo hảo nhớ kỹ đêm nay!”

Khi đi vào, Mạc Ly liều mạng ngửa đầu ra sau, dường như không thể nào chịu đựng được đau đớn. Cậu mấp máy môi muốn nói gì đó, nhưng lại bị Lâu Thư hôn trụ, hai tay vẫn bị trói lên đỉnh đầu. Cậu chưa từng nghĩ tới chuyện trong kịch bản lại phát sinh trên người mình, thế nhưng vì sao không phải là người tình ta nguyện, cậu nghĩ, em đều không phải một mực nỗ lực yêu anh sao, em đều không phải một mực nỗ lực để chúng ta gần nhau hơn sao, vì sao lại dùng phương thức này để giữ lấy em, đối với anh, chiếm hữu em quan trọng hơn tình yêu sao?

Mạc Ly hoảng hốt không thể ức chế được nước mắt, Lâu Thư hình như phát hiện ra cậu khóc, thả nhẹ động tác, thương tiếc hôn cậu, thế nhưng cậu đã không còn cảm giác, chỉ có tận lực thả lỏng để thừa nhận, cậu nhớ những đêm ở bên Lâu Thư, một người quái dị như hắn kể chuyện cười cho cậu nghe, hát mấy khúc hát thiếu nhi cho cậu cười, khi sét đánh cho cậu dựa vào, ôm chặt cậu... Nghĩ đến vậy, cậu đối với nam nhân trên người tựa hồ cũng không chống cự nữa, dường như chính cậu cũng không nhận ra cậu đã yêu Lâu Thư từ khi nào.

Khi tỉnh lại, Mạc Ly vẫn tựa ở trong lòng Lâu Thư, cảm nhận được nam nhân phía sau đang liếm lên vai cậu, cậu từ từ nhắm mắt, nhỏ giọng nói: “Lần sau nhẹ một chút... Anh như vậy, em đau...”

Lâu Thư bật dậy: “Để anh xem xem?”

Không đợi Mạc Ly cự tuyệt, Lâu Thư đã xốc chần lên, đã bật hệ thống sưởi rất ấm rồi, da thịt bại lộ trong không khí không thấy lạnh. Vết tích đêm qua nhìn thấy rất rõ ràng Mạc Ly thấy bên trong bắp đùi mình đều một mảnh xanh tím, mà người kia... Cư nhiên lại khác xa...

Lâu Thư cười: “Làm sao bây giờ, Tiểu Ly, nơi này rất rất

ấm ướt

”

Nói còn chưa hết câu đã bị Mạc Ly ném cho cái gối vào mặt, Lâu Thư cười hi hi chạy ra ngoài. Mạc Ly thực sự quá mệt mỏi, một lát sau lại lăn ra ngủ.

Ngày nào đó, có một tòa CP lâu sửa lại tên — Di(1) ơi, thúc thúc nói hắn ăn không có no ~( )/

~Mạc Ly dùng sức kéo lỗ tai của Lâu Thư đang vui đùa vào hôm vai cậu ra, đuôi lông mày trong trẻo nhưng lạnh lùng khơi mào thẩm vấn: “Ăn không no? Vậy anh tới chỗ người khác mà ăn cho no! Ví dụ như cái tiểu thụ gọi là Thanh Thanh kia ấy, hình như rất nguyện ý uy anh, ăn, cho, no!”

“Bảo bối, em đang ghen tị có đúng không?!! Bảo bối, trời đất chứng giám anh chỉ muốn em uy anh thôi a a a a! Bảo bối, không nên đánh vào mặt!”

Thương thay cho thúc, cũng coi như là cả đời khó có thể ăn no!

*Chú thích:

(1) Nguyên văn là A di, tức là dì. Thúc là chú, vợ chú là dì.

29. Chương 29: Phiên Ngoại 3

[Đã có chuyện của Tương Tiểu Vũ “Võng phối chi chồng ơi em là fan của anh”]

“Đã trễ thế này hẳn là không có tân sinh viên đâu. Nhan Sâm sư huynh cùng đi liên hoan đi?” Thu Yên chỉ vào đồng hồ đeo tay nói, đã hơn chín giờ tối rồi.

Một nam sinh cao tuấn nho nhã đang chăm chú kiểm tra tư liệu của tân sinh viên, nói: “Hệ kiến trúc Lương Tương Vũ, hệ luật Ngô Kiệt... Còn thiếu vài người, các em cứ đi liên hoan đi, anh ở chỗ này chờ thêm một lát.”

Thu Yên than: “Anh đúng là sư huynh phụ trách đầy tâm huyết a, chúng em đi trước đây, sẽ mua đồ ăn khuya về cho anh.”

“Cảm ơn.” Nhan Sâm ngồi lại, lấy điện thoại ra quả nhiên có một tin nhắn, “Ba mẹ em cứ nhiên bỏ em ở trước cửa trường rồi về nhà! Em em em hình như không tìm được điểm chiêu sinh...” Dường như có thể tưởng tượng ra khuôn mặt thiếu niên với đôi mắt to đáng thương hể hể, anh trả lời, “Mù đường đúng là mù đường, bàn chiêu sinh to lồ ngay cổng vậy mà em có thể không nhìn thấy, hiện bên cạnh có cái gì?”

“Àn... Một, một thân cây? Ừ, là một cái cây, bên cạnh có có một siêu thị sinh viên, anh mau tới đón em TAT”

Nhan Sâm bắt đắ dĩ, cậu rõ ràng mang kính, thế nào chỉ cách anh có mười thước mà vẫn không thấy. Nhưng anh rút cuộc vẫn phải đi qua, thiếu niên vừa thấy anh thì thương cảm hể hể xòe tay ra, “Hành lý nặng chết đi được, tay của em rộp hết cả lên rồi.”

Lòng bàn tay thiếu niên nguyên bản trắng nõn, bây giờ quả nhiên đỏ rực, bên trên còn có mấy nốt rộp. Nhan Sâm thương tiếc nhận hành lý của cậu, “Thế nào lại không chờ anh ở cửa trường?”

Thiếu niên hừ một tiếng, “Mẹ em nói lên đại học phải dựa vào sức mình, không cho phép lại dính chặt vào anh—— Nhan Sâm đại sư huynh.”

“Em nghiêng răng nghiêng lợi gọi tên anh, anh tiêu hóa không nổi.” Nhan Sâm từ trong túi áo lấy ra kẹo đưa cho cậu, quả nhiên thiếu niên nhìn thấy kẹo, mặt mày đều rạng rỡ hẳn lên, “Nhan ca ca! Anh đối với em thật tốt!”

Nhan Sâm bị một tiếng “Nhan ca ca” làm cho lạnh run cả răng, thế nhưng thấy ngón tay thiếu niên bóc giấy gói kẹo, đưa lên lưỡi liếm liếm, sau đó lại cẩn cẩn dực dực gấp giấy gói lại, cảm thấy vô cùng ngọt ngào...

Mang theo Lương Tương Vũ tới ký túc xá, ba bạn cùng phòng của cậu đều biểu đạt sự tôn kính vô cùng đối với học trưởng, cộng thêm thân thiện với bạn mới, thế nhưng nhìn ván giường đóng bụi dày ba thước, không hề có ra giường được chuẩn bị sẵn, cộng thêm tiểu hài tử đang ngáp ngáp dài, Nhan Sâm cảm thấy huyết Thái Dương đang giặt.

Lương Tương Vũ thương cảm hể hể túm góc áo Nhan Sâm, “Ca... Bằng không, em tới ký túc xá của anh ngủ một đêm? Em đảm bảo sẽ không ngáy, không nói mớ, không chảy nước miếng lên gối của anh!”

Nhan Sâm anh trời sinh làm mẹ của Lương Tiểu Vũ rồi!

Nhan Sâm thở dài, “Lấy kem đánh răng, bàn chải với khăn mặt đi!”

“Không, không có...” Lương Tiểu Vũ rụt cổ, “Dùng, dùng của anh là được rồi mà! Em không ngại đâu!”

Nhan Sâm nhìn đồng hồ, được rồi, đã mười rưỡi, cửa hàng cũng đóng cửa rồi...

Bởi vì hai người học cùng một hệ nên ký túc của Nhan Sâm ở ngay trên lầu của Tương Tiểu Vũ, thấy Nhan Sâm mang theo một thiếu niên trong veo như nước như thế trở về, cả phòng cười vang, “Ai nha, Nhan đại sư huynh, đêm xuân ngắn ngủi vậy mà cậu lại không mang theo một tiểu học muội nũng nịu trở về!”

Lương Tiểu Vũ kéo tay Nhan Sâm, nhỏ giọng hỏi: “Ký túc của các anh còn có thể đưa nữ sinh về sao?”

Nhan Sâm cười mà không nói, đưa Lương Tương Vũ vào phòng rửa mặt, “Đồ rửa mặt của anh đều ở đây, đừng lè mề, mau tẩy rửa đi.”

“Nga.” Thiếu niên ngoan ngoãn gặt đầu, trên bàn chải đánh răng mang theo mùi thơm ngát đặc biệt của thanh niên, một người mặt dày như cậu mà cũng đỏ mặt.

Chờ Lương Tương Vũ đi ra, Nhan Sâm đã trải xong giường, ngồi ở trước bàn viết gì đó, thấy cậu đi qua thì đưa cho cậu bộ áo ngủ, “Thay áo ngủ ngủ đi, sáng mai còn phải dậy sớm.”

“Nga, được.”

Thiếu niên lại vào phòng rửa mặt, Vệ Hầu ở giường bên cạnh Nhan Sâm cười nói, “Nha nha nha, hài tử này sao lại nghe lời như con dâu nuôi từ bé thế này!”

Nhan Sâm lật trang mới, cũng không ngẩng đầu lên, “Chơi trò chơi của cậu đi.”

Áo ngủ của Nhan Sâm so với Lương Tương Vũ mà nói thì lớn hơn một sô, cổ tay áo dài che khuất hết cả đầu ngón tay, áo ngủ còn tản mát mùi nắng, nhất định là Nhan mục mục đã phơi nắng rất nhiều.

Lương Tương Vũ chủ động bò lên giường, cẩn cẩn dực dực nằm thẳng, quay sang nhỏ giọng nói với Nhan Sâm ở bên cạnh, “Ca, chúng ta đã lâu không ngủ cùng nhau, chụp tấm ảnh up lên weibo có được không?”

Tuy rằng Tương Vũ thân hình rất nhỏ nhắn xinh xắn, Nhan Sâm một tay cũng có thể ôm chặt cậu, thế nhưng giường đơn của trường đối với hai người vẫn là có chút chật, Lương Tương Vũ chủ động lôi kéo anh nhích lại gần cậu, bởi vậy, chân hai người đều dựa vào nhau, Tương Vũ khó chịu, dứt khoát vắt chân lên chân Nhan Sâm.

Nhan Sâm hít một hơi, chợt nghe tách tách một tiếng, Lương Tương Vũ đã chụp ảnh rồi, trên ảnh có hai người đắp chung một cái chăn mỏng, đầu tựa vào nhau, giống như là vợ chồng tình thâm lưu luyến.

Tương Tiểu Vũ: Ngày đầu tiên ở trường học được cùng ai đó đồng sàng cộng chăn *ôm mặt* hảo xấu hổ anh anh anh

~ P/s: áo ngủ của người nào đó nóng quá @ Cười mà không nói.

Fan 1: Vừa mở weibo đã bị ân ái của hai người chọc mù mắt a a a! @ Cười mà không nói Anh mau tới cỡi áo của vợ thân yêu đi a a!

Fan 2: Cởi ra sẽ không nóng nữa

~~~~~ Từ khi Lương Tương Vũ phát hiện ra ca ca thanh mai trúc mã ở nhà bên chơi võng phối, còn là đại thần lấp lánh, vì vậy cũng theo vào giới võng phối, đồng thời còn thấy thú vị, lại buộc Nhan Sâm chụp các loại ảnh, phát lên weibo các loại stt ân ái, thành CP chính thức trong mắt fan.

Hừng đông, năm giờ, Nhan Sâm bị ép tới không thở nổi phải mở mắt, thấy một đầu tóc mềm mại đang úp sấp trên ngực mình, thiếu niên hơn nửa thân thể đều đặt trên người anh, ngực có chút ẩm ướt, chắc chắn là người nào đó lại chảy nước miếng rồi.

Nhan Sâm trong lòng thở dài, cẩn cẩn dực dực xuống giường, thay xong quần áo thì ra ngoài chạy bộ. Chờ anh mua đồ rửa mặt quay lại ký túc, chỉ thấy Lương Tương Vũ vẫn còn ngủ, không khỏi buồn cười gọi cậu dậy.

Hội chào đón tân sinh viên mãi mà không hết, hội trưởng hội học sinh Nhan Sâm không thể tránh khỏi bị Lương Tương Vũ oán giận, những lúc thế này, anh thường lặng lẽ đưa kẹo cho cậu.

Qua quân huấn, thiếu niên thành thực hơn không ít, khéo mắt đuôi mày đều có thể so với ánh dương quang ấm áp, Nhan Sâm đứng ở cửa nhìn cậu mặc quân phục rần rần nhảy từ trên xe xuống, bỗng nhiên có loại cảm giác con trai mình đã trưởng thành.

Không đợi cậu đi tới, bỗng nhiên có một người bám lấy tay anh: “Hóa ra sư huynh ở chỗ này, hôm nay là sinh nhật em, mời khách, sư huynh cũng không thể từ chối nha!”

Nhan Sâm nhìn nữ sinh này, “Là Thu Yến a.”

Thu Yến vội buông tay anh, “Buổi tối sáu giờ, gặp ở Hồng Phúc, không được muộn nha!”

Chờ cô đi rồi, Lương Tương Vũ mời chậm rì rì đi tới bên người Nhan Sâm, kỳ quái hỏi: “Ca... Bạn gái anh?”

“Chỉ là một tiểu sư muội ngốc nghếch thôi, đừng nghĩ nhiều.” Nhan Sâm định cầm tay cậu, kết quả bị lờ đi, Lương Tương Vũ hừ một tiếng: “Cái gì gọi là suy nghĩ nhiều, rõ ràng là trong lòng anh có quỷ.”

Nhan Sâm thở dài, dừng vấn đề này lại, “Đi thôi, cùng anh đi chọn quà, hôm nay là sinh nhật con gái người ta.”

Kết quả khi tới shop quà tặng rồi, thiếu niên quay sang trầm trồ mấy món quà hình thù kỳ quái: “Oa! Cái chén hình cái móng này thật đẹp! Ai ai! Con lợn nái này thật đẹp!”

Người bán hàng nhìn thấy mắt thắm mỹ của thiếu niên thật khó chữa liền chuồn mất, Nhan Sâm sờ sờ đầu cậu hỏi: “Em thích hay không thích cô ấy? Nếu như không thích, anh nói với cô ấy một tiếng, hôm nay chúng ta không đi cũng được.”

“Không có a... chờ một chút — anh định mang em theo cùng ăn?”

“Đó là đương nhiên, em là đệ đệ của anh, vừa mới lên đại học, anh sao có thể bỏ mặc em đi bởi người khác chứ?” Nhan Sâm dùng tay kia chuẩn bị gọi điện thoại, Lương Tương Vũ ngăn cản, “Đừng đừng đừng, anh đừng để người ta chửi chết em, anh không thấy người ta thích anh thế nào sao!”

Nhan Sâm ngừng một chút: “Anh không dự định tìm bạn gái ở đại học.”

Thiếu niên lại bịt chặt tai mình, “Ca, em còn là tiểu hài tử đó, anh nói những thứ này, em muốn đổ mắt.”

Nhan Sâm nở nụ cười, tiện tay cầm một con gấu bông ra tính tiền.

Năm giờ buổi tối đó, Tương Tiểu Vũ update weibo —— Cười Cười cư nhiên đi sinh nhật nữ sinh khác! Các người mau giúp tôi đánh hắn!

Nhan Sâm muốn cùng Lương Tương Vũ đi cho quen vườn trường, đang đi ở thao trường thì tiện tay xem weibo, thấy được stt này, làn gió thổi tóc thiếu niên phát nhẹ, thoạt nhìn dịu ngoan nhu thuận như vậy, anh trong vô thức rất thích ở bên cạnh cậu.

Hai người cùng nhau chủ dịch cũng đã hơn mười rồi, đã nói không biết bao nhiêu lần câu anh yêu em, chẳng biết có bao nhiêu là thích, hơn nữa, đại khái chính anh cũng không chắc chắn, huống hồ là Lương Tương Vũ anh nâng niu, cầm trong tay sợ nát, ngậm trong miệng sợ tan?

Khi đi được hai vòng, Nhan Sâm kinh ngạc phát hiện ra tay mình bị người kia cắn cắn dục dục nắm lấy, chỉ thấy thiếu niên ngẩng đầu chăm chú nói: “Em không thích con gái thích anh, chỉ cần em thích anh là đủ rồi, em càng thích anh nói anh thích em hơn.”

Nhan Sâm sủng nịch sờ sờ đầu cậu: “Được.”

[Toàn văn hoàn]

10/11/2013: Chính thức đặt dấu chấm hết cho bản edit. Trong quá trình edit còn nhiều sai sót, mong các bạn thông cảm. Xin chân thành cảm ơn những bạn đã, đang và sẽ yêu thích [Chuyện xấu CP]. Cảm ơn các bạn đã khoan dung cho sự kém cỏi của mình! Hân hạnh được gặp lại các bạn ở các bản edit khác.

Snail2618

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vong-phoi-chuyen-xau-cp>